

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

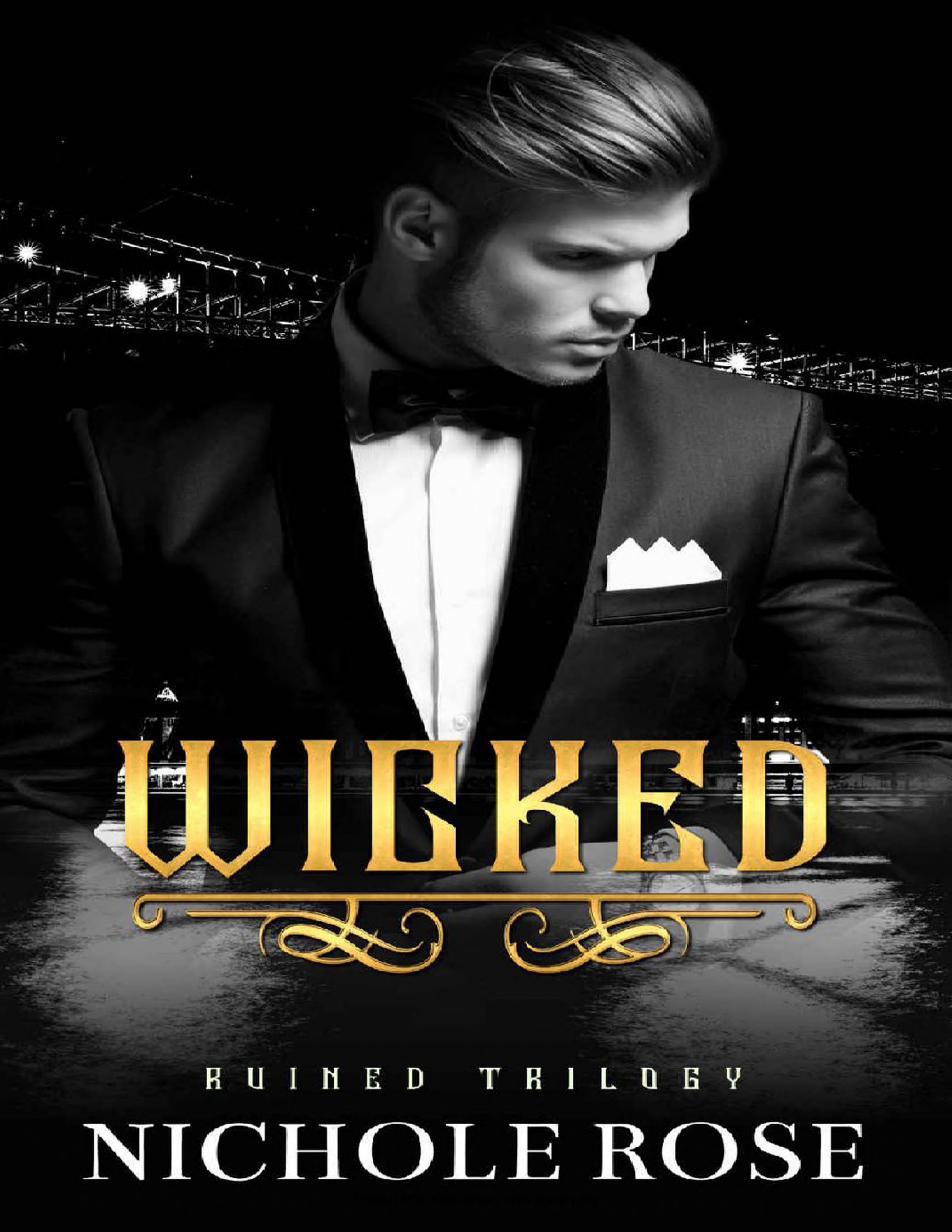
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man with light-colored hair, wearing a dark tuxedo jacket, a white dress shirt, and a dark bow tie. He is looking down and to his right. The background is dark, showing a bridge with lights in the distance. The title 'WICKED' is overlaid in large, gold, serif capital letters.

WICKED

RUINED TRILOGY

NICHOLE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wicked

A Dark Curry Girl Mafia Romance

Nichole Rose

Nichole Rose

Copyright © 2023 by Nichole Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Bu dosyanın korsan web sitelerinden veya yazar tarafından izin verilmeyen herhangi bir yolla indirilmesi veya dağıtılması hırsızlıktır. Lütfen yazarın haklarına saygı gösterin.

İçindekiler

Kitap Hakkında

İçerik Danışmanlığı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Sonsöz

Yazarın Notu

Cerrah

Instalove Kitap Kulübü

Nichole'un Kitap Güzellikleri

Nichole'u Takip Edin

Nichole Rose'dan Daha

Fazlası Nichole Rose

Hakkında

Kitap Hakkında

T Bu suç patronu, onun aşkını kazanmak için para ve güçten daha fazlasına ihtiyaç duyacaktır.

Gabriel

Kuralları gücü olanlar koyar derler. Yalan söylediler.

Genesis Burbank isteğime boyun eğmeyi reddediyor. Biliyorum çünkü denedim.

Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Bu benim için işe yaramayacak.

Bu dünyada ihtiyacım olan tek şey o. Öyle ya da böyle, onu benim yapacağım.

Genesis

İnsanların Gabriel Valentino hakkında ne dediğini biliyorum.

O sadece bir milyarder değil. O bir suçlu.
Beni ondan çalmaya çalışırken yakaladığıında, hızlı bir ölüm bekliyorum.
Onun yerine, otoriter, kibirli adam beni işe alıyor.
Ama hiçbir erkeğe boyun eğmeyeceğim.
Ruhumun sahibi olan kişi bile. Kendi
hayatımı kurtarmak için bile.

Uyarı

Bu kötü mafya babası kıvrımlı kızını bulduğunda, onu kendine ait kılmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Üst düzey milyarderlerden, inatçı kadın kahramanlardan ve ateşli romantizmden hoşlanıyorsanız Gabriel ve Genesis'e bayılacaksınız. Her zaman olduğu gibi, Nichole Rose kitapları garantili bir HEA ile birlikte gelir. Hile yok. Mahvolmuş Üçlemesi'ndeki her kitapta farklı bir Valentino kardeş yer almaktadır ve bağımsız bir roman olarak okunabilir.

İçerik Danışmanlığı

T Bu kitapta istediğini söyleyen, istediğini alan ve özür dilemeyen, dünyayı yakan bir kahraman var. Eğer gereksiz açık dil, grafik cinsel sahneler ve kink (hafif somnofili, anal oyun, şaplak, hafif aşağılama, zorla orgazm ve güç oyunu dahil) size göre değilse, bu kitap size göre değil.

Bu kitap cinsel taciz, silah şiddeti ve intihar düşüncesini ele almaktadır.

Eğer düştüysen, Gabriel Valentino ile tanış.

Eğer değilseniz, kardeşleriyle tanıştınız mı? Leziz derecede kötüler (ve biraz daha az vahşiler).

xx,

Nichole

Birinci Bölüm

Gabriel

"Y Kardeşlerimiz senin için endişeleniyor."

Chicago'da gecenin çöküşünü izlemek her zaman büyüleyici olmuştur. Karanlık şehrin üzerine peyderpey çöker, güneş beşiğinde kaybolurken tuhaf bozulmalar yaratır. Önce yüksek binaların gölgesinde kalan yerler karanlığa gömülür, güneş ufukta batmadan çok önce gün ışığı yerini geceye bırakır. Arka sokaklar, kuytular ve kuytu köşeler karanlığa gömülür, onları nehir ve göl takip eder. Son ışın da göz kırptığında, tüm şehir çarpık, yapay bir ışıkla parlıyor... hiçbiri onu lanet olası soğuğa karşı korumuyor.

Bunların hiçbiri de onu korumuyor.

Ama yine de şehri aydınlatıyoruz, kendimizi çoğumuzun hak etmediği halelerle çevreliyoruz. Kahretsin. Yarımız onların gerçek olduğunu düşünerek kendimizi kandırıyoruz. Kürsülerden bağırان ateş ve kükürt vaizlerine sorun. Yarısı kendini beğenmiş bir dindarlık içinde gevezelik ediyor, kapalı kapılar ardında günah işliyor ve sonra da sözde hizmetlerinin cennetteki yerlerini garantilediğini sanıyor.

Eğer Tanrı izliyorsa, muhtemelen kıcıyla gülüyordur.

Uzun zaman önce benden uzaklaştı.

"Beni duydun mu, Gabriel? Kardeşlerin senin için endişeleniyor."

Mattia Agostino'ya iç çekerek, "Seni duydum ve iyiyim," diyorum. Nefesim önümdeki camın bir bölümünü buğulandırıyor ve aşağıda uzanan şehrin bir kısmını bozuyor. Burada, cennete bu şehirdeki neredeyse herkesten daha yakınlım... ve yine de kapılardan geçmesine izin verilen son orospu çocuklarından biri olacağım. Ellerimde tanıdığım çoğu insandan daha az kan var ama belki de içlerinde en lanetlisi benim. "Çok fazla endişeleniyorlar."

"Evet, sanırım iş tanımında bu var," diyor alaycı bir ifadeyle. Piç kurusu. "Ağabeyler ve hepsi."

"Rafe ve Luca'nın kendi dertleriyle daha çok, benimle ve benim dertlerimle daha az zaman geçirmeleri gerekiyor." Ofisimdeki pencerelerden dönüp kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir sırıtışla masama yaslanmış olan Mattia'ya bakıyorum. Kendini beğenmiş orospu çocuğunun teki. Yine de İtalyan takım elbisesi içinde yönetici ofisine benden daha çok yakışıyor. Deri bomber ceketim ve kot pantolonumla daha çok bir tamirci dükkanına aitmişim gibi görünüyorum. "Sırtımda bir bıçakla ölme ihtimalim en düşük olan kişi benim."

"Touché."

Omuz silkiyorum. Gerçekler gerçektir. Bir Valentino olduğunuzda, ihanet ve cinayet de beraberinde gelir. Ailemize sık sık gelir. Başladı... lanet olsun, gerçekten ölüm ve ölmenin ne zaman başladığını bilmiyorum. Belki de babamızın hırsları yüzünden annemiz yıllar önce öldürüldü. Kendisine ait olmayan bir bölgeye taşındı ve bedelini annemiz ödedi.

Büyük ikiz kardeşlerim Rafe ve Nico da öyle.

Biri, Nico, o zamandan beri cenneti bulma arayışındadır. Diğeri, Rafe, cehenneme doğru inmeye başladı. O gün iki kurşun yedi. Bu onu değiştirdi, sertleştirdi. On bir yaşındaydı. On sekiz yaşındayken, sevdiği ikizini kurtarmak için ruhunu babamıza sattı. Luca ve ben onun arkasını korumak için kendimizinkini sattık. Nico hepimizle konuşmayı kesti ve o günden sonra her şey yokuş aşağı gitti.

Cinayet, kargaşa ve yıkım... aile mirasımız. Boynumuzdaki lanet olası bir albatros. Ama onu şimdi kesip atamayacak kadar ileri taşıdık. Bizimkiyle iç içe geçmiş çok fazla hayat, çok fazla başka miras var.

La Costa Nostra sahip olduğunuz her şeyi ve biraz daha fazlasını talep ediyor. Bizi korumak için, Rafe kendini kralların kralı yaptı, *Capo dei capi*. Eğer düşerse,

Chicago'daki çoğu aile ve Mattia gibi ailemize hizmet etmeye yemin etmiş kişiler de öyle.

Lanet mafyadan nefret ediyor olabiliriz ama kendimizinkini koruruz. "Yalnız başına çok fazla zaman geçiriyorsun," diyor Mattia.

Demek mesele buymuş. Kardeşlerim şu anda mutlu bir evlilik sürdürüyorlar ve Mattia benim de öyle olmam gerektiğini düşünüyor. Ona kötü haberlerim var. Böyle bir şey olmayacak. Dünyada benim gibi bir orospu çocuğuyla birlikte olmayı hak eden bir kadın yok.

Ona soğuk soğuk bakıyorum. "Rafe senden danışmanı olmanı istedi, Mattia. Ben istemedim. Sikimi nereye soktuğuma burnunu sokamazsın." Her yere soktuğumdan değil. Babam on sekizinci yaş günümde bir eskort tuttu. X'i yaptık ve kulübe gittik. Haksız kazandığı binlerce doları harcadı. İki gün sonra odamdan tökezleyerek çıktığımda sırtımı sıvazladı, ona hiç dokunmadığım gerçeğinden bihaberdi.

O zamanlar seksin bir anlamı olması gerektiğine dair görkemli bir inancım vardı. Şimdi mi? Belki o zamanlar bu zevki hak ediyordum.

Mattia yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırır. "Bunu konsolos olarak söylemedim, Gabriel. Arkadaşın olarak söyledim." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bana bir keresinde öyle demiştin, biliyorsun."

"Bu çok uzun zaman önceydi." "*Omertà*'dan önce demek istiyorsun."

Cevap vermek yerine omuz silkiyorum. Biz o lanet yemini etmeden önce pek çok şey farklıydı. O zamanlar Rafe, Luca ve ben aileydik. Nico da öyle. Ya şimdi? Artık ne olduğumuzu bilmiyorum. Ben de artık ne olduğumu bilmiyorum.

Lanetlenmiş, küçük bir ses fısıldıyor. *Lanetlendin, Gabriel Santoro Valentino.*

"Ah," der Mattia, sesi yumuşaktır. Her zaman sezgileri kuvvetli bir piç olmuştur. Çok fazla şey görür. Konuşulmayanları duyar. Her Çeyi hatırlar. "Kazadan önce demek istiyorsun."

Kazadan bahsettiği anda irkiliyorum, bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ama artık bunun için çok geç. Şimdi o konuyu açtığına göre, o geceye ait anılar ben onları durduramadan zihnimin yüzeyine çıkıyor.

"Siktir git Rafe," diye homurdanarak ön kapıyı açtım. "Senin lanet olası tetikçin olmak için kaydolmadım."

"Sen de benimle aynı yemini ettin, küçük kardeşim."

Dişlerimi sıkıyorum, ellerimi kenetliyorum. Tekrar yapmam gerekse, aynı seçimi yapacağımdan pek emin değilim. Rafe'i neye dönüştürdüğünü bilmemek. Asla böyle olmaması gerekiyordu... babamızın bu kopyası. Yine de bazen ikisini birbirinden ayıramıyorum.

"Zirveye giden yolda seni öldürmeyi asla kabul etmedim." Büyüdüğümüz evin merdivenlerinden aşağı doğru koşuyorum, rüzgâr yüzümü serinletiyor. "Burada ne yaptığın seni ilgilendirir ama Valentino International'ı nasıl yönettiğin beni ilgilendirir. Beğenmedin mi? Şirketi yönetmesi için başka birini işe al."

"Dove cazzo vai?" Rafe bıkkın bir hırıltıyla sorar. "İçiyordun, Gabriel."

"Vaffanculo." Bacağımı motorumun yan tarafına doğru sallıyorum, etrafta kalıp onun saçmalıklarını daha fazla dinlemeyi reddediyorum. Bir buçuk saat önce iki kadeh viski içmiştim. Sarhoş değilim ve beni bir çocuk gibi eve götürmesine ihtiyacım yok. Buradan siktir olup gitmeliyim, tercihen beni yıpratmasına izin vermeden önce.

Bu konuda iyi... beni yıpratıyor. Olayları kendi istediği gibi görmem için beni ikna ediyor. Ama Santiago Corleone'yi öldürmeyeceğim çünkü o bizi alt etti ve biz de Rafe'nin istediği mülkü kaybettik. En azından bununla yapacağımız lanet bir şey var.

imparatorluk meşru olacak. En azından bir dilimi düşmanlarımızın kanıyla sulanmamış olacak.

Gerçi Rafe istediği zaman tatlı dilli bir orospu çocuğu olabiliyor. Ya da kahretsin, belki de kolayca ikna oluyorum. Bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, eğer yeterince dinlersem, beni olayları kendi istediği gibi görmeye ikna edeceği. Her zaman ikna eder.

"Gabriel. Lanet olsun. Bisikletten in. Bunu konuşalım."

Motosikletimin ayağını kaldırıyorum, kontak anahtarını kapatıyorum ve kontak düğmesine basmadan önce debriyaja basıyorum. Motosiklet kükreyerek canlanıyor ve Rafe'in sesini bastırıyor. Küfrediyor ve peşimden merdivenlerden inmeye başlıyor.

Bana ulaşması için ona zaman vermedim. Kaskımı kafama geçiriyorum ve onu merdivenlerin dibinde bırakarak havalanıyorum. Arkamdan bağırıyor. Rafe bağırmasın ya da bağırmasın. Hiç bağırmasın.

Bazen keşke yapsa diyorum. Bu onu biraz insanlaştırdı.

Nöbetçi kapısından geçtiğimde, zaten altmış yapıyordum. Yola koyuldum, buradan başka bir yere gidiyordum. Bu lanet evden nefret ediyorum. İçinde yaşarken bir hapishaneydi. Şimdi de öyle. Sadece Rafe şu anda içeride sıkışık kalmış, babamızın geride bıraktığı hayaletlerin ağırlığı altında sıkışık kalmış, mafyaya zincirlenmiş durumda.

Luca ve ben de aynı şekilde sıkı sıkıya

bağlıyız. Ben çıkmak istiyorum.

Hayır, bu doğru değil. Ben hiç girmek istemedim.

"Merda," diye mırıldanıyorum, yola odaklanmaya çalışarak. Hızımı artırıp sağa dönerek Luca'nın evine doğru gidiyorum. Belki Rafe'in aklını başına getirebilir. Aramızdaki barışı koruma rolünü oynamakta her zaman başarılı olmuştur.

Bir ayağını Rafe'in dünyasında, diğer ayağını da gerçek dünyada sağlam bir şekilde tutmakta her zaman daha iyiydi. İkisini de yapabilir. I

bu boku henüz çözemedim.

Bir sağa daha asıyorum, ibre seksene doğru ilerliyor.

İlerideki ışık yeşilden sarıya dönüyor. Genç bir kadın köşede durmuş, karşıya geçmek için bekliyor. Mavi mini elbisesi daracık, sarı saçları gece dışarı çıkacakmış gibi toplanmış.

Öne doğru eğilip motora biraz daha gaz veriyorum. Altımda kükrüyor. Işık kırmızıya dönüyor.

Durmam gerektiğini biliyorum... ama saniyelik bir kararla devam ediyorum. Kaderi kışkırtmak ve tekerleğin nereye ineceğini görmek istiyorum. Lanet olsun. Belki de her şeyi bitirmek istiyorum.

Ben yapmayana kadar.

Bir Prius yoluma çıkarken kavşaktan uçarak geçiyorum ve kaderi kışkırtmak ve felaketle flört etmek için duyduğum tüm arzu kaçıyor. Kalbim güçlü bir farkındalık sarsıntısıyla göğüs kafesime çarpıyor.

Sürücü benimle göz göze geliyor, birbirimizle çarpışma rotasında olduğumuzu anlayınca gözleri gerçek bir dehşetle açılıyor.

Sikeyim.

Arabanın etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama paniklemiş sürücü benimle aynı yöne doğru koşturarak benden kaçmaya çalışıyor. Son anda sağa kırıyorum, dişlerimi sıkarak küfrediyorum.

Prius motosikletimin arkasına çarptı ve arka lastiği tamamen büküldü.

Bisiklet yerden kalkıyor, bir yöne uçuyor ve beni başka bir yöne gönderiyor.

Bir an için havadaydım, ağırlıksızdım. Ama kesinlikle özgür değilim. Her şeyi görüyorum. Motosikletin çılgınca savrulduğu her saniyeyi.

Hâlâ köşede duran sarısına baktı, ağzı şaşkınlıkla açıktı.

O kadar sert çarpıyor ki, arkasındaki tuğla duvara uçuyor. Kafası tuğlaya çarptığında o mide bulandırıcı gümbürtüyü duyuyorum.

Ve sonra yerçekimi beni dünyaya geri sürükledi. Bir meteorun iniş gücüyle betona çarpıyorum. Et kemikten ayrılıyor. Kemik paramparça oluyor. Yerde takla atıp yuvarlanıyorum, kendi lanet seçimlerim yüzünden bir bez bebek gibi savruluyorum.

Cehennem gibi acıyor. Tanrım, acıyor.

Yine de bir yanımda daha fazla acıması gerektiğini haykırıyor.

Sadece tekerleği döndürdüm ve kaderi baştan çıkardım. Ama ölen ben değilim.

"Gabriel." Mattia bir elini omzuma koyup baskı uyguluyor.

"Siktir." Sert nefes alarak ondan uzaklaştım. Boğazım, o lanet geceyi hatırladığımda her zaman olduğu gibi kapanma tehlikesi geçiriyor... masum bir kadını öldürdüğüm geceyi. Mattia'nın örtbas etmesine yardım ettiği gece. Her şeyin değiştiği geceyi.

O gece ölmeliydim. Onun yerine benim yerime biri öldü. Ve ben ameliyat masasında, Mattia Agostino yaptığım şeyin bedelini asla ödemeyeceğimden emin oldu. O işini yaptı... ve bunun için onu asla affedemedim. Ben de kendimi asla affedemedim.

Ölmesi gerekip de ölmeyen kişinin siz olduğunuzdan emin olduğunuzda hayat daha farklı görünür. Yaptığımız şeylerin hiçbir mazereti yoktur. Haklı çıkarmak yok. O zamanlar, kendimi bunun bir amacı olduğuna ikna edebilirdim. Bir anlamı olduğuna. Bizi bir arada tutmanın bu değiş tokuşa değdiğine.

O zaman öyleydi.

Mattia bir adım geri çekilerek, "Sakin ol," diye mırıldandı. "Sakin ol, Gabriel."

"O gece hapse girmeme izin vermeliydin," diye törpülüyorum, her şeyi sakladığım kutuya geri sokmaya çalışıyorum. "Çürümeme izin vermeliydin."

Bana sessizce bakıyor, lanet olası gri gözleri yüzümü tarıyor, çok fazla şey görüyor. "Ben de seninle aynı yemini ettim," dedi sonunda. "*La Cosa Nostra* her şeyin üstünde."

"*Omertà* ile hiçbir ilgisi yoktu."

"Hayır mı?" Mattia kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Eğer buna inanıyorsan, sandığından çok daha az anlıyorsun demektir. O gece neden orada olduğunu ikimiz de biliyoruz, Gabriel. Neyden kaçtığını ikimiz de biliyoruz. Her şeyin *La Cosa Nostra* ile ilgisi vardı. Her şeyin Rafe ile ilgisi vardı."

Dişlerimi gıcırdatarak onun haklılığını kabul etmeyi reddediyorum.

"Sen ve Luca, başka hiçbir şey yapamazken Rafe'i ışığa tuttunuz. Son birkaç yıldır hapiste olsaydınız, Amalia'nın kurtarabileceği hiçbir şey kalmayacaktı."

Homurdanıyorum. "Rafe ne yapmak istiyorsa onu yapar, Mattia.

Her zaman da öyle oldu." "Rafe yapması gerekeni yapar, tıpkı senin gibi."

"Artık tartışmalı bir konu, değil mi?" Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. Yine çok uzun. "Amalia'yı aldı ve sonunda her şey yoluna giriyor."

Bu kez Mattia homurdanır. "Hayat asla uzun sürmez, Gabe. Bir fırtına geçmiş olabilir ama başkaları da olacak. Buraya geldiklerinde aklının başında olması gerek."

"Başım dik."

"Öyle mi?" Başını yana eğiyor. "Aileden her zamankinden daha fazla kaçıyorsun."

"Meşguldüm." Konuyu vurgulamak için masamı gösteriyorum. Kenarda düzgün bir klasör yığını duruyor ve hâlâ benim dikkatimi bekliyor. Mafyayla bağlantılı multi-milyar dolarlık bir şirketi yönetiyorsanız, işiniz asla bitmez.

"Unuttuysan söyleyeyim, avukatımız FBI'a bilgi veriyordu."

"Kapıyı çalmadılar, değil mi?"

"Yapmayacaklar," diye açıkça belirttim. "Kanıt olmadan olmaz."

Birkaç ay önce, avukatımız Diego Butera, Rafe'yi alaşağı etmek için Tommaso Genovese ile çalışmaya başladı. Rafe babasını öldürdüğü için kızgındı. Genovese, Rafe'in yetkili olmasına kızmıştı. Uzun lafın kısası, kıyamet koptu.

Diego bizim tarafımıza geçti. Rafe, Genovese'yi öldürdü ve Diego'nun evlatlık kız kardeşiyle evlendi... ki kendisi annemizi öldüren adamın uzun süredir kayıp olan kızıdır. Luca Genovese'nin torununu kaçırdı ve onunla evlendi.

Uzun ve yorucu bir yıl oldu.

Rafe ve Luca, Genovese ailesinin serpintileriyle uğraşırken. Ben de yasal saçmalıkları yakından takip ediyordum.

Mattia'ya, "Diego bizimle ilgili hiçbir şeyi ele vermedi," diye hatırlatıyorum. "Rafe'i bizzat yok etmenin zevkini yaşamak istedi. Amalia ihtiyaç duydukları şeyi yaktığından ve Diego da intikam arayışında olduğundan, federaller şu anda ne yapacaklarını şaşırılmış durumdalar. Ben de bunun böyle kalmasını sağlamaya çalışıyorum."

"İyi gidiyor mu?"

"Ofisimden siktir olup gitsen ve ne zaman torun sahibi olacağını soran yaşlı bir kadın gibi peşimde dolanmayı bıraksan çok daha iyi olurdu," diyorum kuru bir sesle.

Bana sırtıyor, alınmamış. Mattia gibi bir adamı kızdırmak için çok şey gerekir. "O zaman kafanı kışından çıkar ve kardeşlerinden kaçmayı bırak. İstedğin kadar işle ilgili olduğunu söyle, ama ben saçmalığın kokusunu aldığım anda anlarım, Valentino."

"Buharla ovun. Etrafın onunla çevrili."

"*Cristo*. Ne zaman böyle bir pislığe dönüştün?"

Bu mükemmel bir soru, ancak cevabını beğeneceğinden şüpheliyim.

Mattia kapıya doğru yürürken başını sallayarak, "Kardeşlerini ara," dedi. "Senin için endişelenmelerine gerek yok çünkü hayat zorlaştı ve sen de çekip gittin. Yemin ettin. Bunu kabullen, Gabriel."

"Siktir git, Mattia."

"Benim tipim değilsin."

"Senin bir tipin yok!" Arkasından bağıryorum.

Elini başının üzerine kaldırıp orta parmağını havada gösterdi. Bütün gün ilk kez gerçekten gülümsedim. Piç kurusu.

İkinci Bölüm

Genler sl

"G irl."

Gözlerimi süpürgeден kaldırıp, ellerini geniş kalçalarına dayamış, yıpranmış yüzünde çatık bir ifadeyle duran yaşlı kadına bakıyorum. Lydia Kaplan, tanıdığım en sert görev yöneticisi. "Evet, hanımefendi?"

"Senin yukarıda yönetici ofislerinde olman gerekiyordu, burada süpürgeyle oynaman değil." Lydia parmağını asansörlere doğru uzattı. "Burayı temizlemek için bütün gece vaktimiz yok."

Ona süpürgeyi nereye sokabileceğini söyleme isteğini bastırıyorum ve bunun yerine yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum. "Özür dilerim, Bayan Lydia."

"Özür dilemene ihtiyacım yok, kızım. İşini yapmana ihtiyacım var."

Kız.

Son bir yıldır Lydia'yla yaşıyorum ama bana hâlâ adım yerine kızım diyor, sanki öğrenmek çok zormuş gibi. Evden kaçtığımda beni neden yanına aldığından bile emin değilim. Sevgi ya da acıma değildi.

Benden hoşlanmıyor bile. Ama bana temizlik şirketinde bir iş ve başımın üzerinde bir çatı verdi... beni avlayan canavardan güvende olduğum bir yer.

Bayat puro dumanını ve bana bakan siyah gözleri hatırladıkça ürperiyorum. Alexander Santorum, en büyük kabusum. Beni kontrol altına almak için babamı öldüren adam.

"Tabii ki." Süpürgeyi temizlik arabasına dayıyorum, elektrik süpürgesini alıyorum ve asansörlere doğru yola çıkıyorum.

Asansör kapıları arkamdan kapanana kadar Lydia'nın ağır bakışlarını üzerimde hissediyorum. Valentino International'ın en üst katına sessizce çıkıyorum, kendimi keyifsiz hissediyorum.

Alexander'ı düşünmek genellikle bu hissi uyandırır. Adam şeytani bir kurbağa. Zengin ve güçlü olduğu için istediğini alabileceğini sanıyor. Ben öyle değilim. Ben satılık değilim. Sahiplenilmeyeceğim. Ne o ne de bir başkası tarafından.

"Onun tarafından asla," diye yemin ediyorum kendime, gözlerimin arkasına sıcak yaşlar bastırıyor. Onlarla savaşıyorum, düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Alexander babamı soğukkanlılıkla öldürdüğünden beri hayattaki üzücü kaderim için çok fazla gözyaşı döktüm.

Suçunun bedelini hiç ödemedi. Onun gibi adamlar günahlarının ve aşırılıklarının bedelini nadiren öderler. Dünya, işledikleri dehşeti görmezden gelerek görmezden geliyor.

Bizden daha iyi olarak görülüyorlar, ulaşamayacak kadar yüksek bir yere yerleştiriliyorlar. Sanırım yasaları uygulayan adamlardan sorumlu olduğunuzda böyle oluyor.

Asansör süzülerek en üst katta durdu. Kapılar kayarak açılıyor ve midemi ağrıtan türden gösterişli bir zenginlik ortaya çıkıyor. Bilirsiniz, dünyanın yarısını besleyebilecek türden, ama bunun yerine despot krallar için bunun gibi camdan şatolar inşa etmek için harcanan türden.

Bu camdan kalede çalışan kralların en kötülerinden olduğu söylenir. Onlar mafya, Made man. Tüm şehir onlar ve kaprisleri yüzünden uykusunu kaybeder. Ama benim hiç olmadı. Tanıdığınız şeytandan kurtulmaya çalışırken, tanımadığınız şeytanları umursamak zordur.

Kovamı asansörden çıkarıp çöpü boşaltmak için işe koyuluyorum. Resepsiyon personelinin ardından temizlik yapmak beş dakikamı alıyor. Yönetici ofislerinden ikisi sanki nadiren kullanılıyormuş gibi tertemiz. Masalarda hiçbir kişisel eşya yok, içeride çalışanlar hakkında ipucu verecek hiçbir şey yok.

Onları düzeltmeyi çabucak bitirip üçüncüye geçiyorum.

Açık kapılardan erkeksi, odunsu bir koku süzülüyor. Etrafımda dönerken bacaklarım titriyor, beni şehvetli kokuyla sarıyor.

Kapı çerçevesine tutunuyorum, midem titriyor. Ofis farklı hissettiriyor. Sıcak, belki. Sanki biri içeride kaloriferi açık bırakmış gibi, üstteki havalandırma deliklerinden serin hava üflense de.

Burada biri mi var?

İçeride kimse yok ama boş da hissettirmiyor. Sanki içeride çalışan kişi bir anlığına dışarı çıkmış gibi. Masanın üzerindeki lamba hâlâ yanıyor. Bir kalem hala bir yığın klasörün üzerinde duruyor.

Devasa ofis en üst katın yarısını kaplıyor, ancak içeride çalışan kişinin varlığı onu bastırıyor. Onu gölgede bırakıyor.

"Alo?"

Kimse cevap vermiyor.

Tabii ki yapmazlar.

"Tanrım, Genesis." Başımı sertçe sallıyorum, temizlik kovamı ofise taşıyorum. "Burada kimse yok. Kimse bu kadar geç saate kadar çalışmaz, özellikle de böyle ofisleri olan erkekler."

Kovamı kapının içine bırakıyorum ve merakımı yenemeyerek etrafta dolaşıyorum. Valentino International'ı ilk kez temizliyoruz. Sanırım her zamanki şirketleri dün beklenmedik bir şekilde işi bırakmış. Lydia ayrıntıları benimle paylaşmadı.

Diğer yönetici ofisleri gibi burada da kişisel bir şey yok. Yine de daha yaşanmış hissettiriyor, sanki içinde çalışan kardeş burada payına düşenden daha fazla zaman geçiriyormuş gibi. Hangisi o?

Rafe, herkesin korktuğu kardeş? Luca, herkesin saygı duyduğu kişi? Gabriel, kimsenin gerçekten tanımadığı kardeş?

Antika masanın arkasında durup parmaklarımı pahalı ahşabın kıvrımlarında gezdiriyorum. Gözlerim kısmen açık olan üst çekmeceye takılıyor. İçinden para yığınları görünüyor. Gerçek yığınlar.

Çekmeceyi kaydırarak açıp içine bakmadan önce tam beş kez tereddüt ediyorum. Kim bu kadar parayı kilitli olmayan bir çekmecedeki saklar ki? Neden? İçeri uzanıyorum, ne yaptığımdan ya da neden yaptığımdan bile emin değilim. Ben hırsız değilim. Yine de... yine de uzandım. Yine de bir yığın para çıkardım.

"Ne oluyor lan?"

Ellerimi yanmış gibi çekmecedeki çekiyorum, elim kalbimin üzerinde dönüyorum.

Öfkeli ela gözler benimkilerle buluşuyor, derinliklerinde öfke patlıyor.

"Beni korkuttun." Dudaklarımı yalayarak ağzıma tekrar nem kazandırmaya çalışıyorum. Neden bu kadar kuru? Onun hangi kardeş olduğunu hemen anladım. Gabriel Valentino, en küçükleri. Gazetede kardeşlerinin resimlerini gördüğüm için onlardan biri olmadığını biliyorum.

Her açıdan onlara benziyor ama saçları daha açık renk, ifadesi daha koyu ve daha sert. Su, aşırı uzun saçlarından kayıyor ve yüzünün güçlü düzlemlerinden aşağı damlıyor. Geniş omuzlarından ve belirgin göğsünden aşağı kayıyor, sanki kaslardan oyulmuş bir yol boyunca akıyormuş gibi.

Kasıklarının önünde tuttuğu bir havlu dışında çıplak.

"Ben...um..." Başka tarafa bakmalıyım ama yapamam. Mafyanın parasına dokunduğum için beni öldürecekse, en azından onun her şeyini görmüş olarak öleceğim çünkü *vay* canına. Hayatımda gördüğüm en güzel adam olabilir, ama sanki karnını boydan boya geçen ve yan tarafını saran yaralar ruhunu da parçalamış gibi, onda kutsal olmayan bir karanlık var. Çok fazla yara izi var. Ona ne olmuş böyle?

"Hırsızlık yaparken genellikle ürkek misin?" diye h o m u r d a n ı y o r ve bitişikteki banyodan ofise sanki tamamen giyinikmiş gibi adım atıyor.

"Çalmak mı?" Ona bakakaldım. "Çalmıyorum..."

Çalmıyordum!" Parayı almayacaktım... değil mi?

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve bu beni utandırıyor.

"Artık değilsin." Havluyu gösterişli bir hareketle beline sarıyor ve dört adım da bana doğru ilerliyor. Ben kıpırdayamadan önümde duruyor, o kadar yakınımda ki vücudunun sıcaklığını bedenimde hissediyorum.

"Geri çekil," diye fısıldadım.

"Ellerini kurabiye kavanozundan uzak tutmalıydın, küçük kız."

İsme ve onu söyleme şekline öfkeleniyorum. Geri çekilmeyi reddedip bunun yerine bir kolunu arkama koyarak beni masayla arasına hapsettiğinde daha da çok öfkeleniyorum. "Benim bir adım var ve bu *küçük kız* değil, Gabriel Valentino."

Aniden gülüyor, tek kaşını kaldırıyor. "Kim olduğumu biliyorsun ve yine de benden çalmaya mı karar verdin?"

"Senden çalmayacağımı söylemiştim." Etrafından dolanmaya, aramıza mesafe koymaya çalışıyorum ama pislik buna izin vermiyor. Diğer koluyla beni engelliyor ve beni vücuduyla masanın arasına hapsediyor.

Buraya daha önce de gelmişim, beni kontrol edebileceğini düşünen bir adam tarafından köşeye sıkıştırılmışım. Ama bu sefer korku boğazımı tıkamıyor. İçimden bir heyecan geçiyor ve vücudum tepki veriyor, karnımda ısı birikiyor.

Buna da korkuya verdiğim tepki kadar iyi tepki verdim. Dizimi sertçe kaldırıp Gabriel'in kasığına nişan alıyorum. Dizimden kaçarak etrafından dolaşmama izin verdi.

Kollarıyla beni sarıp geniş göğsüne doğru çekmeden önce ancak bir adım atabildim. "Kahretsin, ateşin var," diye kulağıma homurdanıyor. "Savaşmaya devam et, küçük kız. Sadece daha da zorlaştırıyorsun."

Sırtımda ereksiyonunu hissettiğimde inliyorum ve neden bahsettiğini anlıyorum. Aleti. *Onu* sertleştiriyorum.

"Benimle
savaşmayı bırak."

"O zaman bırak
gideyim."

"Seni benden çalmaya çalışırken yakaladım. Hiçbir yere gitmiyorsun, *piccola fiamma*. Ben izin verene kadar olmaz. Tabii polise neden ofisimde olduğunu ve ellerinin neden açmaman gereken bir çekmecedeki paranın üzerinde olduğunu açıklamak istemiyorsan."

Tehdidi karşısında donup kalıyorum, bana hırladığından beri ilk kez korkuya kapıldığım için içimdeki mücadele tükeniyor. Aşırı büyümüş bir zorbayla başa çıkabilirim. Ama polis gelirse Alexander'dan saklanmak mümkün olmayacak. Onu doğruca kapıma getirecekler ve ben de bir yıl önce başladığım yere geri döneceğim.

Önce ben ölmeyi tercih ederim.

"Ah," diye mırıldanıyor Gabriel, dudakları kulağıma o kadar yakın ki ürperiyorum. "O mantıklı düşünüyor."

"Cehenneme git."

"Duymadın mı?" Espri yapmadan gülüyor. "Yıllarca cehennemi yönetmeye yardım ettim, *piccola fiamma*."

"Benim bir adım var," diye homurdanıyorum. "Onu kullanmayı öğren."

"Bilmiyorsam kullanmayı öğrenemem, *tesoro*." Ses tonundaki nazik azarlamadan etkilenmeyi reddediyorum, sanki isim etiketini okuyamaması benim suçummuş gibi.

"Bu garip, çünkü göğsüme sadece on beş kez baktınız. İsim etiketini görmüşsündür." Etkili olması için duraklıyorum. "Yoksa bana diyorsun ki

okumayı bilmiyor musun? Çünkü raflarında Voltaire olan bir adamın beş harfli basit bir ismi okuyamadığına inanmakta zorlanıyorum."

Elini yukarı kaldırıyor ve yavaşça boğazıma sarıyor. "O akıllı ağzını üzerimde kullanmaya devam et Genie, bakalım sikimde boğulurken bana ne kadar iyi ateş püskürteceksin."

Kollarında titrememek için kendimi zor tutuyorum, tehdidinin beni tahrik ettiğini kabul etmeyi reddediyorum. Bu adamın beni tahrik ettiği gerçeğini kabullenmeyi reddediyorum. Hayır. Olmaz. Asla olmaz. Otoriter, kibirli... *kaba*. Ve benimle sanki buna hakkı varmış gibi konuşuyor. Güzel olabilir ama o da diğerleri gibi bir despot, istediğini elde etmek için adını ve servetini kullanıyor.

Beni yakalayamayacak. Bu gerçekleşmeden önce cehennem donacak.

"Bırak gideyim."

"Hayır."

"Çığlık atacağım."

"Umarım öyledir." Boğazıma sokuluyor, sanki avının kokusunu alıyormuş gibi beni içine çekiyor. Onun için ben bu muyum? Av mı? Avlanacak bir şey mi? Oynanacak bir şey mi? İtaatkâr küçük bir oyuncak olmadığımı anladığında hayal kırıklığına uğrayacak. Kimsenin önünde eğilmem, Valentino'nun bile. Birinden de kaçmam. "Umarım seni memnun ettiğimde lanet binayı çığlık çığlığa yıkarsın, *piccola fiamma*. Zevkten sesin kısılana kadar durmaya niyetim yok."

"Seninle yatmayacağım," diye homurdanıyorum ve kollarının arasında dönerek ona ters ters bakıyorum. Göğsüne zar zor ulaşıyorum, bu da sinir bozuculuğun yepyeni bir seviyesi. Beni her yönden eziyor. Beş-iki boyundayım ve kıvrımlıyım, onun gibi erkeklerin zirveye giden yolda üzerinden geçtiği türden bir kadını. Yine de gözlerini ayıramıyormuş gibi bana bakıyor.

"Henüz değil." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Uzun zamandır gülümsediğini sanmıyorum. Ama beni ürperten bir duyguyla parlıyorlar. Heyecan. İlgi. Arzu mu? Bilmiyorum. "Yapacaksın."

"Asla."

Gülümsemesi genişler. "Benim için çalışmaya geliyorsun." "Bir işim var."

"Artık değil. Şu andan itibaren benim için çalışıyorsun, *tesoro*. Ya da..." Tehdidin konuşulmadan kalmasına izin veriyor. Yine de ne demek istediğini biliyorum. Ya da polisi arar ve işi olurlarına bırakırız. Sanırım bu riski alamayacağını biliyor. Piç kurusu bana başka bir seçenek bırakmadığını biliyor.

Sanırım başka seçeneğim ve söz hakkım olmadığını bilmek hoşuna gidiyor. Ben onun emrindeyim, onun kontrolündeyim. Ve bir yanımdan bundan gerektiği kadar nefret etmiyor. Başka bir yanımda ise bu yüzden ondan nefret etmek istiyor.

Ama yine de bilmiyorum.

Bir yırtıcıdan, yırtıcı olduğu için gerçekten nefret edebilir misiniz? Aslan ceylanı yere serdiğinde, ceylan için ne kadar nefret etseniz de, küçük bir parçanız aslan için tezahürat yapmaz mı?

O 1.80'lik bir aslan. Ve sanırım ben katliama giden küçük bir kuzu olabilirim.

"Peki," diye homurdanıyorum, züccaciye dükkânına girmiş bir boğa kadar zarif bir şekilde teslim oluyorum. "Ama ben satılık değilim, bedenim de öyle Gabriel Valentino. Ne kadar kanlı paran olduğu ya da istediğini elde etmek için bunu ne kadar sık kullandığın umurumda değil."

"Benim için yemek ve temizlik yapacaksın."

"Tabii ki bunun için işe yaradığımı düşünüyorsun," diye mırıldanıyorum içimden, gözlerimi devirerek. Bunu söylediğime anında pişman oldum. Tek düşündüğü bu olmalı.

Yapabilecek kapasitedeyim. Gençlik yıllarımı babamın hukuk firmasında çalışarak geçirdiğimi bilemez. Benim Gavin Burbank'ın kayıp kızı olduğumu bilemez... Alexander Santorum'un aramak için şehrin altını üstüne getirdiği kadın.

"Ağzından çıkana dikkat et, *piccola fiamma*," diyor usulca. "Başını kaldırmaya hazır olmadığın bir belaya sokmadan önce."

Şimdiden başımı altından kalkamayacağım bir belaya soktuğuna eminim. Ama bunu ona söylemem. Bu gece ateşle çok fazla oynadım. "Lütfen üzerine bir şeyler giyer misin?" Onun yerine ben sordum.

"Ofisimdesin," diye hatırlatıyor bana, sesinde mizahla.

"Evet, çünkü burada olmak için işe alındım. Burada çıplak dolaşacağını bilmiyordum." Nefes nefese kaldım. "Senin kendi evinde düşün yok mu?"

"Neden? Beni de mi çıplak görmek istiyorsun?"

"Aman Tanrım!" Ellerimi havaya kaldırarak ağlıyorum. "Seni çıplak görmek istemiyorum! Normal bir insan gibi giyinmeni istiyorum."

"Yalancı. Beni kapının önünde gördüğünden beri gözlerin sikime kayıyor, *tesoro*." Bana sırtıyor, bakışları hararetle. "Düşündüğün kadar büyük olup olmadığını öğrenmek için ölüyorsun, değil mi?"

"Belki de polisi aramalısın," diyorum. "Bakalım kime inanacaklar, çekmecesinde binlerce dolar olan tanınmış bir mafya üyesine mi, yoksa masum bir kadına mı?"

Gülümsemesi kayıyor, ifadesi kararıyor. "Parayı yasadışı yollardan aldığımı düşünüyorsun."

"Sen söyledin, ben değil."

"Bu binada olan her şey meşrudur." Homurdanıyorum.

"Para hayır işi için, *piccola fiamma*." "Mafya bir hayır kurumu değildir, Gabriel."

"Lanet olası mafyadan bahsetmiyorum," diye homurdanıyor. "Northwestern Memorial Vakfı'na gidecek. Onların doktorları benim sefil hayatımı kurtardı. İyiliklerinin karşılığını vermek isterim."

"Ah," diye fısıldıyorum, utancımın kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yüz ifadesindeki umutsuzluk, boyumun iki santim uzadığını hissettiriyor. Hayatını kurtarmış olabilirler ama bunu hak ettiğine inandığını sanmıyorum. Ne olduğunu sormak istiyorum ama şimdi zamanı olduğunu sanmıyorum.

Uzun bir süre ona bakıyorum, bu adamın pürüzlü parçalarını uzlaştırmaya çalışıyorum. Çok fazla parça var ve tam olarak nasıl bir araya geldiklerinden ya da nasıl bir resim oluşturdıklarından emin değilim. Herkesin söylediği gibi tehlikeli bir suçlu mu? Kırık dökük, yaralı bir kurtulan mı? Çekilmez derecede otoriter, ağzı bozuk, kibirli bir milyarder mi? Bilmiyorum.

Bir parçam öğrenmek istiyor. Ve bu parçam güvenilmez. Tehlikeli olan o... Eğer izin verirsem beni mahvolmaya götürecek olan.

Tanrı yardımcım olsun, ama ona izin veremem. Bu adam için olmaz. Hiçbir erkek için.

Alexander dışarıda beni ararken olmaz. Çünkü beni bulursa? Beni ve ondan aldıklarımı ele geçirmek için yoluna çıkan herkesi öldürür.

Üçüncü Bölüm

Gabriel

Insanları okumayı öğrendim. Sizin ve sevdiğiniz insanların hayatı, insanların neler yapabileceğini bilmenize bağlıysa, onları okumak ikinci doğası haline gelir. Bu küçük, ateşli, bakır kafalı tanrıçayı okumak çok basit. Adı Genie değil ve hizmetçi de değil. Ama polislerden çok korkuyor.

Masamda sinsice dolaşmasıyla da bir ilgisi yok. Onu bunu yaparken yakalamış olmamın umurunda olduğunu sanmıyorum. Ben polislerden bahsedinceye kadar, ateş ve zehir gibiydi, cesareti sarsılmazdı. Tehdidimi yaptığımda ayaklarının dibinde paramparça oldu. O zümrüt gözlerinden dehşet akıyor, panikle kavruluyordu.

Ben olsam servetimi birinden kaçtığına ve onu yakalayacaklarından çok korktuğuna yatırırdım.

Kim olduğunu bulmak ve sorunu çözmek için bir not alıyorum. Şu anki sorunumu çözer çözmez: Kaybolmadan onu evime geri götürmek.

Öngörülebilir bir gelecekte gözümün önünden ayrılmayacak.

Onu görür görmez göğsümde bir heyelan başladı. Kazadan beri ilk kez kalbimin attığını hissettim. Hayır, bu doğru değil. Lanet şey sanki elektrik çarpmış gibi canlandı. Onu istiyorum. Evimde. Yatağında. Ben onun kıvrımlı vücuduna taparken, o lanet çatının altında çığlık atmak.

Hiç böyle bir şey
hissetmemiştim. Onun gibi
biriyle hiç tanışmadım.

Bu kapıdan giren herkes bunu sağlıklı bir saygı dozuyla yapıyor. Anlamadıkları şeylerden korkarlar ve ne olduğunu anlamazlar.

korkuyorlar. Ailem hakkında duydukları dedikoduların ötesini göremiyorlar. Bana bakıyorlar ve *La Cosa Nostra*'yı görüyorlar.

Farklı bir şey görmelerini sağlamaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım. Hiçbir anlamı yoktu. Her zaman ettiğim lanet yeminden ne eksik ne de fazla olacağım. Her şeyi ve biraz daha fazlasını istiyor.

Ama bu küçük alev? Bana baktığında gözlerinde hiç korku yok. Küçümseme ve saklamaya çalıştığı arzudan başka bir şey yok. Benden nefret etmek istiyor, onu korkuttuğum için değil, onu yeterince korkutmadığım için. Korkmaması gerektiği halde beni istiyor. Küçük meme uçları benim için sertleşiyor, öyle olmamalarını dilese de.

Beni görüyor ve bu onu kızdırıyor.

Beni büyülüyor. Belki de yapmamalı. Onun iyiliği için, kesinlikle yapmamalı. Ama yine de büyülüyor. Bir cehennem gibi kükreyen bu küçük alev de kim? Nereden geldi ve neden burada?

Ait olduğu yer orası değil. Ağzında gümüş bir kaşıkla doğduğunu anlamam için bir bakış yetti. Para parayı tanır ve benim payıma düşenden fazlası var.

Neden kaçtığından ya da kimin kovaladığından bağımsız olarak, onun için en güvenli yer burasıdır. Kimse *La Cosa Nostra*'ya ait olana dokunamaz. Kimse bana ait olana dokunamaz.

O bana ait.

Er ya da geç, o da öğrenecek.

Onu isteğime boyun eğdireceğim. Gerekirse *onu kıracağım*. Ve sonra dayanabileceğinden daha fazla zevkle onu tekrar bir araya getireceğim. Sikim onun tahtı, dilim evdeki en sevdiği koltuk olacak.

Elimi saçlarının arasına sokuyorum, zümrüt gözleri benimkilerle buluşana kadar başını arkaya çeviriyorum. "Şu andan itibaren ne dersem onu yapacaksın," diye hırlıyorum. "Nereye gidersen

Git ve dediğimi yap diyorum. Sen benim emrimdesin."

İfadesinde zehir parlıyor. "Ben bir köpek değilim."

"*Sei mia adesso.*"

"İtalyanca bilmiyorum, Gabriel."

"Köpek değilsin dedim. Sen benim yeni hizmetçimsin. Bu da demek oluyor ki ben senin yeni patronunum. Arada fark var."

"Tüm bunları üç kelimeyle mi söyledin?"

"Hayır." Ses tonundaki şüpheyi gülümsüyorum. Lanet olsun, söylediği her şey sikimi daha da sertleştiriyor. "Ama şimdilik bununla devam edeceğiz." Saçlarını hafifçe çekiştiriyorum, gözleri büyürken hayranlıkla izliyorum. "Gel, *tesoro.*"

"Ne?"

Aklı tam da istediğim yerde, çukurda. Şu anda, mükemmel, dolgun kalçalarının arasındaki ağrıyı dindirmemi düşünüyor.

Yakında, piccola fiamma. Kendi isteğinle yatağıma gelmeye hazır olduğunda.

Pisliğin teki olabilirim ama onun özgürce teklif etmediği bir şeyi almayacağım. "Benimle gel."

Gözlerini kırpıştırarak zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışıyor.

"Nereye geldin?" "Giyinebilmek için banyoya."

Buna itiraz ediyor, gözleri bir anda açılıyor. "Asla olmaz. Giyinmeni izlemeyeceğim, Gabriel. Ben burada kalacağım."

"Arkamı döner dönmez kaçıp gidebileceğin bir yer mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Benimle geleceksin."

"Umarım aptal kravatını çok sıkı bağlarsın ve seni boğar," diyor mırıldanıyor, öfkesi alevleniyor.

"O zaman kravat takmamam iyi bir şey, değil mi?" İstemeye istemeye saçlarını bırakıyorum, bedenimi onunkinden ayırıyorum ama yapmak istediğim bu değil. İstediğim şey

beni nasıl yaktığını görmek için ağzındaki ateşi öpmek. *Cristo*. O tehlikeli biri. Eğer dikkatli olmazsam, bu kıza aşık olacağım.

Yalancı, küçük bir ses fısıldıyor. *Zaten düşünüyorsun*.

Bu yanlış değil.

"Adın ne senin, *tesoro*?" O banyonun köşesinde durmuş, sırtı bana dönük, duvara bakarken ben başıma bir tişört geçirerek soruyorum.

"Cin."

"Tekrar dene. Bu sefer gerçeği söyle."

"Cin. G-e-n-i-e."

"Neyin kısaltması, *piccola fiamma*? Gerçeği söyle lütfen."

Uzun bir süre tereddüt ediyor ve sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Genesis."

"Genesis," diye tekrarlıyorum. Ona Genie'den çok daha iyi uyuyor.

Bunu söylediğimde irkiliyor, hafifçe içine kapanıyor. İlginç. Adını sevmiyor ya da yüksek sesle söylenmesinden hoşlanmıyor. Ben paramı ikincisine yatırırdım.

"Ne zamandır temizlikçi olarak çalışıyorsun Genesis?" Gözlerimi ondan ayırmadan bir kot pantolonu bacaklarımda sürüklüyorum.

"Bir süre."

"Lydia Kaplan için mi çalışıyorsun?"

Bu onun dikkatini çekti. Omzunun üzerinden bana bakmak için döndü.

"Lydia'yı tanıyor musun?"

"Onu ben tuttum."

Kaşları çatıldı. "Onu siz mi işe aldınız? Yani onu şirketiniz işe aldı."

"Hayır. Yani onu bizzat ben işe aldım." Pantolonumun fermuarını çektikten sonra

Ceket. "Bu binaya adım atan herkes benim tarafımdan onaylanmıştır, Genesis."

Genesis sanki bu onu şaşırtmış gibi gözlerini

kırpıştırıyor. "Neden?" "Buna bir önlem diyelim."

Bu onu gülümsetiyor. "Benden haberiniz yoksa önlemlerinizi berbat demektir. Aylardır Bayan Lydia ile çalışıyorum."

"Bayan Kaplan ile konuşma fırsatı bulur bulmaz bu durumu düzeltmeyi planlıyorum."

Topuklarının üzerinde dönüp bana bakarken yüzündeki gülümseme kayboluyor. Elleri geniş kalçalarına iner inmez sikim fermuarıma baskı yapıyor. Hay sikeyim. Lanet olası korkusuz tavrı ambrosia gibi.

"Çare derken neyi kastediyorsun?"

"Kuralları biliyordu. Onları çiğnedi."

"Beni yardım etmem için yanında getirdi diye onu kovacak mısınız?"

Yaşlı kadını koruyor olması bana bu kadar seksi gelmemeli ama geliyor. Onu buraya getirerek ikisini de riske atan biri için kızgın bir kedi yavrusu gibi tıslıyor ama yine de gösteriden keyif alıyorum.

"Kuralları biliyordu, Genesis. Tek yaptığım onu kovmak olduğu için şanslı." Düşmanlarımız her yerde, bizi ortadan kaldırmak ve Rafe'in imparatorluğunu yerle bir etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlar. Lydia Kaplan'a

Hoşgörü, rehavete yol açtığında. Riskler bu kadar yüksekken ve itaatsizliğin bedeli Rafe'nin ya da Luca'nın hayatı olabilecekken değil.

"Sen tam bir...a..."

"Bitir şunu," diyorum usulca, arduvaz grisi karoların üzerinde Genesis'e doğru ilerlerken. "Neyi bitireceksin?" diye tersliyor.

"Bana ne olduğumu söyle, *piccola fiamma*. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Sen bir pislikisin," diye homurdanıyor, zümrüt gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Yaşlı bir kadından yüksek bir binayı tek başına temizlemesini bekliyorsun ve sonra da süper kadın olmadığı ve senin değerli kurallarına uymadığı için onu kovuyorsun. O yaşlı, Gabriel! Kalp sorunları var. Ama sen bunu düşünmek için hiç durmadın, değil mi? Tek umursadığın şey onun senin mantıksız taleplerine boyun eğmemiş olması."

"*Baciami*." "Ne?"

"Öp beni."

"Uh, hayır."

Ona yaklaşıyorum. "Beni öp ve o kalsın, *piccola fiamma*."

Bana sert ve ısıltılı bir şekilde bakıyor. Sırf saçmalıklarımın baktığı için bana cehenneme gitmemi söylemesini bekliyorum. Ama o küçük bir kaplan gibi kükrüyor ve bana doğru yürüyor. Ayak parmaklarının üzerine kalkarken ellerini omuzlarıma koyuyor.

Yumuşak dudakları benimkilere dokunuyor.

Geri çekilmeye fırsat bulamadan atılıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Kollarımı onun etrafına doluyorum; biri kıvrımlı beline, diğeri de gür saçlarına dolanıyor.

"Öp beni dedim, *tesoro*," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum. "Beni sikmek değil."

"Cehenneme git, Gabriel."

"Oraya gittim, bunu yaptım. Şimdi cennetin kapılarını kırmaya çalışıyorum." Alt dudağını ısıyorum, kollarımda ne kadar yumuşak olduğunu görünce inliyorum. "Lanet olsun, Genesis. İyi olmayı zorlaştırıyorsun."

"Tanımını bildiğinden bile şüpheliyim." Kollarımda titriyor, yaklaşırken bile bana direnmeye çalışıyor. "Gözlerinde cehennem ateşi ve ellerinde yabayla doğdun, değil mi?"

"Yeterince yakın." Zeki ağzını yağmalamak için kafasını arkaya yatırdım. "İkisi için de yalvarmayı öğreneceksin, *piccola fiamma*. İkisi olmadan lanet günü geçiremeyeceksin." Cevap veremedi üzerine çullanıyorum, cevabını dudaklarından alıyorum. Ruhuna giden yolu çalışıyorum. *Cristo*. Bu kıza yapmak istediğim şeyler.

Benim şeytan olduğumu düşünüyor. Eğer beni istediğim şeye, ihtiyacım olan şeye yaklaştıracaksa, onun kişisel şeytanı olacağım.

Onu öpüyorum ve tüketiyorum, ondan istediğimi alıyorum. Onu cesaret edebildiğim kadar uzağa itiyorum. Kendine rağmen kollarımda eriyor, sanki beni her yerde hissetmemeye dayanamıyormuş gibi o mükemmel kıvrımlı vücudunu bana yapııştırıyor.

Kısa tırnakları ceketimin derisine batıyor, boğazından tatlı bir miyavlama sesi çıkıyor. Umarım daha sonra cennete doğru öpüşürken de aynı sesi çıkarır.

"Kızım! Neden bu kadar...?"

Lydia Kaplan konuşur konuşmaz Genesis'in nefesi kesiliyor. Geri çekilme çabasını görmezden geliyorum ve başladığım işi bitiriyorum, ağzını bana aitmiş gibi yağmalıyorum. Yaşlı kadının izliyor olması umurumda değil. Bekleyebilir.

Bir kuzuyu aslana götürdü ve onu yeterince yakından korumadı. O artık aslana ait.

"*Sei mia adesso,*" diye homurdanıyorum Genesis'in dudaklarına karşı. Aletim karnında sert bir çıkıntı oluşturuyor. Şekeri ve baharatı hâlâ dilimde. *Hay sikeyim.* Tadı dudaklarımdan geçen her şeyden daha güzel. "*Sei mia.*"

O İtalyanca bilmiyor olabilir ama Lydia biliyor. Yaşlı kadının nefesi kesilir, ses beş parça korku...ve iki parça rahatlamadır.

İlginç. Gerçekten ilginç.

Dördüncü Bölüm

Gabriel

"Y Burada mı yaşıyorsun?" Genesis bana kuşkuyla bakıyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve kaşları çatık bir şekilde etrafıma göz gezdiriyor

Oda.

"Evet. Şaşırdın mı?" Bu sorunun cevabını zaten bildiğim için kaşlarımı çatıyorum. Kardeşlerimin aksine, bir ordunun sığabileceği kadar büyük bir evde yaşamıyorum. Evim Bridgeport'ta eski bir taş ev... Valentino ailesine ait olmayan bir bölgeye tecavüz etmeden Rafe'den olabildiğince uzakta.

Bir zamanlar bu ev annemin ailesine aitmiş. Kardeşlerimden hiçbirinin bunu bildiğinden emin değilim. Onlara hiç söylemedim. Zaten annemin hayaletiyle bu kadar uzun süre yaşamışken bir anlamı olduğunu düşünmedim. Bazen cehalet acıya tercih edilir.

Ben mi? Onu zar zor hatırlıyorum. Ne gözlerinin rengini, ne de gülüşünü. Ne gülüşünün sesini, ne de sarılışının sıcaklığını. Öldüğünde altı yaşındaydım, kendi lanet olası adımı heceleyecek kadar bile büyük değildim. Ona dair tüm anılarım babam tarafından uzun zaman önce silinmişti. Onun büyüdüğü evde olmak acı vermiyor. Beni rahatlatıyor. Kardeşlerimin aynı fikirde olacağından emin değilim.

"Cehennem alevleri yok, bu yüzden pek senin tarzın gibi görünmüyor," diyor Genesis, ses tonu sakarın.

Hakarete gülümsedim. "Henüz burada yemek yapmayı denemedin. Küçük mutfakta terlerken cehennem alevleri hakkındaki fikrini değiştirebilirsin, *piccola fiamma*."

"Bu senin aç olduğunu söyleme şeklin mi?"

"Açlıktan ölüyorum," diye homurdanıyorum, dikkatle onu izliyorum. Yemekten bahsetmesem de gerçek bu. Onu masaya yatırmak ve ziyafet çekmek istiyorum. Açıkçası, yemek ya da temizlik yapması ya da uyanık olduğu her anı bana cehenneme gitmemi söyleyerek geçirmesi umurumda değil. Onu işe almak, sadece benim alanıma girmesi için bir sis perdesiydi. Eğer parmağını bile kıpırdatmazsa, şikayet etmem. Şımartılmalı, köle gibi çalışmamalı. Ama onun düğmelerine basmayı seviyorum. Onun yanışını izlemeyi seviyorum. Kızdığında fark ettiğinden daha fazlasını ortaya çıkarıyor.

Başını sallıyor, zümrüt gözlerinden küçümseme akıyor. "Hemen ilgileneceğim *Bay Valentino*. Mutfak nerede?"

Mutfağa doğru yol alıyorum, bu sırada nefesinin altında mırıldandığında kıkırdıyorum. Onu kızdırmak çok kolay ve sinirlendiğinde çok seksi oluyor. Onun derisinin altına girmek benim açımdan hiç çaba gerektirmiyor. İkimiz de bunun cinsel hayal kırıklığından kaynaklandığını biliyoruz.

Beni istiyor ve buna dayanamıyor.

Mutfağa vardığımızda olduğu yerde durdu. "Senin küçüklük tanımınla benimki aynı değil, Gabriel."

"Darağacı yürüyüşün beni benden alıyor, *tesoro*," diyorum pişmanlık duymadan omuz silkerek. "Tekrar görme fırsatına karşı koyamadım."

Bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Ne yemek istersin?"

Sırıtarak onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Bu akşam menüde olduğunu sanmıyorum, *piccola fiamma*."

"Tamam. Ben karar veririm." Yanımdan geçip gidiyor, küçük yoga pantolonunun içinde kalçaları fazlasıyla baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Bana kimden kaçtığını söylersen yemek pişirmek zorunda değilsin."

Elini granit tezgahın kenarına koyarak kendini yakalamayı başarmadan önce adımının ortasında tökezliyor. "Sakin ol. Sen," diye yalan söylüyor.

"Yalancı."

"Hepimizin düşmanı yok, Gabriel." "Ama

hepimizin iblisleri var, *tesoro*."

Cevap vermek yerine dolapları karıştırmakla meşgul. "Benimle konuşmazsan sana yardım edemem."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" diye omzunun üzerinden bana bakıyor. Sonra duraklıyor, başını kaldırıp bana bakıyor, bakışlarında eşit ölçüde güvensizlik ve kırılma var. "Düşmanlarım olsa bile bunu isteyeceğimi kim söyledi?"

Rafe'i aramak için dışarı çıktığımda o mutfakta tencere ve tavalara vuruyor, bu sırada da nefesinin altında mırıldanıyor. Kimden ve neden kaçtığı hakkında cevaplar talep etmek istiyorum ama bu kadından bir şey talep etmenin beni hızlı bir şekilde hiçbir yere götürmeyeceğine dair içimde sinsi bir şüphe var.

Yeni bir saldırı planına ihtiyacım var, onu ayağa kaldırmak yerine dengesini bozacak bir plan. Şu anda benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bu benim işime yaramayacak. Onun gerçeklerini öğrenebilmem için güvenine ihtiyacım var.

Rafe cevap verir vermez, "Demek hâlâ hayattasın," der. "Biz de merak etmeye başlamıştık."

"Beni nerede bulacağını çok iyi biliyordun, Rafe," diye homurdanıyorum, elimi telefonun etrafında sıkarak. "Ben de senin lanet telefonu açtığını görmedim, değil mi ağabey?"

"*Cristo*, Gabe. Sadece şaka yapıyordum." Rafe duraksıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Yıllardır birbirimizin etrafında dans ediyorduk, odadaki fili kabul etmeyi reddediyorduk, o gece aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyorduk. Gerçek şu ki, o gece her şey değişti.

Uzun bir süre Rafe'den nefret etmek istedim. Onu suçlamak istedim. O beni zorlamasaydı orada olmayacağıma kendimi ikna ettim. Ama kendime yalan söylemeyi yıllar önce bıraktım. Rafe benden Santiago Corleone'yi öldürmemi istemeden çok önce ben de aynı sonuca doğru sürükleniyordum. Eğer o gece o kız olmasaydı, başka bir gece başka biri olacaktı.

Bu Rafe'nin suçu değil. Benim suçum. Ama Rafe? Sonrasında olan her şeyden o sorumlu. Mattia'dan yaptığım şeyi örtbas etmesini istedi. Masum bir kız öldü, masum bir adam hapse girdi ve öz kardeşim bunların olmasına izin verdi. Benim yüzümden. Çünkü gitmeme izin veremedi.

Ondan nefret etmiyorum. Ama aramızdaki duvarlar neredeyse aşılamaz hale geldi. Eskiden benim kahramanımdı, Nico'yu kurtarmak için kendi özgürlüğünü feda eden ağabeyimdi. Bana babamdan daha çok babalık yapan ağabeyim. Ya şimdi? En son ne zaman gerçek bir konuşma yaptığımızı bile hatırlamıyorum.

La Cosa Nostra'nın bizden talep ettiği bir şey daha. Biraz fedakarlık, sonra biraz daha fedakarlık.

"Mattia'yı bir süreliğine ödünç almam gerekiyor." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve şimdi onunla bütün bunları konuşmak yerine nefesimi üflüyorum. Yeminin sessizlik kısmında çok iyiyiz. "Ne kadar süreceğinden emin değilim. Bir ya da iki adama daha ihtiyacım olabilir. En çok kime güveniyorsan."

"Ne oluyor, Gabe? Neler oluyor?"

"Bu kişisel bir şey."

"Sana ve şirkete adam tahsis etmeyi en son önerdiğimde neredeyse kavga ediyorduk," diye hatırlatıyor bana, sesi düz. "Şimdi de gönüllü olarak mı talep ediyorsun? Bu benim işim olsun."

"Benimle kalan biri var. Genesis. Başı bir çeşit belada olabilir."

"Ah," diyor Rafe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, ona verebileceğim her lanet detayı atlamış olmama rağmen. "Tabii ki bir kız."

"Öyle bir şey değil." Ofisimin tavanına doğru bir küfür savuruyorum. "Öyle. Her neyse. Mattia'yı bana gönder."

"Başı ne tür bir belada?"

"Bunu bilseydim Mattia'ya ihtiyacım olmazdı." "Ne biliyorsun ki?"

"Seninle yirmi lanet olası soru oynamak beni çok rahatsız ediyor."

Rafe kıkırdar. "Yine de çal küçük kardeşim. Merak ediyorum."

"Ne hakkında?"

"Sen. Senin hayatın. Bu Genesis." Ağır ağır iç geçiriyor. "Son on yılda yardım için beni kaç kez aradığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Hatta son bir yıl içinde beni kaç kez aradığını bile bir elin parmaklarını geçmez."

"Sen de telefonu açmıyorsun, Rafe." "Açsam cevap verir miydin?"

Tereddüt ediyorum, bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

"Taşımaktan yorulmadın mı, Gabe? Taşımaktan yoruldum amına koyayım." Rafe derin ve yorgun bir nefes daha verir.

"On beş yıl."

"Ne?"

"On beş yıl," diye tekrarlıyorum. "Ruben Shores'un benim sebep olduğumu bildiğimiz kazaya sebep olduğu için cezasının bitmesine daha bu kadar var. Ben bir kızı öldürdüm ve bunun için hapiste çürüyen o. Belki de bu soruyu sorman gereken kişi odur, Rafe."

Hiçbir şey söylemiyor. Ne diyebilir ki? Ruben Shores'un bizim yüzümüzden taşıdıklarının yanında bizim taşıdıklarımız devede kulak kalır. Beş yıldır hapiste. Beş yıl sonra çıkarsa şanslı sayılır. O zamana kadar kızı büyümüş olacak. Hayatının yarısını babasız geçirmiş olacak.

Ve ben komada yatarken Rafe bunu onayladı. İkimiz için de bir seçim yaptı çünkü gitmeme izin veremezdi. Hayır, ondan nefret etmiyorum. Ama onu nasıl affedeceğimi de bilmiyorum.

"Sadece Mattia'yı gönder, Rafe."

Beşinci Bölüm

Genler sl

"W Bu nedir?" Gabriel spagetti tenceresine ısıracakmış gibi bakarak soruyor Onu. Eğer I biliyordu nasıl için yapmak Yemek ısırik, onun sadece olabilir.

Ne yazık ki simyada ustalaşamadım.

Yine de işkencede oldukça iyiyimdir.

"Spagetti," diyorum neşeyle, tabağına kocaman bir porsiyon koyarak. İnce, akıcı sos kenarlardan sızıyor, ceketine ve gömleğine bulaşıyor. "Oops!"

"Bunu bilerek yaptın."

"Sana spagetti mi pişirdi?" Aptal rolü yapıyorum, neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi yüzümü buruşturuyorum. "Tabii ki yaptım. Sen İtalyan'sın. Bana ne yemek istediğini söylemedin. Ben de senin sevdiğin bir şeyle yetinirim diye düşündüm."

Benden makarnaya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor ve bir peçeteyle gömleğine sıçrayan sosu dikkatlice siliyor. "Bu hiçbir zaman benim ilgi alanıma girmedi, *piccola fiamma*. Bunun kimsenin kaptan köşkünde olduğuna inanmıyorum. Neden çorba gibi?"

"Su ekledim. Sos tıknaz ve tuhaftı."

Sol gözü seğiriyor ve ardından burun delikleri açılıyor. "Bu koku da ne böyle?"

"Oh!" Önündeki spagetti tenceresini masaya bırakıp mutfığa koşuyorum ve tam tost makinesinden kızarmış ekmekler çıkarken tost makinesinin önüne geliyorum. Sarımsaklı tereyağı damlayan dört kömürleşmiş tuğla gibi. Mükemmel.

Silah olarak.

Bunu yutmaya çalışmasını görmek için sabırsızlanıyorum. Eğer o kadar dayanırsa. Belki de görür görmez kafası patlar. Bir kız umut edebilir, değil mi?

Şımarıklık yapıyorum. Öyle olduğumu biliyorum... ama yine de kendimi durduramıyorum. Kendimi durdurmak *istemiyorum*. Onunla tanıştığımndan beri patronluk taslıyor, kaba ve kibirli. Beni zorla işe aldı, Bayan Lydia'yı kovmakla tehdit etti ve sonra beni anlamsızca öptü. Dudakları dudaklarımdayken, durmasını istemedim.

Tanrı yardımcım olsun, beni tüketmesini istedim.

Eğer kardeşi şeytansa, Çok Kötü Şeyler hiyerarşisinde sırada ne varsa o da odur. Ona karşı yumuşayamam. Boyun eğemem. Eğer yaparsam... Hayır. Benim sorunlarım bana ait.

"Bu da ne böyle?" diye homurdanıyor, elimdeki tabağın üzerindeki ekmeğe sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyor.

"Sarımsaklı ekmek." İki parçayı onun yerine bırakırken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. Bir tanesi doğrudan spagettisinin üzerine düşüyor ve akan, sulu sostan daha fazla sıçratıyor. "Yiyin Bay Valentino."

Memnun kıcımı masanın diğer tarafına doğru sallayamadan beni belimden yakalıyor. Kucağına oturuyorum, ereksiyonu kıcımda sert bir çıkıntı oluşturuyor. Hırıltısı kulağımda tehditkâr bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Üzerime sos sıçratmaya devam et, ben de bu saçma yemeği senin mükemmel vücudundan yiyerek daha iştah açıcı hale getireyim, Genesis." Dişleri kulağımın kabuğuna yaklaşıp ısırıyor.

"Ben tabak değilim."

"Yemek sensin, *tesoro*." Boynuma sokuluyor, damarlarıma lav gönderiyor. Beni biraz olsun yumuşatıyor. "Şimdi pençelerini geri çek ve ye lütfen. Sabah bana işkence etmeye devam edebilirsin."

"Aç değilim."

"Yemek yiyorsun, *piccola fiamma*."

"Tamam." Çatalını kapıyorum ve bilerek fazla pişirilmiş eriştelerden ve felaket sostan bir ısırık alıyorum. şimdiye kadar pişirdiğim en kötü şeydi ama yediğim en kötü şeyin yakınından bile geçmiyordu. Yine de onun aynı şeyi söyleyemeyeceğini hissediyorum. Çiğneme hareketi yapıyorum, yutkunuyorum ve sonra ona sert bir bakış atıyorum. "şimdi mutlu musun?"

"Uzaktan yakından alakası bile yok," diyor fazla kasvetli bir şekilde, çatalı elimden alarak.

"Kadınları ev hizmetçiliğine zorlamak umduğunuz gibi gitmiyor, ha? Yazık."

Sırıtarak başını sallıyor. "Hep böyle ukala bir ağız mı vardı, *piccola fiamma*, yoksa ben mi şanslıyım?"

"Sen sadece şanslısın."

"Nedense bundan şüpheliyim." Çatalın üzerinde bir ısırık yuvarlıyor ve ağızına atıyor. Tüm yüzü yeşilin eğlenceli bir tonuna bürünüyor, ama hakkını yemeyelim, ne tükürüyor ne de şikayet ediyor. Sanki bu onun zevkiymiş gibi yiyor.

Ve biraz daha yumuşadım. "Bana kendin hakkında bir şey söyle."

"Anlatacak bir şey yok," diye yalan söylüyorum.

Gözlerini bana dikti. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki." Düşünceli bir kaş çatma dudaklarımı aşağı çekiyor. "Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz üç."

Çatalı bana doğru uzatıyor ve bir ısırık daha teklif ediyor. Gerçekten istemiyorum ama yine de bana yedireceğini biliyorum. İsteksizce dudaklarımı çatalın dişlerine dolayarak ağızımın içine çekiyorum. O

Gözlerini sürekli bana kilitlemiş, sanki daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiş gibi beni izliyor.

Sinir bozucu. Ve erotik.

"Neden kardeşlerin şirketi yönetmene yardım etmiyor?" Bana bakışından ve vücudunun benimkine değen sıcaklığından başka bir şeye odaklanmaya çalışarak soruyorum. Eğer bu konuda çok derin düşünürsem, bakışlarında gerçekten neyin gizlendiğini göreceğim. Tekrar yumuşayacağım.

"Olmadığını kim söyledi?"

"Sizden önce onların ofislerini temizledim. İçeride çalışmışlarsa bile yakın zamanda çalışmamışlardır."

"Gözlemcisin."

"Ve sen sorudan kaçıyorsun."

"Benim için sadece bir soruya cevap verirsen, cevaplamamı istediğin her soruya cevap veririm."

"Sorusu olan?"

"Ne kadar sormak istersen."

Teklifini değerlendirdim. Şu anda ona sormak istediğim binlerce soru, çözmek istediğim bir düzine gizem var. Ama bana hangi soruyu soracağını zaten biliyorum. Kimden kaçtığımı ya da neden kaçtığımı. Her ikisi de ona Alexander'ı anlatmamı gerektiriyor. Gerçeği söylememi gerektiriyor.

"Sorunuzu yanıtlamayı kabul edersem, önce bir söz istiyorum," diyorum duraksayarak, sanki bir mayın tarlasında yolumu arıyormuşum gibi. Belki de tam olarak bunu yapıyormuşum gibi hissediyorum. Ona güvenebileceğimden emin değilim... ama içimden bir ses güvenebileceğime inanmak istiyor. Şu anda buna inanmam gerektiğini düşünüyorum. Çünkü beni korumaya yardım edebilecek biri varsa, o da bu adamdır.

"Adını söyle," diye homurdanıyor.

"Beni koruyacağına söz vermelisin." Yutkunuyorum. "Bu beni öldürmek anlamına gelse bile."

Çatalı bir takırtıyla tabağa bırakıyor, beni masanın kenarına çekerken elleri belimde kilitleniyor. Uyuyan bir dev gibi yükseliyor, boğazında bir hırıltı gümbürdeyerek ayağa kalkıyor ve üzerime geliyor. Gözleri gözlerime kilitleniyor, başparmağı ve işaret parmağı çenemin altından geçerek başımı geriye doğru eğiyor.

"Seni korumak için bu dünyayı yerle bir edeceğim Genesis. Senin için gelen herkesi öldüreceğim. Ama sana el kaldırmayacağım. Ne şimdi, ne de başka zaman." Ciddiydi. Gerçek, gözlerinde kutsal bir ateş gibi parlıyor.

"Başka seçeneğin olmayabilir," diye fısıldıyorum. "Her zaman bir seçenek vardır."

"Sen..." Yine tereddüt ediyorum, mayınların arasından yolumu bulmaya çalışıyorum. "Yanılıyorsan geleceğin benim için nasıl görüldüğünü, bana ne yapacağını bilmiyorsun. Buna kıyasla ölüm çok kolay."

"Lanet olası adı ne?"

Bir yıldır ilk kez yüksek sesle konuşuyorum, karanlıkta pusuda bekleyen canavara ses veriyorum. Benden her şeyimi alan ve hâlâ daha fazlasını almak isteyen canavara. "Alexander Santorum."

İsmi biliyor. Nasıl bilmesin ki? Ne de olsa para parayı tanır. Bu kasabada, hepsi aynı çevrelerde dolaşır. Gabriel gibi mafya ya da Alexander gibi politikacı olmaları fark etmez. Güçlü adamlar diğer güçlü adamlarla oynamayı sever.

"Chicago Polis Departmanı Başkomiseri." Gabriell'in gözleri yüzümde geziniyor ama aslında teyit etmeye çalışmıyor.

Yine de başımı sallıyorum, onu da ateş hattına atıyor olabileceğimi bilmek midemi bulandırıyor. Güçlü adamlar birlikte oynayabilir ama

İnsan bir suçludan, rozeti ve silahı olandan daha çok nefret eder. Alexander da Valentino ailesinden ve Gabriel gibi adamlardan nefret eder. Hayatımın büyük bölümünde onların bu şehrin başına bela olduğunu söyleyip durdu. Gabriel'le birlikte olduğumu öğrenirse, beni geri almak için ne yapar? Sırlarını ondan çok daha güçlü adamlara anlatmamı engellemek için?

"Siktir git," diye homurdanıyor Gabriel, ben daha bir sonuca varamadan. "Sen Genesis Burbank'sin."

"Babası Emniyet Müdürünü infaz etmeye çalışan akıl hastası kızıdan mı bahsediyorsun?" Sıcak gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyor. Alexander'ın beni dönüştürdüğü şeye ağlamayı reddederek onları göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Sanırım bu olmadı?"

Başımı salladım. "Babam onun silah almak için polis departmanından para çaldığına ve sonra da bunları sokaklarda sattığına dair kanıtlar buldu. Sanırım babam her zaman arkadaşı olduğu için ona ödeme yapabileceğini ve babamın sessiz kalacağını düşündü... ama babam öyle biri değil. Kanıtları teslim edecekti ve Alexander bunu öğrendi." Çaresizce omuz silktim. "Babamı evine çağırdı, işleri düzeltmek için konuşmak istediğini söyledi. Babam gitti. Onun yerine Alexander ona tuzak kurdu. Ama benim orada olmamı beklemiyordu. Her şeyi görmemi beklemiyordu."

"Babanı öldürdüğünü gördün mü, *Tesoro*?"

Sessizce başımı sallıyorum, yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor.

"*Cristo*," diye homurdanıyor Gabriel, beni kollarına çekiyor. Başımın arkasını kucaklıyor, sanki beni kıracağından korkuyormuş gibi tutuyor... Sanki daha önce hiç kimseyi tutmamış gibi. Ama bu işte kötü değil. Korkunç değil. Hoşuma gidiyor. Muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla.

"Babamın dosyalarını alıp oradan çıkmayı başardım."

"Babanın dosyaları sende mi?"

"Bana bir faydası olacağından değil. Chicago'daki herkes için ben sadece babası değerli baş polislerini öldürmeye çalışan zavallı deli bir kızım." Boğazımdan sefil bir kahkaha yükseliyor. "Bir yıl oldu ve hala benim için çok endişeleniyormuş gibi bir gösteri yapıyor. Sanki mahkemeye benim üzerimde kontrol sahibi olması için neden dilekçe verdiğini bilmiyormuşum gibi."

"Neden?" Gabriel garip bir ses tonuyla sorar.

Homurdanıyorum. "Beni kendisiyle yatmaya zorlayabileceğini sanıyor. On sekiz yaşıma bastığım andan beri beni köşeye sıkıştırıyor. Sanırım ona istediğini vermezsem, bunu elde etmek için mahkemeleri kullanacağına karar verdi." "*Figlio di puttana!*" Gabriel elini masanın üstüne vurarak Ben

Sarsıcı yukarı doğru içinde Şok oldum. Benim kalp vurur karşı Alexander'ı öldürmek istiyormuş gibi bakan gözleri göğüs kemiğimi sızlatıyor. Bu garip bir şekilde...dokunaklı.

Onunla tanıştığımdan beri bininci kez yumuşuyorum.

Sanırım bende Stockholm Sendromu ya da sizi korumak için çok kötü şeyler yapmaya hazır çok kötü adamlara olumlu bakmanıza neden olan sendrom her neyse, sizi kendi iradeniz dışında tutarken bile. Bunun için bir terim var mı, yoksa bugünlerde hayatım bu kadar saçma bir şekilde berbat mı?

Bir terim olduğunu sanmıyorum. Sanırım hayatım tamamen, bütünüyle, geri dönülemez bir şekilde mahvoldu. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Batan bir gemiyim ve hızla hiçbir yere gidemiyorum.

Ama sanırım bu adamla batmak istiyorum.

Kendi sorunlarımdan başka bir şey düşünmeye çalışarak, "Soruma hiç cevap vermedin," diye geveliyorum. Jay-Z'nin dediğı gibi doksan dokuz tane sorunum var. Kardeşler bunlardan biri değil.

Gabriel o ateşli ela gözlerini bana çeviriyor, sessiz.

"Kardeşlerin hakkında," diye açıklıyorum. "Neden şirketinizi yönetmenize yardım etmiyorlar?"

"Rafe *Capo dei capi*, kralların kralı. Valentino International'ı yönetecek zamanı yok. Luca ise satın almalarla ilgileniyor. Şirketin günlük işleyişi benim alanım. Aynı genel çevrede ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi."

"Anlaşamıyor musunuz?"

Gözlerini kırıştırmadan önce gözlerinde hüzne benzer bir şey parlıyor. "Biz iyi geçiniyoruz, *tesoro*. Biz birlikteyken dünyanın geri kalanı pek iyi geçinemiyor gibi görünüyor."

"Yaptığın işi sevmiyorsun." Bu şaşırtıcı bir farkındalık... Şimdiye kadar nasıl görmediğimden emin değilim. Olduğu kişiden, yaptığı şeylerden nefret ediyor. Bence bunlar onu utandırıyor. Ama yine de onları yapıyor. Neden yapıyor?

Kardeşleri için.

Elini boğazıma dolamak için yavaşça uzanmadan önce bir süre sessizce beni izliyor. Bu beni korkutmuyor. Korku hissetmiyorum. Onun yerine ürperiyorum. Bir yanımda sıkmasını istiyor. Bir yanımda onunla savaşmayı seviyor. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim... ama küçük bir parçam ne söylemediğini biliyor. Dokunma bana. Ben sana ait değilim. Beni hasta ediyorsun.

Şimdiden zayıflıyorum. Şimdiden onun büyüüne kapılıyorum. Eğilmem ne kadar sürer? Tamamen kırılmama ne kadar var?

Dört saat önce, bırakın ellerini bedenimde hissetmeyi, bu adama hiçbir şey için yalvarmayacağımdan emindim. Artık emin değilim. Ve bunun beni rahatsız edip etmediğinden de emin değilim.

"Aklından geçenleri hissediyorum, *piccola fiamma*. Bu gece için dinlenin ve yatağa gidin. Zırhını giyip silahlarını tekrar alabilirsin.

Yarın," diye mırıldanıyor ve öne doğru eğilerek yumuşak, tatlı bir öpücükle ağzını benimkine değdiriyor. Dudaklarını kulağıma doğru götürmeden önce kısa bir süre oyalanıyor. "Bu gece benim için sıırsıklam olmamışsın gibi davranmana bile izin vereceğim."

"Değilim," diye yalan söyledim.

"Hayır mı?" Burnunu boğazımın kenarında gezdiriyor, beni engin ve parlak bir şeye doğru çekiyor. "O zaman neden senin ne kadar tatlı olduğunun kokusunu buradan alabiliyorum, *tesoro*?"

"W-wishful thinking."

Kıkırıyor ve dudaklarını boğazımın kenarına yerleştiriyor. "Hayır, Genesis. Bu gece senin adını inletirken yumruğumu sikime doladığımda yapacağım şey hüsniukuruntu olacak. Kokunu alıyorum. Şu anda ne kadar ıslak olduğunu bilmek beni deli ediyor."

Beni düşünerek kendini tatmin ettiği düşüncesiyle kalçalarını birbirine bastırma dürtüsüne direniyorum. Bu bana o kadar seksi gelmemeli. Ama beni düşünmesini istiyorum. Umarım bu onu çıldırtır.

Ağzımı kulağına bastırıyorum, cesaretim midemin derinliklerinden sel gibi akıyor. "Bu gece kendime dokunurken adını inletmeyeceğim," diye fısıldıyorum masadan kaymadan önce.

Hırılıyor ve bana doğru uzanıyor ama ben etrafından dolanarak kendi kendime gülümsüyorum. "Benden başka birini düşünürsen, onun ölüm fermanını imzalamış olursun, *piccola fiamma*. Sen bana aitsin."

Ona başka kimse olmadığını ve hiç olmadığını söylemiyorum. Eninde sonunda anlayacaktır.

Altıncı Bölüm

Gabriel

"D Ona gülümseme," diye homurdanıyorum Mattia'ya, ertesi sabah erkenden onunla Genesis'in arasına girerek. "Aslına bakarsan, ona bakma bile.

Burada olduğun sürece kendi işine bak."

Mattia'nın eğlenen sırıtışı beni kızdırarak büyüyor. Son sinirime dokunması için çok erken. Bütün gece zar zor uyudum. Aletin inmeyi reddederken rahat etmek çok zor. Ne zaman pes etmeye başlasa, Genesis'in duvarın diğer tarafında uyuduğunu hatırlıyordum ve hemen hayata geri dönüyordu.

Odasına girmeyi düşünerek onu çiğ çiğ çektim. Kitaptaki her iğrenç şeyi hayal ettim... eğer bilseydi onu çileden çıkaracak şeyler. Eminim onu da dehşete düşürecek şeyler. Dilim bacaklarının arasındayken onu uyandırdım, benim için yaptığı tüm kremayı yaladım. Ya da sikim boğazındayken. Ya da istediğimi aldım ve o hiç uyanmadı. Uykusunda inleyerek yaptığım her şey boyunca uyudu.

Eğer yakında pes etmezse, aklımı kaçıracağım.

"İnanılmaz derecede kabasın, Gabriel."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, inliyorum. "*Tesoro*, mutfağa geri dön ve bırak onunla ben ilgileneyim."

"Ona kaba davranmaya devam mı edeceksin?"

"Muhtemelen."

Kalbimden bir parça daha çalarak bana ofluyor. Hayır. Sanırım ona zaten her şeyi verdim. Onu gördüğüm anda göğsümden kaptı ve kendisine ait olduğunu iddia etti. Kalbim artık onun için atıyor. Ruhum onun.

Ona kadar bir tane olduğunu bile düşünmüyordum. Görünüşe göre, belki de cehennem beni düşündüğüm kadar sıkı tutmuyordur. Onunla geçireceğim bir gün beni aydınlığa çıkarabilirse, hayır. Asla erdemli olamayacağım. Asla layık olamayacağım. Ama onun için? Gerekirse kapıdan içeri girmenin yolunu çalacağım.

"Git, *piccola fiamma*. Birazdan kahvaltı için geleceğim."

"İyi ama umarım bugün yenilebilir bir şey yemeyi planlamıyorsundur" diyor, sesi sakarin gibi. "Çünkü eğer ben pişiriyorsam, öyle olmayacak."

"Yemek yapmasına izin mi veriyorsun?" Mattia bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Yemek yapmama *izin* mi veriyorsun?" Genesis kendini kırbaçlatacak kadar hızlı bir şekilde bana doğru dönüyor ve öfkeyle ciyaklıyor. "Yemek yapmama izin mi veriyorsun? Kendi başına yemek yapmayı bildiğin gibi mi?"

"Ben İtalyan'ım, Genesis. Tabii ki yemek yapmayı bilirim."

"Dün gece sana spagetti yedirdim!" diye bağılıyor, ellerini havaya kaldırarak. "Ve sen onu yedin."

Merda. Eğer onu yakında yatağıma alamazsam, sırf aklımı başımda tutmak için bu şehri yok etmeye başlayacağım.

"Mutfak, *tesoro*," diye homurdanıyorum, ellerimi ondan uzak tutmak için deli gibi mücadele ediyorum. "Şimdi."

"Kahvaltıdan sağ çıkmaya izin veririm şanslısın," diye mırıldanıyor ve bakır saçları arkasından uçuşarak mutfığa geri dönmeden önce bana ölümcül bir bakış fırlatıyor.

"*Cristo*." Mattia'ya pis bir bakış attım. Sanki bunların hiçbirini o yapmamış gibi ellerini kaldırdı. "Ofisime." Koridorda beni takip edip etmediğini görmek için beklemiyorum. Topuklarımın üzerinde dönüp o yöne doğru ilerliyorum.

Yumuşak kahkahası beni kovalıyor, piçin peşimde olduğunu haber veriyor.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor kapı arkamızdan kapanır kapanmaz.

"Seviyorum." Ona kaşlarını çatıttım. "Sen seviyor musun?"

"Genesis Burbank." Ellerini birleştirerek masamın karşısındaki koltuğa kaydı. "Burbank servetinin kayıp varisi. Alexander Santorum'un koğuşu."

"Babasını öldürdü."

Mattia'nın sağ kaşı saç çizgisine doğru tırmanıyor.

"Santorum polis departmanından zimmetine para geçiriyor ve bunları silah satın almak için kullanıyordu. Babası bunu öğrendi ve onu ihbar etmeyi planladı. Sanırım Santorum onaylamadı." Masamın arkasındaki yönetici koltuğuna çöküp bir ayağımı kenarına koyuyorum. Valentino International'daki ofisimin aksine, burada çok fazla zaman geçirmiyorum. Yine de kişisel eşyalar ofisi kaplıyor. Fotoğraflar ve hatıralar duvardan duvara raflarda sıralanıyor.

Hah. Belki de bu yüzden burada nadiren vakit geçiriyorum. Bu odadan ve içerdiği anılardan kaçmak, eskiden olduğumuz kişiden ne kadar uzaklaştığımızı bilerek her lanet gün onlarla yüzleşmekten daha kolay. Bir zamanlar bu imparatorluk için planlarımız vardı. Rafe onu farklı bir şey yapmak istiyordu, lanet olası bir mafya kalesinden daha iyi bir şey. Üçümüz yeni bir mafya kuracaktık, yeni kurallara göre oynayan bir mafya.

Bunun yerine, bizden önce gelen herkesin yaptığı şeyi yaptık. Yolumuzu kaybettik. Rafe krallığını düşmanlarının kemikleri üzerine kurdu... Luca da yardım etti. Onları durdurmadım. Ne anlamı vardı ki? Biz neysekiyüz.

Ama kim olduğumuzu tam olarak bildiğimden emin değilim. Tam olarak nerede durduğumu bildiğimden de emin değilim. Nerede yanlış yaptık? Ben nerede hata yaptım? Kazada mı? Ondan önce mi? Artık bilmiyorum.

Mattia dikkatle, "Söylentiye göre hasta," diyor.

Ona sert bir bakış fırlattım. "Sana iyi görünmüyor mu?"

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Pek sayılmaz. Yüzdüğü hikâyesi mi?"

"Babasının sahip olduğu kayıtları çaldı. Onları geri istiyor." İçimden karanlık ve çarpık bir şey geçerken kaşlarımı çatıyorum. "Onu istiyor."

"Sanırım onu almasına izin verme konusunda hemfikir değilsiniz."

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. İkimiz de bunun bir soru olmadığını biliyoruz zaten. Alexander Santorum ona dokunmayacak. Ne bugün, ne yarın, ne de başka bir gün. Ona yaklaşmasına izin vermeden önce onu kendim öldüreceğim.

"Onun cebimizde olması faydalı olabilir." Mattia takım elbisesinden görünmez bir parça tiftik koparıyor, bakışlarıma karşılık vermiyor. "Özellikle de FBI ensemizde solurken."

Ona keskin bir bakış fırlattım. "O bir piyon değil. Rafe'ye söyle, onu kendi çıkarlarımız için takas etmeden önce imparatorluğumuzu kendim yıkacağım."

Mattia şimdi bakışlarımı karşılıyor, bakışları meraklı. "Gerçekten bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Günahlarımızın bedelini ilk kez bir masuma ödetmiyor." "Ruben Shores'un masum olduğunu mu düşünüyorsun?" Mattia aniden güler. "O

karısını ve çocuğu Gabriel'i öldüresiye dövüyormuş. Çocuk o gece çürükler içinde olay yerine geldi. Bizden biri olsaydı, Rafe onun sefil hayatına son verirdi. Olmadığı için, olayı ve senin durumunu biz hallettik."

Mattia'nın yapmadığı tek şey yalan söylemektir. Bir gerçeği kabullenmek ne kadar zor olursa olsun, size doğrudan söyler. Doğruyu söyler.

Bunca zaman, ondan nefret etmeme izin verdi. Rafe ondan nefret etmeme izin verdi, ya da buna yakın bir şey.

"Neden?" Sersemlemiş bir halde homurdandım. Neden bana söylemediler ki? Neden bunca yıl en kötüsüne inanmama izin verdiler? Neden şimdi, lanet olsun?

"Rafe'e sor," diyor sessizce, bakışlarımı tutarak. "Bu onun kararıydı."

Rafe'e sormama gerek yok. Biliyorum, lanet olsun. *Biliyorum*. Bana kendimden başka suçlayacak birini verdi. Kızacak, nefret edecek birine *ihtiyacım vardı*. Öfke, nefret ve utanç çok ağırdı, özellikle de ilk günlerde. Hepsini içime atsaydım, hayatta kalamazdım. Bu yüzden kendini ve Mattia'yı sundu, sessizce benim için yükün bir kısmını omuzladı.

Hiçbir zaman onların değildi.

Bunca zamandır yolunu kaybedenin o olduğunu sanıyordum. Meğer karanlıkta tökezleyen benmişim.

Cristo.

Mattia ayağa kalkar. "Bu durumla nasıl başa çıkacağımızı bulana kadar Domani ve Angelus'u onu korumaları için göndereceğim." Dudaklarını büzerek tiksintiyle başını sallar. "Müfettişi öldürmek iş için kötü olur."

"Eğer ona dokunursa, ölür. İşin canı cehenneme." Bu bir sözdü, tehdit değil. Gözlerindeki korku ve umutsuzluğu gördüm. Onun kontrolü altında bir saniye bile yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi. Onu koruyamazsam öldüreceğime söz vermemi isterken melodramatik davranmıyordu. Ciddiydi.

Onun kontrolü altında yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Buna izin veremem. İzin veremem. Ona bu kadar ihtiyacım varken olmaz. "Rafe'e oturup konuşmak istediğimi söyle."

Mattia başını sallayarak kapıya doğru ilerliyor. "Ona haber veririm."

"Sen kaçmadın."

Genesis mutfak masasından bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Nereye kaçacaksın Gabriel? Zaten peşimde güçlü bir adam var."

"Onun gibi olduğumu düşünüyorsun." Mutfğa doğru ilerliyorum, bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Yanıldığından da tam olarak emin değilim. Sayılan tüm yönlerden Santorum'a benziyorum. Ama asla olmadığım bir şeymişim gibi davranmadım. Bir rozetin arkasına saklanıp yaptığım şeyi ahlaki açıdan daha az kınanabilir kılıyormuş gibi davranmıyorum. Ne kadar berbat durumda olduğumu bilecek kadar kendimin farkındayım.

Yalan söylerim, aldatırım, çalarım... Tıpkı onun gibi öldürürüm. Ben *mafya*yım. İnsanlar bizden korkuyor çünkü bu korkuyu onlara biz aşıladık. Bundan hoşlanmayabilirim ama ben buyum zaten. Bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmadım. Bağlarıma karşı çıkıyorum ama onları ben seçtim. Nico gibi çekip gidebilirdim. Bunun yerine diz çöktüm ve yemin ettim.

Şu anda hiç olmadığım kadar pişmanım. Onun yüzünden. Çünkü onun arkasını koruyacak bir toplum sütununa ihtiyacı yok. Benim gibi bir orospu çocuğuna ihtiyacı var, onu güvende tutmak için savaşılmaya istekli birine. Cinayet işleyebilecek birine.

Onun davasına olan bağlılığımı kanıtlamak için ellerimi kana buladım. Onun için öldüreceğim. Gerekirse onun için ölürüm. Ve karşılığında alacağım tek şey onun ruhu.

"Hayır," diye fısıldıyor, zorlukla yutkunarak. "Onun gibi olduğunu sanmıyorum. Senden korkmuyorum."

"Güzel." Sandalyesinin yanında duruyorum, ayağımı tahta bacağa dolayarak sandalyeyi kendime doğru çekiyorum. Fayans zemine çarparak gıcırıyor ve onda bir ürperti uyandırıyor. Yine de benden korkmuyor. Artık onun numarasını biliyorum. Parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar başını geriye doğru eğiyorum. "Bana verdiği şeyi özgürce veriyorsun, *piccola fiamma*. Ama ben her şeyi istiyorum."

"E-her şey mi?" Dili alt dudağında geziniyor. Meni boxerıma damlıyor.

"Her şeyi. Lanet ruhuna kadar." "Ya vermek istemezsem?"

Gülümsüyorum, derinlerde bir yerden gelen bir gülümseme. Çok uzun zamandır ışık görmemiş bir yerden. "Yapacaksın," diye mırıldanıyorum, başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Seninle işim bittiğinde, onu bana vermek için yalvaracaksın, *tesoro*."

Nefesi tenimde titriyor, gözleri sanki başka yere bakamıyormuş gibi bana kilitlenmiş. Boğazının altından inliyor. "Gabriel, lütfen."

"Beni istiyorsun, Genesis. Beni bacaklarının arasında hissetmek, seni çiğ çiğ becermek için ölüyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, teslim olmayı reddediyor. Bana gerçeği söylemeyi reddediyor. Daha fazlasını zorlamak yerine şimdilik zaferimi kabul etmeliyim... ama yapmıyorum. Yapamıyorum. Bu dünyadaki başka bir orospu çocuğunun onun üzerinde hak iddia ettiğini düşünmesi kafamı kurcalıyor. Mattia'nın ofisimde ortaya çıkardığı şey kafamı karıştırıyor. O benim önümde, onun gibi bakıyor, onun gibi kokuyor ve ben geri çekilemiyorum.

Onu kırmak istiyorum. Onu tüketmek istiyorum. Benden saklanamayacak kadar çiğ ve açıkta olmasını istiyorum. Sadece vücudunu istemiyorum. Zihnini ve o zümrüt gözlerinin ardında sakladığı her gizli düşüncüyü istiyorum.

Onu kendim kadar vahŖi istiyorum, ihtiyaçla dolu vahŖi. Ve oraya ulaŖana kadar zorlayacak kadar piim.

Bir elimle boğazına sarılıyorum, dudaklarını almak için eğiliyorum. Bana hayır demiyor. Bana karŖı koymuyor ya da direnmiyor. Dudaklarıma karŖı hıçkırıyor, sesi cinsel ihtiyaç ve hınzırca bir zevkle dolu. Sanki beni tekrar orada hissetmek, dudaklarından yudumlamak için can atıyor gibiydi.

Tırnakları omuzlarıma gömölüyor. Aramızda deri ceketim olmadan, bu sefer onları etimde hissediyorum. İçimdeki canavar zaferle, arzuyla kükrüyor.

Kolumu uzatıp masanın üzerindeki her Ŗeyi etrafımızdaki zemine arptırıyorum. Bunu daha sonra telafi edeceğim. Bu sefer onun için yemek yapacağım, bana iŖkence etmek için piŖirdiėi Ŗey yerine yenilebilir bir Ŗey.

Onu kollarıma aldım ve masanın üstüne bıraktım.

Gömleğimi sanki vücudumdan çıkarmaya alıŖıyormuŖ gibi peneleyerek haykırıyor. Ben kimim ki ona hayır diyeyim?

BaŖımın üstünden çekip çıkaracak kadar geri çekiliyorum ve sonra onu altıma seriyorum. O benim yemeğim, krallara layık bir ziyafet. Gömleği ellerimde kâğıt gibi yırtılıyor, tam ortasından yırtılıyor.

"Dün gece istediğimi almalıydım," diye homurdanıyorum, sütyenini aŖaėı çekerek mükemmel göğüslerini ortaya ıkırıyorum. Meme uçları olgunlaŖmıŖ küçük kirazlar gibiydi. "Uyanır mıydın, *piccola fiamma*?" Dudaklarım sol meme ucuna yaklaŖıyor.

Sırtını masaya yaslayarak sevinç içinde feryat ediyor.

"Bana hayır diyebilir miydin?"

"BEN... BEN..."

"Ah." İtiraf etmek istemediği Ŗeyi duyuyorum. "Yoksa uyuyormuŖ gibi mi yapardın, hmm?" Sert tomurcuğu diŖlerimin arasında sürüklüyorum

ve sonra sağa doğru hareket et. "Uyurken dilimi bacaklarının arasında hissetmiyormuş gibi mi yapacaktın, *tesoro*?"

"Evet!"

"Siktir." Pantolonunu bacağından aşağı yırttım, cevabı beni cennete daha da yaklaştırdı... cehennem alevlerinin derinliklerine. O benim için yaratılmıştı, benim küçük oyuncağıım. Ya da belki ben onun için yaratılmıştım. Onun küçük zevk düğmesi. Tek yapması gereken bana basmaktı, ben de ona ne isterse, nasıl isterse verirdim.

İstediyimi almamı istiyor, böylece kazanmış gibi davranabilecek ve ben de ona izin vereceğim. Ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. İkimiz de onun da benim kadar çaresiz olduğunu biliyoruz. Külotu gerçeği açıkça söylüyor. Sırılsıklam, tam da olacağını bildiğim gibi.

Bileğimin bir hareketiyle onları parçaladım ve onu bana karşı savunmasız bıraktım.

Bacaklarının arasındaki küçük bukleler, ateşli, bakır saçlarıyla eşleşiyor. O bir tanrıça, Tanrı'nın cephaneliğindeki en parlak alev. Kalın kalçaları ve yuvarlak göbeği sikimi ağrıtıyor. Yemyeşil ve olgun; tüm doğru yerlerde kalın. Onu incitmeden kavrayabilir, zedeleden içine girebilirim. O beni kucaklamak için yaratılmış, beni almak için yaratılmış.

Vücudundan aşağıya doğru öpüyorum, yalıyorum ve ısııyorum. Beni her yerinde hissettiğinden emin oluyorum. Onun üzerinde olmadığım zamanlarda, beni hatırlamasını istiyorum. Aynaya bakıp beni görmesini istiyorum. Bunun sahibi Gabriel Valentino. Gabriel Valentino buna dokundu, bunu becerdi.

O benim.

Savaşı kazanmasına izin vereceğim, ama yol boyunca her lanet bayrağı ele geçirmeyi planlıyorum.

"Ga...Gabriel." Sandalyeye çöktüğümde omuzlarımı itiyor ve yemeğimin tadını çıkarmak için kışını masanın kenarına sürüklüyor. "W-

bekleyin."

"Hayır," diye homurdanıyorum, bakışlarını karşılamak için başımı kaldırıyorum. "O benim. Bırak ben yiyeyim." "Evet. Evet, yiyeceğim.

Yapacağım," diyor, gözleri şehvetle büyümüş. "Ben sadece... Ben yapmadım..." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ben hiç..."

Ani utangaçlığına gülümsüyorum. Zaten bilmediğimi mi sanıyor? Kokusunu alamadığımı mı? "O zaman ikimiz varız, *mia vita*."

Kaşları sevimli bir şaşkınlıkla kırılıyor ve sonra farkına varınca gözleri açılıyor. "Yani sen hiç...?"

"*Il mio cuore era per te*."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Seni bekledim demek."

"I..."

"Bana benim olduğunu söyle, *piccola fiamma*. Bana benim olduğunu söyle."

Yapmaya başladı. Gözlerinde görüyorum. Bana kelimeleri söylemek için ağzı bile açılıyor. Ama son saniyede, benim vahşi küçük alevim cesaretini kaybediyor. Eğiliyor... ama kırılmıyor.

"Belki de onun yerine bana ait olacağına karar verdim, Gabriel Valentino," diyor gözlerinde parlayan ateşle. "Belki de ruhunu ele geçireceğim."

"O zaten senin."

Gözleri genişledi.

Bacaklarını omuzlarıma atmadan ve dolgun kıcını masadan kaldırmadan önce ona bir şey söylemesi için zaman vermiyorum. İlk önce kendimi amına gömdüğümde bağılıyor. Eğer cennetin bir korosu varsa, ben onu yerken en yüksek notaları o söylüyor.

Ona merhamet etmiyorum. Verecek merhametim yok.

Onun yerine ona zevkle işkence ediyorum, onu yutarken onu tutuyorum. Balı benimkinin üzerinden şarap gibi akarken mükemmel dudaklarından hıçkırıklar dökülüyor. Yalıyorum ve ısıyorum, her kıvrımını keşfediyorum, onu neyin titrettiğini, neyin sızlattığını ve yalvarttığını öğreniyorum. Onu çığlık attıran şeyi.

İstediğimi alıyorum, onu önce bir orgazma sonra diğerine sürüklüyorum. Parmaklarımla ve dilimle boşalıyor. Ve sonra başparmağımı göt deliğine gömdüm. Çığlık atıyor ve pençelerini geçiriyor, dördüncüsü kıvılcımlanırken cehennem gibi savaşıyor.

"Al onu, *tesoro*," diye homurdanıyorum, gitmesine izin vermeyi reddederek. "Ruhumu mu istiyorsun?"

Al şunu."

"Yapamam!"

"Yapabilirsin. Sen lanet bir kraliçesin. Her şeyi kaldırabilirsin." Burnumu kıvrımlarında gezdirip şişmiş klitorisine sürtüyorum. "Ne kadarını kaldırabileceğini kanıtlamak için seni bütün gün burada tutmama izin verme."

"Gabriel!"

"İyi bir kız ol ve bana istediğimi ver, *piccola fiamma*."

Parmaklarımı kıvrıp g-noktasını okşuyorum. Çok sıkı. *Cristo*. Sikimin etrafına sarılmış, bana sahip olduğunu hissetmek için sabırsızlanıyorum. Bunu yapacağını zaten biliyorum. İçine girer girmez, onun emrine gireceğim. Onu memnun etmek için ellerimin ve dizlerimin üzerinde cehennemde sürüneceğim.

Bu kadar iyi bir am ve bu kadar akıllı bir ağızla, beni kim suçlayabilir ki?

Kalçasını ısıyorum ve sonra klitorisine geri dönüyorum, dilimi etrafında daireler çizerek onu kızdırıyorum. Ona işkence ediyordum. Hay sikeyim. Bunu bütün gün yapabilirim ve onun küçük iniltilerini dinlemekten yorulmayabilirim. Harap olmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, ter saçlarını yüzüne yapıştırıyor.

"Bana zorla aldırma, Genesis. Ver onu bana."

"Ne?" diye hıçkırarak bağıyor. "Ne istiyorsun?"

"Kalbin, *tesoro*," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onunkilere çevirerek.
"Kalbini istiyorum."

Gözleri büyüyor, ağzı açık kalıyor.

G noktasına tekrar vuruyorum, sıkıca bastırıyorum.

Düşerken kırılıyor, adımı haykırıyor. Orgazm onu gökyüzüne fırlatırken savunması paramparça oluyor. Kollarıma indiğinde, ilk kez çırılçıplak, tamamen savunmasız bir halde karşımda duruyordu ve az önce bana lanet olası kalenin anahtarlarını verdiğini fark ettim.

Teslim olduğu her santim alanı işgal ederek içeri giriyorum.

Yedinci Bölüm

Genler si

"L "Bana bak, *Tesoro*."

Gözlerimi açıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor ve Gabriell'i avucunda devasa ereksiyonuyla başımda dikilirken buluyorum. Gözleri yine kutsal olmayan bir ateşle parlıyor, onu daha önce hiç görmediğim bir enerjiyle aydınlatıyor.

Eğer bu cehennemse, çok güzel.

"*L'amore domina senza regole*."

Gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde yumruğunu yukarı aşağı hareket ettiriyor. Anlamadığım İtalyanca kelimeler mırıldanıyor ama gözlerindeki karanlık vaadi okuyabiliyorum. Ses tonunda duyuyorum. Her ne söylüyorsa, her kelimesinde ciddi.

İhtiyacını karşılamak için bedenimi kullanarak mastürbasyon yaparken gözümü ondan alamıyorum. Sikinin başındaki nem ağzımı sulandırıyor.

Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ağzımda nasıl hissettirdiğini. Yan dönüyorum, ona doğru ilerlerken dizlerimin üzerinde dengede duruyorum.

"*Cristo!*" Onu tatmak için dilimi çıkardığımda vahşi bir canavar gibi hırlıyor. Boştaki eli saçlarıma batıyor ve başımı geriye çekiyor. "Sebep olduğun şeyin tadına bakmak ister misin, *tesoro*?"

"Evet."

"O zaman aç şu akıllı lanet ağzını." Başparmağını dudaklarımla arasına sokup hafifçe baskı uyguluyor.

Sikini dudaklarımla arasından geçirip ağzıma sokarken inliyorum. Büyük ve sert, dudaklarımı sonuna kadar geriyor.

"Ah, lanet olsun," diye inliyor, saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Mükemmel bir saksocu olacaksın, değil mi?"

Onun pis ağzına bakıp inliyorum. Benimle konuşma şekli ve bana söylediği şeyler beni kızdırmalı... ama kızdırmıyor. Ona sakso çekmek için can atıyorum.

Aklımı. Onu memnun etmek istiyorum, onu çıldırtmak istiyorum. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum. Artık umurumda değil.

Sanırım Valentino International'dan ayrılmadan önce beni öptüğünde umursamayı bıraktım. Geri kalan her şey, bu adamı ne kadar çok istediğimi inkâr etmeye çalışmamdan ibaretti. Beni Alexander Santorum kadar kolay yok edebilir ama umurumda değil. Onun için yanmak istiyorum. Onunla birlikte yanmak istiyorum.

Eğer tüm dünya benimle birlikte yok olacaksa, olsun. En azından bu benim seçimim olacak.

Dizlerime nasıl battığını umursamadan sert tahtanın üzerinde ilerliyorum. Bu hafif acı onu daha çok istememe neden oluyor. Birlikte ateş ve buz gibiyiz ve şu anda önemli olan tek şey bu.

Saçlarımdaki eli sıkılaştırırken yanaklarımı çukurlaştırıp sertçe emiyorum. Tavana doğru bir küfür savuruyor, adımı haykırıyor.

"Siktir!" Kalçaları açgözlü, huzursuz hareketlerle nabız gibi atıyor, sanki ağzımdayken hareketsiz kalamıyormuş gibi. Sanki onu çıldırtıyormuşum gibi. Altına kaçırıyor, küfrediyor ve sövüyor. "İyi kız. *Cristo*. Sen çok iyi bir kızsın, *tesoro*."

Onun etrafında inliyorum, kalbim onun övgüsüyle kabarıyor. Bir parçam bunun için yaşıyor. Bunun için ölüyor. En derin, en karanlık parçam bunun için var.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama sikiinin üzerinde sallanıyorum, alabildiğim kadarını alıyorum. Boğuluyorum ve buna bayılıyorum. O da seviyor. Her öğürdüğümde, adımı haykırıyor.

"Yeter," diye mırıldanıyor birkaç keyifli dakikadan sonra. "Yeter, *tesoro*." Geri çekiliyor, ben tatmin olmadan çok önce dudaklarımdan kayıp gidiyor. İtiraz bile edemedi beni ayağa kaldırıyor ve bir bez bebek gibi sırtüstü çeviriyor. "Bacaklarını aç. Amımı göreyim."

Hiç utanç duymuyorum. Bana sanki gördüğü tek şey benmişim gibi bakarken nasıl utanabilirim?

Bacaklarımı açtım, her şeyi görmesine izin verdim. Bana ne yaptığını görmesine izin veriyorum. *Bak, Gabriel Valentino. Buna sen sebep oldun. Beni böyle acıtıyorsun.*

Yumruğunu tekrar sikinin etrafına sarıyor, kendini tekrar boşaltırken başını klitorisime bastırıyor. Başım geriye düşüyor, yüksek sesli bir inilti odayı dalgalandırıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor ve boştaki elini boğazıma doluyor. "Bize bak, *tesoro*. İzle beni."

Kendimi itaat etmeye zorluyorum, ereksiyonunu klitorisime tokatlarken ve sonra horozunu girişime hizalarken bakışlarım bacaklarımın arasına kilitlendi.

"Bunu ait olduğu yere koyuyorum, *piccola fiamma*." Bu bir meydan okuma. Ne dediğimi görmek istiyor. Onu durduracak mıyım? Ona hayır diyecek miyim?

"Yap şunu."

Aletin başını içime doğru itiyor. O

içeri girerken ikimiz de inliyoruz.

Tanrım, çok iri. Tanrım, çok güzel.

Tanrım, çok kötü durumdayım.

"Tüm hayatımı değiştireceğini biliyordum amına koyayım," diye homurdanıyor, yumruğunu şaftında bir aşağı bir yukarı gezdirirken gözleri fal taşı gibi açılmış. "*Cristo, tesoro*. Çok sıkısın."

"Becer beni, Gabriel."

"Hayır."

Hareket etmeyi reddedince hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Elimi karnımdan aşağı kaydırıyorum, işbirliği yapmadığı için kendim yapmaya kararlıyım. Elimi tutuyor

elini vücudumdan ayırıyor. Gözleri benimkilere kilitlendi, uyarı ile parlıyordu. Kıskançlıkla.

"Bana ait olana dokunamazsın, *piccola fiamma*." Beni esir alıyor, ellerim onunkilere kilitlenmişken sikini bırakıyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor. "Boşalmak istiyorsan bana soracaksın. Amıma dokunmayacaksın."

"Gabriel." Adına küfrediyor muyum yoksa ona yalvarıyor muyum emin değilim. Şu anda neye ihtiyacım olduğundan emin değilim. Tek bildiğim bir uçurumun kenarında durduğum ve uçup uçamayacağımı görmek için kendimi uçurumdan aşağı atmama iki saniye kaldığı. Beni yakalayıp yakalamayacağını görmek için.

İçimde öyle bir his var.

Başparmağını klitorisime doğru yavaş, sabit daireler çizerek sırtıyor, beni daha yükseğe, daha yükseğe çıkarıyor. Aletinin başı hâlâ içimde, ihtiyacım olan yere çok yakın ama yeterince yakın değil. Hareket etmesini istiyorum ama etmiyor. Benimle oynuyor, bunu kendi hızında kabul etmemi sağlıyor.

"Sana ne verirsem onu alırsın, Genesis. Seni ne zaman sikeceğime ben karar veririm. Seni ne zaman boşaltacağıma ben karar veririm."

"O zaman beni boşalt!" Ağlıyorum. "Becer beni."

Saf şeytani bir gülümseme ile gülümsüyor. "Sen bana istediğimi verdiğinde, ben de sana istediğini vereceğim, *tesoro*. Ama o zamana kadar değil."

Yüce İsa. Ciddiymiş. Ona kalbimi verene kadar, o kelimeleri söyleyene kadar, beni becermeyecek. Ruhuma sahip olmak istemiyor. Ona sahip olmak istiyor. Ona hükmetmek. Ve Tanrı yardımcım olsun, ona izin vereceğim. Çünkü zaten düşünüyorum.

O kadar hızlı ki korkutucu.

Ama bunu ona söylemedim. Henüz söylemedim. Onunla kavga etmemden ne kadar hoşlansa da... ben daha çok hoşlanıyorum. Birçok açıdan yanlış ama umurumda değil. O

Alexander Santorum'un hiç olmadığı kadar tehlikeli ve bu beni heyecanlandırıyor. Beni büyülüyor.

Eğer biri beni kıracaksa, bunun bu adam olmasını istiyorum.

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdanarak ellerimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum.

Eğildi ve yüzünü benimkine dayadı. Dudakları kulağımın yanına iniyor. "Sana zaten söyledim, *tesoro*. Yıllardır cehennemi yönetiyorum. Şimdi kapa çeneni ve iyi bir kız gibi gel."

Elini ters çevirip dört parmağını klitorisime yerleştiriyor. Ve sonra beni doğrudan cennete götürüyor. Bir bulanıklık içinde hareket ediyor, sanki beni nasıl çılglık attıracağını tam olarak biliyormuş gibi vücudumu çalıştırıyor.

Gece gökyüzünde süzülen bir yıldız gibi uçurumun kenarından fırlıyorum ve bunun heyecanı ile çılglık atıyorum.

Zaferle kükrüyor ve beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor. Tohumu içimden sızıyor, kıcımın yarığında aşağıya dökülerek altımdaki masanın üzerinde birikiyor. Beni yapışkan bir pisliğe dönüştürüyor.

Ve hiç bu kadar mükemmel hissetmemiştim.

"Aferin kızıma," diye kulağıma nefes veriyor ve başımı geriye yatırıp ağzımı alıyor. Beni sert ve derin öpüyor, sanki sahip olduğu anıyı beynime kazımaya çalışıyormuş gibi.

Sanki unutabilirmişim gibi.

Bir saat sonra, temizlik yaptık ve yemek pişirdik. Gabriel temizlik yaptı ve yemek pişirdi. Bir hizmetçiye ihtiyacı olduğunu iddia eden bir adam için

İkisinde de. Ama sanırım ikimiz de burada olmadığımızı biliyoruz çünkü yemeklerini pişirmem ve evini temizlemem için bana ihtiyacı vardı.

Konuşmadığımız şeylerden biri de bu. Tıpkı az önce aramızda geçenler hakkında konuşmadığımız gibi. Ya da bu sabahki ziyaretçisi hakkında. Ya da dün gece ona söylediklerim hakkında. Şimdiye kadar her önemli konuyu geçiştirdik, bunun yerine hiçbir şey konuşmadık.

Benim için fark etmez. Onun da umursadığını sanmıyorum.

Aklında ağır bir şey var. Ona bakarak anlayabiliyorum. Yemeğimizi tabağa koyarken milyonlarca kilometre uzakta. Ama garip bir şekilde tatlı davranıyor. Bu yeni bir şey ama ondan gelmesi doğal geliyor. Sanki kişiliğinin yeni keşfettiğim bir yönü daha varmış gibi.

Bu adam tanıdığım herkesten daha karmaşık ve çetrefilli. Onun için bir kutu yok. Onu ve tüm parçalarını içine alacak kadar büyük kutu yaptıklarını sanmıyorum. O milyonlarca farklı şey, ama bunların hiçbirisi onun tamamı değil. O sadece Gabriel.

"Çok sessizsin," diyor, yanından geçmeye çalıştığım kolumu kavramak için uzanıyor. Beni kollarının arasına alıyor, göğsüne yaslanana kadar durmuyor, gözleri yüzüme kilitleniyor. "Ne düşünüyorsun, *tesoro*? Seni incittim mi? Seni korkuttum mu?"

"Ne?" Ona göz kırpıyorum. "Tabii ki hayır."

"Sessiz olman hoşuma gitmiyor. Endişe verici."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü bu, kafanın nerede olduğunu bilmediğim anlamına geliyor." Hayal kırıklığı gözlerini yakıyor. Tamamen ciddi. "Bana cehenneme gitmemi söylemeni tercih ederim. En azından o zaman ne düşündüğünü biliyorum."

Eğlenen bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Cezalandırılmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Senin için oburluk yapıyorum."

Gördün mü? Çok tatlı. Bu sinir bozucu.

"Ben de seni düşünüyordum." Bu itiraf karşısında yanaklarım kızarıyor. Sonra da kanarya yemiş kedi gibi sırtınca gözlerimi deviriyorum. "Sen karmaşık bir adamsın, Gabriel Valentino."

"Benden hoşlanıyorsun."

"Sanırım o cümlede birkaç kelimeyi atladın. Seni bir yastıkla boğmak isterdim."

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum, *piccola fiamma*." Kaburgalarına dirsek attım. Sertçe.

Kahkahasının derin sesi üzerime yuvarlanıyor ve beni izlerimde durduruyor. Bunu ilk kez duyuyorum. Ondan gerçek bir kahkaha yani. Neredeyse... çocuksu.

"Bu yeni bir şey."

"Ne?"

"Gülüyorsun."

"Ve sen gülümsüyorsun." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Bugün ikimiz için de iyi bir başlangıç oldu, değil mi?" Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Gel. Seni besleyeyim."

Masaya doğru bakıyorum. "Kahvaltımı mahvettiğin için biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Benimki mükemmeldi." Gözleri kutsal olmayan bir ışıkla parlıyor. "Hayatımda tattığım en iyi şeydi."

Gözlerimi devirerek inliyorum. "İki dakikalığına ciddi olabilir misin?"

"Tamamen ciddiyim. On kişiden onu, seni tekrar yiyecektir, *tesoro*. Aslında defalarca."

İçimde sıcaklık yayılırken bile bacağına tekme atıyorum. Tanrım. Şimdiden onu tekrar istemek nasıl mümkün olabilir?

Tepkime gülüyor ve sonra ayılıyor. "Eminim her ne yaptıysan çok lezzetli olmuştur," diyor yüzünü ekşitmeden. "Sadece yarım şişe tuz kullandığını fark ettim."

"Oops," diye şarkı söylüyorum. "Diğer yarısını eklemeyi unutmuş olmalıyım."

Beni masaya götürmeden önce başını sallıyor. Beni bir saat önce yemek için oturduğu yere oturttuğunda yanaklarım ısınıyor, kötü adam.

"Meraktan soruyorum, gerçekten yemek yapmayı bilmiyor musun, yoksa sadece bana eziyet etmekten mi hoşlanıyorsun?"

"Asla söylemeyeceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tabağımı önüme koydu. Kocaman bir domates ve ıspanaklı omlet tabağın yarısını kaplıyor, diğer tarafta sosis, domuz pastırması ve kızarmış ekmek var. Harika görünüyor.

Bir ona bir de ona bakıyorum. "Sen ciddi misin?"

"Ne? Hepimiz mutfakta umutsuz olamayız, *piccola fiamma*."

"Senden nefret ediyorum."

Elini saçlarıma daldırıyor, gözlerim gözleriyle buluşana kadar başımı geriye doğru eğiyor. "Benden ne kadar nefret *etmediğini* hatırlatmak zorunda bırakma beni Genesis," diye homurdanıyor, sesi derin ve karanlık bir sahiplenmeyle çıkıyor. "Sen ezberleyene kadar dersi tekrarlamakla ilgili hiçbir sorunum yok."

Onun tehdidi karşısında klitorisim zonkluyor. Bir anlığına, sırf bunu yapsın diye onu itmeyi düşündüm. Çünkü bu adamın damarına basmak için yaşıyorum. Ama gözlerinin derinliklerinde parlayan uyarıyı gördüğümde bu fikirden çabucak vazgeçiyorum. Onun öğretim tarzından sağ çıkamayabilirim.

Sanırım kafesteki fareler gibi ölene kadar zevk düşmesine basıyor olabilirim. Onunlayken bu çok kolay olurdu.

Hayır, Alexander Santorum'a hiç benzemiyor. O tamamen yeni bir tehlikeli seviye.

Ve korkmam gerektiği kadar da korkmuyorum. Yarı yarıya değil... hiç değil.

Sekizinci Bölüm

Gabriel

!!

esoro, bunlar Domani Brambilla ve Angelus Lucerne. Kardeşim için çalışıyorlar," diye mırıldandım ve Genesis'i iki kardeşle tanıştırdım.

TMattia'nın onu koruması için gönderdiği infazcılar. Domani onun en güvendiği yakın çevresinden biri. Aylardır Amalia'ya göz kulak oluyor. Angelus bizim teğmenlerimizden biri. Mattia'nın onu neden seçtiğinden emin değilim ama ben onları tanıştırırken gözlerini kaçırıyor.

Genesis görmüyor. İkisine daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakakalıyor. "İkiniz de mafyadan mısınız?"

Domani bir elini yüzüne sürerek gülümsemesini gizlemeye çalışır. Angelus gözünü bile kırpmıyor.

İkisi de ona cevap vermiyor. Vermeyecekler. Etrafta *La Cosa Nostra* olduğumuzun reklamını yapmıyoruz. Bunu yapan herkes lanet bir aptaldır. Rafe aptallığa müsamaha göstermez.

Domani, "Biz Rafe'in ortaklarıyız," der ve bunu istediği gibi yorumlamasına izin verir.

"Ortak ne? Sumo güreşçileri mi?" Ona burnunu kıvrıyor. "Neden ikiniz de bu kadar büyüksünüz?"

"Genesis," diye homurdanıyorum ve Domani'nin yüzündeki gülümseme kaybolurken burnumun kenarını sıkıyorum. Angelus bile sırtıyor.

"Ne? Sadece bir soru." Bana gözlerini devirdi. "Sadece onları mafya ninja okuluna falan gönderip göndermediğinizi merak ettim."

"Mafya ninja okulu mu?" Gülümsedim.

"Her neyse. Demek istediğim, filmleri izledim. Filmlerdeki hiç kimse üçünüze benzemiyor. Yani..." Beklentiyle bana bakıyor, dile getirilmemiş soruya cevap vermemi bekliyor.

"Wheaties'lerimizi yedik," diyorum
kuru bir sesle. Yüzü kaşlarını çatıyor.

"Bizi nerede istiyorsun patron?" Angelus sorar.

"Şimdilik ön tarafta." Tereddüt ediyorum, onunla Domani'nin arasına bakıyorum. "Kimse ona dokunmayacak. Kimse ona yaklaşmayacak. Siz ikiniz de dahil. Eğer ona elini sürersen, bu yapacağın son şey olur."

Domani sanki bu konuşmayı daha önce duymuş gibi, "Not edildi," diyor. Amalia'yı koruduğu için duyduğunu tahmin ediyorum.

"Evet, efendim," diye mırıldanır Angelus.

"Rafe sana Diego'nun da yolda olduğunu söylememi istedi. Onu kullanabileceğinizi düşündü."

Şaşıracak kaşlarımı kaldırdım. Diego Butera şu anda Rafe'in en sevdiği kişi sayılmaz. Bizi Genovese ailesiyle savaşın eşiğine sürükledi ve intikam arayışında neredeyse hepimizi deviriyordu. Bence Amalia'nın kardeşi olmasaydı Rafe onu öldürürdü.

Ama Diego'yu bu işe bulaştırdığına göre, sanırım bir şeyler yapıyorlar. O herife güvenmiyorum ama bu onu kullanmayacağım anlamına gelmiyor. Şu anda ihtiyacım olan bağlantılara sahip. Eğer onu Rafe gönderiyorsa, Rafe de aynı sonuca varmış olmalı.

Genesis, Domani ve Angelus evden çıkana kadar bekleyip ellerini kalçalarına koyarak bana doğru dönüyor. "Neden buradalar? Neler oluyor, Gabriel?"

"Onları Mattia
gönderdi." "Neden?"

"Babanın Santorum hakkında tuttuğu kayıtları nereye sakladın?"

"Tren istasyonundaki bir dolapta. Neden? Neler oluyor? Neden buradalar?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. *Cristo*. Kesmem lazım. Ne zaman bu kadar uzadı? "Gel, *tesoro*." Elim uzatıyorum, tutmasını bekliyorum.

Bir dakika boyunca ona baktı ve sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve parmaklarını benimkilere geçirerek onu ofisime doğru çekmeme izin verdi. Eşikte durdu ve etrafına bakındı.

Ne iş yaptığını anlamak için ofise üstünkörü bir göz atıyorum. Ona muhtemelen rahat görünüyordur. Kendini ailesinin anılarıyla çevreleyen bir adam mı görüyor? Yoksa onlardan saklanmak için hepsini buraya kilitlediğimi mi biliyor? Onlara bakmaya dayanamadığım için bu odadan kaçtığımı mı?

"Dördüncü bir kardeş olduğunu hep unutuyorum," diyor sessizce, elimi bırakıp raftaki dördümüzün resmine doğru süzülüyor. "Nico, değil mi?"

"Evet."

"O bir öğretmen değil mi?"

"O bir astrofizikçi. Northwestern'da bir seminer veriyor." En azından öğrencilerinden biri olan Norah'ya aşık olana kadar öyleydi. Şimdi ne iş yaptığından tam olarak emin değilim. Benim Rafe ve Luca ile konuştuğumdan daha fazla konuşmuyoruz. Yemin ettiğimde bir taraf seçtim ve bu onun tarafı değildi.

Hayatım boyunca bu utançla yaşadım. Bir kardeşimi korumak için diğerine sırtımı döndüm. Böylesinin daha iyi olduğunu düşündüm. Bu dünyada ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyiydi. Ama diğer pek çok şey gibi, bunun da doğru karar olduğundan artık emin değilim. En başta bu kararı verirken bile huzurlu olduğumdan emin değilim.

Ama bu yaşam biçimi biraz zaman alır ve sonra biraz daha zaman alır.

Açıkçası, bu şekilde yaşamaktan bıktım. Uzun zamandır yoruldum.

Genesis odanın içinde dolaşırken, "Burada çok fazla zaman geçirmiyorsun," diye gözlemliyor. Tabii ki yalan yerine gerçeği görüyor. O da

Kendi iyiliği için çok zekiydi. "Neden olmasın?"

"Sadece şimdiki zamanda hayatta kalmaya çalışırken geçmişle yüzleşmek zordur, *tesoro*," diye cevap veriyorum sessizce. "Kendinizin ya da ailenizin hayatta kalmayı hak ettiğinden emin olmadığınızda daha da zordur."

Bana doğru döndü.

"Altı yıl önce bir kızı öldürdüm." Sertçe yutkunuyorum, o gecenin anılarını geri itiyorum. "Rafe'le aramızda bir anlaşmazlık çıktı ve ben de atıma atlayıp gittim. Hız yapıyordum. Kırmızı ışıktaki geçtim. Nedenini bilmiyorum." Aniden durdum ve başımı salladım. "Bu bir yalan. Kaderi kışkırtmak istedim. Sanırım Tanrı'ya meydan okumak istedim."

"Gabriel," diye fısıldıyor.

"Çok geç olana kadar kavşaktan gelen arabayı görmedim." Duvara yaslanıyorum, ona farklı bir açıdan bakmak için başımı arkaya eğiyorum. Sanki bu onun beni net görmesini engelleyecekmiş gibi. "Araba bisikletime çarptı, beni ve bisikleti uçurdu." O geceye ait sesler hafızamdan ölümün hayaletleri gibi süzülürken ellerimi yumruk haline getiriyorum. Orada yaşıyorlar, bana musallat oluyorlar. "Bisiklet köşede duran bir kıza çarptı. Onu bir binanın içine uçurdu. Çarpmanın etkisiyle öldü."

"Oh, Gabriel."

"Kafasının lanet tuğlaya çarpma sesi hâlâ kulaklarımda. Yere düşmeden önce duyduğum son şey buydu. On bir kemiğim kırıldı. Bir süre komada kaldım."

Odanın öbür ucundan süzülerek bana doğru geliyor ve elini benimkinin içine sokuyor. Sunduğu teselliye hak etmiyorum ama yine de gözlerinde yaşlarla sunuyor. *Cristo*. Az önce ona söylediklerimden sonra bana nasıl hayatta olduğum için minnettarmış gibi bakabiliyor?

"Uyandıgımda Mattia ve Rafe'nin trafik kameralarını izleyen polise rüşvet verdiklerini öğrendim. Görüntüleri silmiş ve Prius'taki adamın benim yerime ışıktaki geçtiğini iddia etmiş. Kazanın suçunu o üstlendi, ben de paçayı kurtardım."

"Bu senin hatan değildi," diye fısıldıyor. "Bilmiyordun."

"Yapana kadar," diye kabul ediyorum. "Ve sonra hiçbir şey yapmadım. Rafe'in bana burada ihtiyacı olduğu için suçu onun üstlenmesine izin verdim." Başımı sallayarak bir nefes verdim. "Benim işlediğim bir suç yüzünden masum bir adamın hapse girmesine izin verdiğimi sanıyordum."

"Düşündün mü?" Bana meraklı bir bakış fırlattı. "Kaza senin hatan değil miydi?"

"Kaza benim hatamdı ama o masum değildi. Karısını ve çocuğunu dövüyordu. Mattia ve Rafe onları korumak için suçu onun üstlenmesine izin verdi." Başımı tekrar sallıyorum, hâlâ bunun etkisindeyim. "Bunu daha bu sabah öğrendim. Son beş buçuk yılımı Mattia ve Rafe'den nefret ederek geçirdim ve onlar tek kelime bile etmediler."

"Senin hayatta olmana günahlarının bağışlanmasından daha çok ihtiyaçları vardı." Avucunu yanağıma koydu. "Gerçeği bilseydin, seni kaybederlerdi."

"Evet." Sertçe yutkunuyorum, kimseye söylemediğim şeyi ona itiraf ediyorum. Ölmek istiyordum. "Evet, öleceklerdi."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

"Hey." Onu kollarımın arasına çekip teninden siliyorum. "Benim için ağlama, *piccola fiamma*. Hiçbir yere gitmiyorum." Bunu söylerken ilk kez doğru olduğunu fark ediyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. İki gün önce bile doğru olan şey artık doğru değil. Kollarımdaki kadın sayesinde uzun zamandır ilk kez göğsümde umut filizleniyor. Üşümüyorum ve gelecek o kadar da karanlık görünmüyor.

Beni değiştiriyor, hayata döndürüyor.

L'amore domina senza regole. Aşk kuralsız yönetir. Hak etmeyen bir kalpte bile. Benim gibi bir adam için bile.

"Sana ihtiyaım var Gabriel," diye fısıldıyor, yüzünü benimkine doğru eğerek. Bakışlarında kırılganlık yanıyor, başka bir şeyin ilk kırılgan iplikleriyle birlikte. *Kabullenme.* Beni hayatına, hatta belki de kalbine kabul etti.

"Bana sahipsin, *tesoro. Sei la mia vita adesso.*" Artık benim hayatım sensin. Gerçek bu. O benim amacım, tutkum, sebebim. Onun için nefes alıyorum.

"Hâlâ İtalyanca bilmiyorum."

Gülümsüyorum, başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim."

"Nedense böyle bir şey söylediğinden şüpheliyim," diye mırıldandı, cevabıma inanmadığı belliydi.

"O zaman sanırım öğrenmek için İtalyanca ğrenmen gerekecek, değil mi?"

"Peki." Bana sırtıyor, gözlerinden muziplik süzülüyor. "Mafya ninjaları daha ne kadar burada olacak? Bahse girerim onlardan birini bana öğretmesi için ikna edebilirim."

Gözlerimi kısıyorum, içimden bir hırıltı yükseliyor. "Bunu aklından bile geçirme, *tesoro.*"

"Hiç eğlenceli değilsin." Bana surat asıyor ve bu surat asma iki saniye sürdükten sonra başka bir konuya geçiyor. Zihni büyüleyici. Orada asla durgun değil, asla sessiz değil. Tam da istese dünyayı yönetebilecek türden bir kadın. Onun huzurunda tapınmak için kendimizi ayaklarına atardık. "Neden buradalar ki? Bana hala söylemedin."

"nk Alexander Santorum'u alaşağı ediyoruz, *tesoro.*"

Diego Butera kapıma geldiğinde, Rafe ve Luca da gelmişti. Evim lanet olası bir faaliyet yuvasına dönüştü ve hepsinin defolup gitmesini çok istiyorum.

Gitmek için acele ediyor gibi görünmüyorlar.

Rafe mutfak masasının üzerinden bana bakarak, "Farklı görünüyorsun," diye gözlemliyor. "Seni son gördüğümde nasıl görünüyorsam öyle görünüyorum."

"Ne zamandı o?" Luca parmaklarını karnının üzerinde birleştirerek soruyor. "Çünkü seni Callandria'yla iki ay önceki düğünümüzden beri görmedim."

"Ben de," der Rafe sessizce.

"Onu suçla." Odanın uzak tarafından bizi izleyen Diego'ya karanlık bir bakış fırlatıyorum, tamamen sessiz. "FBI'ı başımızdan uzak tutmaya çalışmakla meşguldüm."

Diego ürkme nezaketini gösterir. Rafe'in sırtışı kayar.

Luca'nınki de öyle.

"Benimle dalga geçmeyi bıraktıysanız, neden burada olduğunuzu tartışabilir miyiz, böylece hepiniz gidebilirsiniz?" Kaşlarımı çattım.

Genesis göğsüme bir şaplak atıyor ve kardeşlerimin bok yiyici sırtışlarını kazanıyor. "Herkes kaba davranmayı bırak, Gabriel Valentino," diyor kibarca. "İstedikleri kadar kalabilirler."

Sanki yapabilirler de. Yine de bunu ona söylemiyorum. Bugün onu bir kez ağlattım zaten. Tekrar yapma riskine girmeyeceğim. İlk seferinde yaptığında pek hoşuma gitmemişti.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Luca.

Rafe sadece onu izler, yüzünde yumuşak, eğlenmiş bir ifade vardır.

"Aç mısınız? Beyefendi? Mafya adamları?" Yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, size ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü Gabriel bana hiçbir şey söylemiyor." Şaşkın bakışlarını kardeşlerime çeviriyor. "Her zaman böyle otoriter midir?"

"Evet," diyorlar ben onun adını haykırırken aynı anda.

"Ne? Sadece bir soru. Tanrım, çok huysuzsun," diyor bana. Benimle yine dalga geçiyor, beni ne kadar zorlayabileceğini ve nasıl tepki vereceğimi görüyor. *La Cosa Nostra* için saygı önemlidir. Onu yeriz, uyuruz ve soluruz. Başka biri olsaydı, onu boğazından tutup terbiye ederdim. Ama o başkası değil. O Genesis. Gezegende benimle istediği gibi konuşabilen ve bundan paçayı sıyrabilen tek insan.

O ukala ağızını bana karşı kullanırken sikimi sertleştiren tek kişi. Kardeşlerimin ilişkimiz hakkında ne düşündüğü umurumda değil. O ağız kullanmasına izin vermem hakkında ne düşündükleri bile umurumda değil. Önemli olan tek şey onun düşüncesi.

"Başını belaya sokmadan önce git kendine yapacak bir şeyler bul, *piccola fiamma*," diye mırıldandım, kulağına fısıldamak için yaklaştım. "Kardeşlerimin önünde sana terbiye öğretmek zorunda kalırsam, bu dersten hiç hoşlanmayacaksın."

"Belki yaparım," diye küstahça konuşuyor.

"Git Genesis," diye homurdandım. "Onları buradan kovmadan ve sana ne kadar kaba olabileceğimi göstermeden önce."

Onu sinir ediyormuşum gibi oflayıp pufluyor ve sonra isteksizce sandalyesinden kayarak kardeşlerime el sallıyor. "Sizinle tanışmak güzeldi sanırım."

"Hoşçakal, *piccolina*."

"Sonra görüşürüz," diyor Luca.

O odadan çıktıktan sonra ikisi de bana bakıyor. Gözlerindeki soruları görmemiş gibi yapıyorum. Onların ilişkilerini sormuyorum. Onlar da benimkini soramazlar. Ayrıca, onlara ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Açıkçası, ben ikiyüzlünün tekiyim. Luca Callandria Genovese'yi kaçırıp yatağına zincirlediğinde, karşı çıkan bendim. Yine de bu Genesis'i evime zorla getirmeme engel olmadı.

Bunun beni bir pislik yaptığının farkındayım. Sadece artık umursadığımdan emin değilim. Söz konusu o olduğunda çiğnemeyeceğim kural, aşmayacağım çizgi yok. Rafe ve Luca'nın bu konudaki fikirlerini duymak istemiyorum çünkü beni durdurmayacaklar. En iyi ihtimalle, sadece beni kızdırırlar. En kötü ihtimalle, bizi paramparça ederler.

Bir kez olsun aramızdaki bozukluğu düzeltmek istiyorum, tamamen yok etmek değil. Diego bir süre sonra boğazını temizliyor. "Peki... ben neden buradayım?"

"Çünkü borcunu FBI'a yeni bir hedef vererek kapatacaksın," diye homurdanıyorum, dönüp ona bakıyorum. "Alexander Santorum."

Diego'nun gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Sanırım Mattia ona bilgi vermemişti. "Sanırım bunun onun vasisi olarak atanmasıyla bir ilgisi var?"

"Babasını öldürmesi ve ardından sessiz kalmasını sağlamak için onu ehliyetsiz ilan ettirmesi gerçeğiyle ilgili."

"Tanrım." Diego nefesini dışarı üflüyor. "Kanıtınız var mı? Çünkü mahkemeler onun kendi çıkarlarını gözetemeyeceğine karar verdiyse, sözünün pek bir değeri olmayacaktır."

"Babasının kayıtları onda," diyorum. "O orospu çocuğunu gömmeye yetecek kadar kayıt olmalı."

"Tam olarak ne için?" Luca sorar.

Rafe sessizce, "Zimmete para geçirme," diyor. "Polis departmanından alıyor, parayı onların hesabına silah satın almak için kullanıyor ve sonra onları sokaklarda satıyor."

"Babası öğrendi. Santorum onu konuşmadan öldürdü, meşru müdafaa gibi gösterdi. Ama Genesis oradaydı ve ne olduğunu gördü. Belgeleri alıp kaçmayı başardı. O zamandan beri kaçıyor."

"Ve onu FBI'a mı teslim etmek istiyorsunuz?" Diego açıklıyor.

"Onu öldürmek istiyorum." Omuz silkiyorum. "Ama bu sorunlara yol açacağı için, bir sonraki en iyi şey bu."

"Şart değil."

Başımı Rafe'e doğru çevirip ölümcül bir bakışla onu kıştırıyorum.

"Onu ona teslim etmemizi önermiyorum kardeşim," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Biz istediğimizi elde etmek için kadınları kullanmayız. Ben sadece bu sorunu çözmenin daha iyi bir yolu olabileceğini söylüyorum."

"Ne gibi?" Homurdanıyorum.

"Onu kalkan olarak kullanmak," diyor Rafe. "Eğer ona sahip olursak, polis departmanına da sahip oluruz. Hakkımızda açılacak herhangi bir soruşturma daha başlamadan engellenir."

"Ve cinayet yanına kâr kalıyor."

Luca homurdanıyor. "Hayatının geri kalanını lanet dizlerinin üzerinde, botlarımızı yalayarak ve Tanrı'ya o kayıtları yayınlamaya karar vermememiz ve onun mükemmel küçük dünyasını yok etmememiz için dua ederek geçiriyor. Bizim için işlediği her suç, bize ihanet etmeye kalkışırsa karşılaşacağı suçlamalardan biri. Korku içinde yaşıyor.

Hayatının geri kalanında, tüm kart evini her an çökertebileceğimizi bilerek. Bana üç sıcak ve bir karyoladan çok daha fazla adalet gibi geliyor."

"Onu incitti," diye homurdanıyorum, benim için affedilmez olan tek günahı işledi. Onu incitti. Onu korkuttu. Ona ait olmayan bir şeye dokundu. Onun yüzünden bir yıldır kaçıyor, onu ele geçirirse ne yapacağından korkuyor. Onun babasını öldürmesini izledi. Bunun bedelini ödemeyi hak ediyor, olabildiğince vahşice ve acı verici bir şekilde.

"*Occhio per occhio*," diyor Rafe. Göze göz. Bu bizim yolumuz. Bu bizim yaşadığımız kural. Sen bizi becerirsen, biz de seni beceririz. Kanımızı akıtırsanız, sokaklar kanınızla kıpkırmızı olur. Size ait olmayan bir şeye dokunursanız, lanet elinizi keseriz. Eski usul bir mafya kuralı ama etkili. Korku aşılar... ve korku insanlara hafife alınmamamız gerektiğini öğretir.

Bu koddan hep nefret etmişimdir. Ama belki de bu dünyada bunun için bir yer vardır.

Dokuzuncu Bölüm

Genler si

"H Ey!" Gabriel yatak odasına girip beni ayağımdan kaldırırken itiraz ederek ciyaklıyorum ve kapının kolunu tutuyorum. Hiçbir şey söylemiyor bile.

Homurdanarak beni kollarının arasına aldı. "Ne yapıyorsun sen? ne yapıyorsun?"

"Seni ait olduğun yere koyuyorum," diye homurdanıyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve tepinerek tekrar dışarı çıkıyor. Sadece beni de yanında götürüyor. Koridorda ilerleyip yandaki odasına girerken zemin çıplak ayaklarının altında titriyor. Beni odanın ortasındaki devasa yatağa doğru fırlatıyor.

Öfkeli bir ciyaklamayla yere iniyor, yüzümdeki saçları tokatlıyorum. "Benimle yatıyorsun, *piccola fiamma*."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin." Aç bir aslan gibi bana doğru yaklaşmadan önce yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattı. "Bundan sonra burada uyuyacaksın."

"Kim demiş?" Neden sadece onun dediğini yapamadığımı bilmiyorum. Yan odada yatmak istediğimden bile değil. Dün gece benim için pek iyi gitmedi. Onun için de pek iyi gittiğini sanmıyorum. Ama o patronluk taslıyor, ben de geveze oluyorum. İkisi arasında doğrudan bir ilişki var.

"Ben söylüyorum."

"Belki de seninle yatmak istemiyorum, Gabriel."

"Belki de saçmalıyorsun, *tesoro*."

Onunla tartışmak gerçekten ön sevişme olmamalı. Bunun normal olduğunu sanmıyorum. Ama yine de, aramızdaki hiçbir şey normal değil. Bizimle ilgili hiçbir şey işe yaramamalı. Hiçbir şeyimiz mantıklı değil. Ama ben bu adam için deli oluyorum.

Beni deli ediyor.

"Ya da belki de sen sadece otoriter, kaba, kibirli bir..." Yatağın kenarından atlayıp hayatımı kurtarmak için koşmaya hazırlanıyorum. İki adım bile atmadan üstüme çıkıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni acınacak bir kolaylıkla yatağa geri sürükledi.

"Bitir şu işi," diye homurdanıyor, ellerim başımın üzerinde kilitli halde beni altına sıkıştırıyor. "Neyim ben, *tesoro* mu?"

"Bir pislik."

"Söyleyeceğin şey bu değildi. Bitir şunu." Gömleğimi vücuduma doğru tırmıklıyor ve ardında ateşten bir iz bırakıyor. "Bana ne olduğumu söyle."

"Bir pislik."

"Tekrar dene, *piccola fiamma*."

Beni tekrar bastırmayı başarmadan önce kalçasına bir diz atıyorum. Ceza olarak beni ısırıyor ve damarlarımdan lav akıyor. Tanrı yardımcım olsun, buna bayılıyorum. Ama bunu ona söylemiyorum. Tabii ki söylemem. Onun yerine ısırıyorum, dişlerimi omzuna batırıyorum.

"Siktir!" diye kükrüyor, kalçalarını sallıyor. "Bunu bir daha yaparsan yarın oturamazsın Genesis."

Doğal olarak, tekrar yapıyorum.

Bir dizi küfür savurarak beni yüzüstü çeviriyor. Eli sert bir şaplakla kıcıma indi.

Kendimden geçerek hıçkırıyorum.

"Beni ısırma, küçük kız," diye kulağıma karşı hırlıyor.

"Cehenneme kadar yolun var."

Beni tekrar tokatladı.

Elini geri itiyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. Bunun için çaresizce. Bu adamın sahip olduğu her şeyi ve daha fazlasını istiyorum. Benim için diz çökmesini istiyorum. Zaten onun için diz çöktüğüme eminim.

Onu Şimdi kaybedersem... Hayır, yapamam. *Kaybetmeyeceğim*.

K lotumu bacaklarımdan aşağı sürükleyip bir yere atıyor. Nereye bilmiyorum. Neresi olduğu da umurumda değil. Eli  ıplak k  ma iniyor, acısı zevke dönüşüyor.

Adını odaya haykırarak haykırıyorum.

"Bitir Şunu," diyor. "Senin için ne olduğumu söyle."

Dilimi ısırıyorum, onu reddediyorum. Onu tekrar itiyorum. Her zaman onu itiyorum. Beni tekrar tokatlıyor, sonra tekrar. Ta ki ben onun altında kıvrana kadar,

Kal alarımlın arasındaki ağrıya daha fazla dayanamıyordum. "Anlat bana."

"Benim dünyam!" Bağırıyorum. "Sen benim d nyamsın!"

 st me düşüyor. SessizleŐ yor. İtirafımın verdiği tek tepki yumuşak bir nefes alıŐ. Ta ki beni ilk seferinde olduğu gibi aniden tekrar çevirene kadar. Gözleri benimkilerle buluşuyor, parlayan iki ela güneş.

"Genesis," diye fısıldıyor.

Bu tişört ona bu sabahkinden daha iyi dayanmıyor. Sanki kaęıtmıŐ gibi parçalıyor, vücudumdan söküp atıyor. Ve sonra tekrar üzerimde, beni tekrar mahvediyor. Elleri, dudakları ve diŐleriyle vücudumda aşağı doğru ilerliyor, beni ateşe veriyor ve sonra yanıŐımı izliyor.

Her   k Ő saniyesini seviyorum, her mutlu anın tadını çıkartıyorum. Dudaklarıyla bir sanatçı, diliyle bir usta. Beni tüketiyor, bağlılığını vücudumun her santimine resmediyor.

Nefes nefese yalvarıyorum, onun için ne kadar vahşi olduğumu bilmesini umursamayacak kadar ileri gittim. Yeni bulduğu bilgiyle beni mahvedip mahvetmeyeceğini umursamayacak kadar büyüsü altındayım. Bunu yapmasını istiyorum. Belki o zaman göğsümdeki baskı hafifler ve nefes alabilirim.

Bütün gün bunu yapamadım. Ona aşık olduğumu fark ettiğim andan beri. Cılgınca, delice, imkansızca. Çok hızlı, çok fazla, çok erken. Ve yine de hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

"Gabriel!" Bacaklarımın arasına yerleşip beni yeniden çözmeye başlarken omuzlarını pençeleyerek bağıyorum. Saçlarını tutuyorum, çekiyorum, itiyorum... o beni tekrar yutarken *dua ediyorum*.

"İşte bu," diye homurdanıyor seksime karşı. "O mükemmel amcığını dilime sür. Beni kendi küçük oyuncağın gibi kullan, *tesoro. Emret bana.*"

Ağına doğru sallanıyorum, boğazımda bir çığlık yükseliyor. Dilini sertleştiriyor ve ucunu içime sokmaya zorluyor. Kalçalarımı pompalıyorum, onu daha derine sokmaya çalışıyorum, kendimi oraya götürmek için onu bir horoz gibi kullanıyorum. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. O kadar kötü ki acıtıyor.

Yanaklarımı ayırıyor. Başparmağı arka girişime bastırıyor. Bir çığlık kopuyor, odayı deliyor. Beni delip geçiyor.

Binlerce parçaya ayrılıp her yöne düşüyorum.

Beni tekrar tepeye sürüklemekten önce aşağı inmeme bile izin vermiyor, beni ölümüne becerme arayışında acımasız. Beni deliliğin eşiğine kadar memnun etmek için. Bunu yapabilecek biri varsa, sanırım o da odur. O bir makine, beni memnun etme arzusunda akılsız. Ona yaşattığım her orgazm, başka bir orgazma olan ihtiyacını körüklüyor.

Onları benden koparıyor, birbiri ardına.

Vücuduma tırmandığında, hüngür hüngür ağlayan, titreyen bir karmaşa halindeydim. O kadar tahrik olmuş, o kadar çaresiz ki soyunmaya bile vakit bulamıyor. Yapabileceğini sanmıyorum. Sikini çıkarırken gözleri ihtiyaçtan kararmış, şehvetten vahşileşmiş.

"Bunu sikimde hissetmek istiyorum, *tesoro,*" diye geveleyerek beni yataktan aşağı sürüklüyor. Kalçalarımı onunkilerin üzerine örtüyor ve beni ona doğru açıyor. "Ben de izlemek istiyorum

"Ben ruhunu sikerken sen kırılıyorsun."

"Evet," diye soluyorum, ona istediği her şeyi vermeye hazırım.

"Bunu yaparken prezervatif de takmıyorum, Genesis. Bir kere içine boşalmama izin verdin. Tekrar yapmama izin vereceksin. O rahmi doldurmam için ne kadar gerekiyorsa." Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Çocuğumu taşıyana ve tüm dünya senin bana ait olduğunu bilene kadar kaç kez gerekiyorsa."

Aman Tanrım. Delirmiş.

"Evet," diye hıçkırıyorum, bu düşünceyle, bunun saf kötülüğüyle onun altında kıvranıyorum. "Evet."

"Şimdi uslu dur ve bu aleti iyi bir kız gibi al." Sikinın başını açıklığıma bastırıyor, bunu yaparken boştaki eli boğazıma sarılıyor. "Ve alırken gözlerini benden ayırma. Kanının içinde ne kadar güzel görüldüğümü görmeni istiyorum."

Onun iğrenç sözleriyle rahmim sıkıştı. Gözlerindeki sahiplenici bakışa. Sanki bedenim onun emrindeymiş gibi bana dokunuyor.

İleriye doğru iterken gözlerini yüzümde kilitli tutuyor, içimde santim santim kayıyor. Ben de gözlerimi birleştığımız yere kilitlemiş, onun içimde kayboluşunu izliyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. O kadar büyük, o kadar sert ki. İçime girerken beni ikiye bölmekle tehdit ediyor.

Ama acıtması hoşuma gidiyor.

Aylardır hissetmediğim bir şekilde kendimi canlı hissettiriyor. Sanırım kendi geleceğim üzerindeki kontrolümü kaybettiğimde ruhumun bir parçası öldü. Bir yargıç bana danışmadan ya da kanıt istemeden kararı Alexander'a verdiğinde bir parçam öldü. Ama buradaki adam? Onu hayata döndürüyor. Ruhuma prangalar vuruyor ve aynı zamanda beni özgür bırakıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor, kalçaları benimkilerle aynı hizadayken dudaklarını benimkilere değdirmek için eğiliyor ve geriye kalan tek şey zevk. "Beni lanet bir kraliçe gibi aldın, *tesoro*."

"Ben bir kraliçeyim," diye fısıldıyorum. "Senin kraliçen."

"*Mia regina. Mia vita.*" Beni tatlı tatlı öpüyor ve sonra eli boğazıma dolanıyor. Geri çekiliyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş, dudaklarında hınzır bir gülümseme. "Şimdi iyi bir kraliçe ol ve kralın için gel, hmm?"

Ona cehenneme gitmesini söylemeye çalışıyorum-eski alışkanlıklar zor ölür-ama o kelimeleri dudaklarımdan alıyor... konuşmayı hafızamdan alıyor. Hareket etmeye başlıyor ve ben kelimeleri bildiğimi bile unutuyorum. Yavaş başlıyor, birbiri ardına uzun, lezzetli hamleler yapıyor. Uzunluğu benden kayıyor, sularıyla parlıyor, bekaretimin kanıtlarıyla noktalanıyor.

Bunu görür görmez boğazından bir hırıltı yükseliyor ve daha derine inerek sertçe vuruyor. Bana yeryüzünde cenneti bulmanın tam olarak ne anlama geldiğini gösterirken, onun altında sallanıyorum, bir kedi yavrusu gibi miyavlıyorum. İşte tam burası. O üstümde, beni sikerken beni sıkıştırıyor.

"Şu haline bak," diye inliyor. "*Cristo*. Beni sanki sevişmek için doğmuşsun gibi alıyorsun, *tesoro*. Beni ruhunda hissediyor musun?"

Evet, evet. Tanrım, evet.

"Gabriel, daha fazlasını istiyorum."

"Öyle mi? Bu siki istiyor musun?" Bacağımı kalçasına doğru çekerek açığı değiştiriyor.

Mutluluk içinde haykırıyorum.

Bu onu kızdırmış gibi görünüyor. Bir küfür savuruyor ve içime girerek beni acımasızca beceriyor. Kalçalarının benimkilere her vuruşu beni hafifçe zıplatıyor. Bir tokat sesiyle kalçalarına iniyorum, ancak hemen kalkıp tekrar yapıyorum.

"Lanet olsun, şu haline bak," diye kükrüyor ve ellerimi tutmak için boğazımı serbest bırakıyor. Ellerimi başımın üzerine doğru çekerek vücudunu benimkine yapıştırıyor. Benim için çıldırırken dudakları benimkilerle buluşuyor.

Ritmin ve zevkin içinde kayboluyorum. Onun içinde kayboluyorum. Bir daha asla bulunmak istememeyi o kadar kolaylaştırıyor ki. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Beni acımadan, hiç ara vermeden siken bir deli.

Onun sikinin üzerine boşalıyorum, adını haykırıyorum, sadece bir tane daha talep etmesi için. "Yine," diye homurdanıyor. "Benim için tekrar gel, *tesoro*."

Nasıl yapabileceğimi anlamıyorum... ama yine de o beni zorluyor. Ben de onun kadar vahşi bir şekilde çığlık atana, pençeleyene ve ısırana kadar rahatlamayı reddediyor. Tamamen yok olmaktan bir patlama uzakta olana kadar.

"Gel," diyor, beni yüzüstü çevirip tekrar içime girerken dudakları kulağımnda. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, başımı arkaya doğru çeviriyor, her zamanki gibi beni kontrol ediyor. İkimiz de burada asıl gücün bende olduğunu bilmemize rağmen bana kimin sözünün geçtiğini hatırlatıyor. "Benim için ayrıl, *Regina*."

Onu reddetmek istiyorum. Tanrı yardımcım olsun, eğer yapmazsam, ona bir daha asla hayır diyemeyeceğimi düşünüyorum. Ama içimdeyken, onu yarın da hissedeceğim kadar derinden vururken onu reddetmek imkansız. Orgazmın yaklaştığını hissederken onu reddetmek imkansız.

Başımı eğiyor ve ağzımı cezalandırıcı bir öpücükle kapıyor. "*Ti amo, piccola fiamma*."

Bunu bilmek için İtalyanca bilmeme gerek yok.

İtiraf dudaklarından çıkar çıkmaz, benimkine fısıldar fısıldamaz, ona karşı tüm savunmalarım yerle bir oldu. Tam da onun istediğı gibi çığlık atarak geldim.

"*Tesoro, tesoro,*" diye nefes alıyor, kendime geldiğimde beni kollarının arasına alıyor. Oturuyor, beni kucağına, sikinin üzerine yerleştiriyor. Dudakları yüzümde gezinirken beni nazikçe kaldırıyor ve sonra bırakıyor, benimle yavaşça, tatlı bir şekilde sevişiyor, sanki beni unutulana kadar sikmemiş gibi. Sanki beni mahvetmemiş gibi. "*Mia vita.*"

Beni yakınımda tutuyor, kulağıma tatlı sözler fısıldıyor, beni gökyüzüne kaldırıyor ve sonra benimle birlikte yeryüzüne geri düşüyor. Gelirken çok güzel. Gözleri fırtınalı, yarıya düşüyor. İsmimi inliyor, başı boynunun üzerinde geriye atarken beni üzerine gömüyor. Yaralı, güzel vücudu çözülürken titriyor, ağır darbelerle içime dökülüyor.

Beni yine ağlattı, lanet olsun ona.

Bunun için kızgın değilim.

"*Bellissima,*" diye fısıldıyor bir an sonra, gözyaşlarımı tenimden çalarak. "*Bellissima.*"

Onu ben de tanıyorum. Kendisi de oldukça güzel... Kafesteki bir aslan sonunda özgürlüğüne kavuştu.

"Konuşmamız gerek, *piccola fiamma*." Gabriel bir saat sonra bana sarılıyor, vücudunu yatakta benimkine yapıştırıyor. Hareket edemeyecek kadar bitkinim. İşimiz bittikten sonra beni yıkamak zorunda kaldı. Vücudumu çalıştıramıyor gibiydim.

Aldırdığını sanmıyorum. Aslında, umursamadığını biliyorum. Beni küvette kucağına alıp temizlerken gözlerinin derinliklerinde tatmin duygusu yanıyordu. Her saniyesini seviyordu.

Ben de öyle. Biri benimle ilgilenmeyeli çok uzun zaman oldu, gerçekten çok uzun zaman. Annem ben dokuz yaşındayken öldü. O zamandan beri babam ve ben varız. Elinden gelenin en iyisini yaptı ve harika bir babaydı, ama o uzun saatler çalışırken ben de kendime baktım.

Eyaletteki en başarılı hukuk firmalarından birini yönetiyorsanız böyle şeyler olur.

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Alexander Santorum."

İç çektim. Bir şekilde, söyleyeceği şeyin bu olduğunu biliyordum. "Sakladığın dosyayı almamız gerekiyor."

"Ona veriyorsun, değil mi?" Oyunun bu olduğunu bilmem için bana söylemesine gerek yok. Ben bir hukuk firmasında büyüdüm. Stratejiyi bilirim. *Ailesi* mafya. Bunun pek çok yolu var. Ona gerçeği söylemeye karar verdiğimde bunu biliyordum.

"Acı çekmesini sağlamanın en iyi yolu bu." Gabriel dudaklarını omzuma bastırmadan önce saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor. "FBI'a teslim edebilir ve adalet sisteminin onu almasına izin verebiliriz, ama polislerle nasıl gittiğini biliyorsun."

"Bu bir kumar," diye fısıldıyorum.

"Kontrol edemeyeceğimiz çok fazla değişken var, bu yüzden evet, bu bir kumar. Ve eğer onu öldürürsem, bu da bir kumar olur." Nefesi yüzümde geziniyor.

i çekerek omzunu silkti. "Sırtımıza asla kurtulamayacağımız bir hedef çizecek." "Yani ona dosyaları vereceğiz ve sonra ne olacak? Umarım kurallara göre oynuyordur?" I

sefilce güldü. "Onu tanı mıyorsun, Gabriel. Kendini kuralların üstünde sanıyor."

"Uzun sürmeyecek, *tesoro*," diyor, sesi karanlık bir vaat gürültüsü. "Ona dosyanın bir kopyasını vereceğiz, böylece kafasına doğrulttuğumuz cephanenin ne olduğunu bilecek. Ya hizaya gelir ya da her şeyi ortaya dkeriz. Hapishanenin onun için bir kumar olduğunu biliyoruz, ama bundan kaçınmak için bunca zahmete girecek kadar endişeli. Bunun almak isteyeceği bir risk olduğunu san mıyorum, özellikle de bu süreçte her şeyini kaybedeceği anlamına geliyorsa."

"Sonra ne olacak? Beni öylece yalnız mı bırakacak? Babamı öldürdüğü yanına mı kalacak?"

Gabriel, "Hayatının geri kalanını dizlerinin üzerinde Rafe'in yüzüğünü öperek geçirecek," diye homurdanıyor. "Mafya için orospu rolü oynuyor ve Rafe onu daha da derine sürüklüyor. Bize yaptığı her iyilik, bir daha asla sana yaklaşmayacağına dair bir güvence daha. Sefil hayatının geri kalanını ona yapabileceklerimizden korkarak geireceğinin bir garantisi daha."

"Size dokunmuyor. Sizinle aynı binaya girmiyor ya da aynı sokakta yürümüyor. Varlığını bile hatırlamıyor, yoksa dünyasını havaya uururuz. Ve patlaması bittiğinde, karanlıkta onu bekleyen şey ben oluyorum."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Yüzümü görmesi ve ne kadar ciddi olduğumu anlaması için ona doğru dönüyorum. "Onun korktuğ şey olmak istiyorum, Gabriel. Sürekli omzunun üzerinden kontrol ettiği kişi. Görmekten korktuğ kişi olmak istiyorum. Yüzümü gördüğünde cehennemın sonunda onu yakaladığını bilmesini istiyorum."

"Cristo, Genesis."

"Eğer bunu yaparsak, rüyasında soğuk terler dökerek uyandığı kişi ben olmalıyım, *hayatta kalması* buna bağlı olduğu için her ne pahasına olursa olsun kaçındığı kişi ben olmalıyım. Geçen yıl benim için böyle geçti. Bana bunu yaşattı."

"Onun korktuğu şey olmayacağını mı düşünüyorsun?" Gabriel parmağını çenemin altına sokuyor. "Bir daha seninle karşılaşma korkusuyla yaşamasını sağlamayacağımı mı sanıyorsun? Yapacağım, *tesoro*. Adını düşünecek ve pahalı şortuna sıçacak. Ama senin mükemmel küçük ellerin onun tarafından lekelenmeyecek. Ruhun lekelenmeyecek. Işğın sönmeyecek. Bunu yapmak için parmağını bile kıpırdatmayacaksın. *La Cosa Nostra*'nın gücü budur. Valentino ailesinin gücü budur. Ve bu, *piccola fiamma*, seni korumaya yemin ettiğimde verdiğim sözdür. Seninkini saf tutmak için ruhumu karartacağım ve bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapacağım."

"Neden?" Bu adamı ve onu neyin beslediğini anlamak için çaresizce fısıldıyorum. Tam onu çözdüğümü düşündüğüm anda, bana başka bir falsolu top fırlatıyor. Hiç beklemediğim bir şey söylüyor. Gizeme bir karmaşıklık katmanı daha ekliyor ve beni ağının daha da derinlerine çekiyor.

"Çünkü sen benimsin, *tesoro*. Çünkü senin ışğını korumak benim dünyamda parlamasını sağlıyor." Bana gülümsüyor, kendisi kadar karmaşık ve karmaşık bir gülümseme. "Çünkü sana aşık olmak hayatımda doğru yaptığım tek şeydi ve şimdi bunu mahvedersem lanetleneceğim."

"Gabriel, ben..."

"Şşş, *piccola fiamma*," diye mırıldanıyor, parmağını nazikçe dudaklarımın üzerine koyarak. "Senin de bana aşık olman için önümüzde koca bir ömür var. Acele etme."

Planında tek bir sorun var. Ben ona *çoktan* aşık oldum.

Ona söylemekten çok korkuyorum. Çünkü söylersem gerçek olur. Ve eğer gerekse, onu da kaybedebilirim. Zaten her şeyimi kaybettim. Alexander benden aldı.

Gabriel'i de almanın bir yolunu bulacağından korkuyorum.

Onuncu Bölüm

Gabriel

!!

risto ." Santorum'un kirli işleriyle ilgili bilgilerin yer aldığı dosyayı tiksintiyle hırlayarak masama fırlatıyorum.

"Silah şiddetine son vereceğine yemin eden bir adam için yeterince büyük bir canavar yarattığı kesin, değil mi?" Rafe elindeki kâğıt demetinden başını kaldırarak mırıldanıyor.

Cevap olarak homurdanıyorum. Herif -Santorum- son on yılda polis departmanından binlerce dolar çalmış. Üniforma tedarikçilerinden birine ekipman için büyük bir çek yazıyor ve her seferinde on beş, yirmi silah ekliyor. Ekipman geldiğinde, ekipman tedarikçisindeki uşağı silahları satmak için bir kenara ayırıyor ve geri kalan her şeyi alması için departmandan birini arıyor.

Dalkavuk silahları satıyor, kendi payını cebe indiriyor ve sonra paranın geri kalanını Santorum'a teslim ediyor. Aynı planı üç farklı tedarikçiyle yürütüyor. Ayda en az on ya da on beş bin doları cebe indiriyor olmalı.

Ve bunu yıllardır yapıyor.

Onun yüzünden sokaklarda kaç tane silah var? O açgözlü bir orospu çocuğu olduğu için kaç masum insan öldü?

Erdem timsali olmayabiliriz. İnsanlar *La Cosa Nostra* hakkında endişelenerek uykularını kaybedebilir. Ama biz masum insanları hedef almıyoruz. Zaten kanayan bir şehre silah yağdırıp sonra da bu sorun bizim eserimiz değilmiş gibi davranmayız.

Ruhlarımız siyah olabilir ve paramız kana bulanmış olabilir ama bu masumların kanı değil. Rafe'in imparatorluğunu korumak için onların cesetlerinden oluşan bir yığına tırmanmadık.

Genesis'in bu orospu çocuğundan korkmasına şaşmamalı.

Bu şimdi bitiyor.

Rafe'ye bakarak, "Bir toplantı düzenle," diye homurdandım. "Hafta sonuna kadar ona tasma takılmasını ve ağzının bağlanmasını istiyorum."

Rafe başını sallar. "Ben ayarlarım." Ağır bir nefes alıyor ve söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı belirten bir bakışla beni süzüyor.

"Sadece söyle."

"Orada olmamalısın."

"Cehennem gibi."

"Eğer ona ödetmek istiyorsan, ödetiriz" diyor. "Ama eğer orada olursanız, ona aşık olduğunuzu iki saniye içinde anlayacaktır."

"Bırak onu. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu ona kıza saldırmak için bir neden veriyor," diye karşı çıkıyor Rafe. "Eğer onu elde etmek için bu kadar uğraşıyorsa, ikimiz de bunun kişisel olduğunu biliyoruz. Onun kendisine ait olduğunu düşünüyor."

"O bana ait," diye çıkıştım. "O benim *Regina*'m. Eğer onun için gelirse, merhamet için feryat edecektir. Tüm departmanı üzerimize çekse bile umurumda değil. Amalia olsaydı, sen de aynısını yapardın." *Capo* olmak onu değiştirmiş olabilirdi ama aşık olmak onu daha çok değiştirmişti. Yeminini bozar ve onun için dünyayı ateşe verirdi. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü bunu bir kez yapmaya istekliydi. Genovese onu kaçırdığında, onu geri almak için her şeyi riske atmaya hazırды.

Birinin Amalia için tekrar geleceğini düşününce gözlerinde kötü niyet parlıyor.

"Benim için son kez bir karar verdiğinde, neredeyse bizi mahvediyordu," diye hatırlatıyorum ona. "Bu kararı sen veremezsin, Rafe."

"Yapılması gerekeni yaptım."

"Masum bir adamı hapse gönderdiğimizize inanmama izin verdin!" Elimi masama vurarak kükrüyorum. "Lanet olsun, Rafe. Beş yıl boyunca senden nefret etmeme izin verdin."

Bu onu kısa keser. "Benden nefret mi ediyordun?"

"Yeterince yakın," diyorum, bir elimi yüzümün önünden geçiriyorum, yorgunum. Hem de çok yorgun. "Seni suçladım ve kendimden nefret ettim. Senden nefret etmek istedim ve bunu yapamadığım için nefret ettim."

"*Cristo*, Gabriel."

"Sen benim kahramanımdın ve sonra seni tıpkı babamız gibi yapan bir şey yaptın - ya da yaptığını sandım. İmparatorluk için başka birini feda ettin." Ona bakmak için sandalyemde geriye yaslandım. "Bana gerçeği söylemeliydin."

"Yapmalıydım," diye usulca kabul etti. "Ama Nico ve Luca'dan seni gömmelerini istemek zorunda kalmaktansa benden nefret etmeni tercih ederdim. O gece benim yüzümden oradaydın küçük kardeşim. Masum bir adamı hapse göndermiş olsam da olmasam da, sen ne kadar acı çekiyorsan ben de o kadar acı çekmeyi hak ettim." Yutkundu. "Daha uzun."

"*Cristo*. Ne zaman yolumuzu kaybettik biz?"

"Başından beri buna sahip olduğumuzdan emin değilim, küçük kardeşim. Mafyayla başa çıkabileceğimizi ve onu kendi imajımıza göre yeniden şekillendirebileceğimizi düşünerek saflık ettik." Aniden gülüyor. "Anlaşılan o ki, bir avuç acımasız orospu çocuğunu zengin yavrulara dönüştürmek için büyük planlar ve büyük hayallerden daha fazlası gerekiyor. Isırıklar. Bazen, siz de öğrenmeye devam ediyor olsanız bile, karşılık vermeniz ve acı dersler vermeniz gerekir."

"Evet." Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Yine de başardık. Beklediğimizden daha fazla kan dökülmesi ve daha fazla yıl sürmesi gerekti ama sonunda başardık."

"Hayır, Rafe. Sen yaptın."

"Yardım etmediğini mi düşünüyorsun? Luca'nın etmediğini mi? Aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey siz ikinizdiniz, küçük kardeşim. Senin sayende Amalia'nın sahiplenebileceği bir kalbim kaldı." Sırıttıyor, bu onun için nadir bir durum. Bu onu daha genç, daha hafif gösteriyor, sanki son yirmi yılını sırtı duvara dayalı ve düşmanları kapılarda siperlerde geçirmemiş gibi. "Bütün yol boyunca kıcıma tekmeyi bastın, ama hiçbir zaman minnettarlığım azalmadı."

"Birinin senin kıcına binmesi gerekiyordu," diye mırıldandım. "Sen otokratik bir *piç* kurusuydun." Sırıttıyorum. "Bazı şeyler hiç değişmiyor sanırım."

Beni tersledi.

Santorum'la buluşmaya onunla gitmeye karar verdik. O karar verdi. Her şekilde gidecektim. Cehennem orduları bile beni o toplantıdan uzak tutamazdı.

Şerefsiz herif *Regina*'mı hedef aldı, onu kendine aitmiş gibi göstermeye çalıştı. Mahkemeler öyle karar verdiği için onun üzerinde hak iddia ettiğini sanıyor. Onu bu fikrinden tamamen vazgeçirmeye niyetliyim.

Benden başka kimse Genesis üzerinde hak iddia edemez. Benden başka hiç kimse onun bir parçasına sahip değildir.

Rafe'in buluşmayı ayarlaması üç gün sürer.

Zamanımı akıllıca harcıyorum. Genesis ve ben yatak odasından neredeyse hiç çıkmıyoruz. Çıktığımızda da evin başka bir yerinde sevişiyoruz. Mutfak iki kez. Mutfak.

Oturma odasında. Arkadaki jakuzide. Koridordaki masanın üzerine eğilmişken.

Ona ne kadar iğrenç şeyler yaparsam yapayım, bana hayır demiyor. Ona ne kadar iğrenç şeyler söylersem söyleyeyim, geri adım atmıyor. Her dakikasını seviyor,

her kirli kelimeyi. Sikişmek için doğmuştu, boşalmak için doğmuştu.

Üçüncü gün, dilimi bacaklarının arasına sokarak onu uyandırdım. Ama o hiç uyanmamış gibi davranıyor. Ona istediğimi yapmama, ondan istediğimi almama izin veriyor ve her tarafıma fışkırana kadar ses çıkarmıyor.

Onu yüzüstü çeviriyorum ve deli gibi sikiyorum. Sonra sesler çıkartıyor. Benim için o kadar yüksek sesle bağılıyor ki Domani ve Angelus'un onu duyduğundan eminim. Eminim lanet komşular da duyuyordur.

Onlara izin ver.

Tüm dünya bir meleğin benim adımla haykırırken nasıl ses çıkardığını bilmeli. Belki o zaman dokunmamaları gerektiğini bilirler. Bakmamayı bile. Deneyen herkesi öldürürüm.

Ona acıdığım zaman, izlerim ve döllerimle kaplanmıştı. Parmaklarımla içine geri itiyorum ve ondan bir inilti duyuyorum.

"Bana öyle *bakma, piccola fiamma*. Nereye ait olduğunu biliyorsun.

Ben sadece onu doğru yerine geri

koyuyorum." "Çok pissin, Gabriel."

Sırıtiyorum, ağzını almak için eğiliyorum. "Beni iğrenç seviyorsun, Genesis. Sevmeseydin o mükemmel amcığı yalarken uyuyormuş gibi yapmazdın."

"Gabriel," diye inliyor.

Onu kollarıma çekerek kıkırdıyorum. Yatak odasında bu kadar yaramaz biri olmasına rağmen, iş bu konuda konuşmaya gelince utangaç bir kuzu olabiliyor. Bu onun hakkında sevdiğim binlerce şeyden biri.

Listeye her gün yenilerini ekliyorum. Yemek yapabiliyor olması ama sırf bana işkence etmek için her şeyi berbat etmesi gibi. Ya da kimseden bir bok almadığı ama istediğinde en tatlı kedi yavrusu olabildiği gerçeği. Ya da gözlerini kaçıramazmış gibi bana bakması ama onu her yakaladığımda kızarması gibi.

O bana aşık. Bunu söylememesi beni deli ediyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Sen, *tesoro*. Bugün seninle yapacağım."

Bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Yönetmen gereken milyar dolarlık bir şirketin var sanıyordum. Hiç işe gitmezsen nasıl yönetiyorsun?"

"Luca işleri hallediyor."

"Oh." Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü meşgulüm."

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Ben sırtınca yüksek sesle inliyor. "İki dakikalığına ciddi olabilir misin?"

"Kesinlikle olmaz. Çıplaksın ve döllerim damlıyor."

"Gabriel!"

"Genesis!"

"Sevdiğim için çok şanslısın..." Birden sözünü kesiyor, gözleri büyüyor. Ama sözlerini geri alması için artık çok geç. Bunu söylemenin eşiğinde değilmiş gibi davranması için çok geç.

Onu sırtüstü çevirip kalçalarının üzerine oturtuyorum. "Bitir şunu," diye homurdanıyorum. Çılgınca başını sallıyor.

"Bitir şunu, *tesoro*. Şimdi."

"Yapamam." Gözlerinden yaşlar süzülüyor, gerçek bir panik başlıyor.

"Lütfen. Yapamam." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü." İnliyor, kırılğan küçük bir yumurta gibi çatlıyor. "Çünkü eğer söylersem, gerçek olur. Ve benden alabileceği başka bir şey olursun." Başını tekrar sallıyor, gözyaşları dökülüyor. "Onun için başka bir şey kaybedemem, Gabriel. *Seni* kaybedemem."

Merda.

Üzerinden kaydım, onu kollarımın arasına alıp kucakladım. Benim zavallı küçük alevim. Taşıdığı şey bu muydu? Benimle neden bu kadar çok savaştı? Bana ihtiyaç duymaktan mı korkuyor? Beni ondan alacağından mı korkuyor? Sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi.

"Beni kaybetmeyeceksin, tesoro," diye fısıldıyorum, elimi saçlarında gezdirerek. "Beni senden asla alamayacak. Cehennemin kendisi bile seni benden uzak tutamaz."

"O her şeyi aldı, Gabriel," diye fısıldıyor. "Babamı öldürdü." Sesi hıçkırıklarla kesiliyor. "Onu gözümün önünde vurdu. Kendi ajansımı elimden aldı, özgürlüğümü, tüm hayatımı. Her şey gitti."

"Ve bunun bedelini ödeyecek," diye yemin ediyorum. "Hayatının geri kalanında, senin gibi acı çekmenin ne demek olduğunu tam olarak bilecek. Sadece nefes alması için botumu boynundan çıkardığımda nefes alacak. Sadece ona konuşması için izin verdiğimiz kelimeleri söyleyecek. Sadece bizim onun için verdiğimiz kararları verecek. *La Cosa Nostra*'dan asla özgür olamayacak. Benden asla özgür olamayacak, *piccola fiamma*."

Ondan aldığı her şey onun peşini bırakmayacak. Geçen yılı geri alamam ya da babasını geri getiremem ama bu kadarını garanti edebilirim. Alexander Santorum, özgürce verilmemiş bir şeye dokunduğu güne pişman olacak. Onun adını öğrendiği güne lanet edecek.

Suçluluk duygusuyla kıvranana ve hayaletler tarafından rahatsız edilene kadar durmayacağım.

Kollarımda sessizce ağlıyor, ondan aldığı her şeyin yasını tutuyor. Çok uzun zamandır çok güçlüydü. Çok daha uzun süre korktu. O korkuyu ya da acıyı bir daha asla tatmayacak. Artık hayattaki amacım bu. Onunkinin kolay olmasını sağlamak. Mutlu olmasını sağlamak.

Kalbim onun için atıyor, bir savaş davulu gibi çarpıyor.

"Söyle bana, *tesoro*," diye mırıldanıyorum, mükemmel yüzüne öpücükler yağdırarak. "Kelimeleri söyle ve ikimizi de özgür bırak."

Sessiz fısıltısı kulaklarıma ulaşana kadar beni duyup duymadığından bile emin değilim. "Seni seviyorum, Gabriel."

Ve sonra huzuru buluyorum. Kurtuluşu buluyorum.

On Birinci Bölüm

Gabriel

Rafe öğleden sonra Santorum'la bir toplantı ayarlar. Her ne kadar Genesis'i geride bırakmak istesem de, bu sabahtan sonra biliyorum ki Yapamam. Onunla yüzleşmesi gerekiyor. Masaya oturup onun lanet dünyasının yıkılışını izleme hakkını kazandı.

Umarım bu ona kazanmadığını ve kazanmaya hakkı olmadığını hatırlatmaya yardımcı olur. Diego zaten vesayeti sona erdirmek için dava üzerinde çalışıyor. Yargıç ya kendi özgür iradesiyle bunu imzalayabilir ya da Santorum'la işbirliği yaparak tamamen yetkin bir kadını korktuğu bir adamın bakımına neden zorladığını tüm dünyaya açıklayabilir.

Günün sonunda, o da bizim arka cebimizde olacak. Rafe Chicago'daki tüm devlet kurumlarını kontrolü altına alacak. Bunu çözmek FBI'ı bir süre meşgul edecek. Oluşturmaya çalıştıkları davanın bir dumanla yok olmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Dokunulmaz olan bir adamı kovuşturmak zordur. Rafe'i dokunulmaz yapıyoruz. Santorum ve onun küçük berbat planı yolu açtı. Eminim bunun olacağını tahmin edememiştir.

Rafe, Santorum'la diğer ailelerin reisleriyle buluştuğumuz yerde buluşmayı tercih eder, kendi küçük parçalarını korumak karşılığında Rafe'e diz çökenlerle. Bizim bölgemizle Genovese bölgesinin ortasında bir şarküteri. Burası son zamanlarda adil payından daha fazla kan dökülmesine tanık oldu. Çoğunlukla Genovese kanı.

Santorum şüpheleniyorsa, orada buluşmaktan çekinmez. Rafe Genesis'i yüzüne vurur vurmaz, bizimle her yerde buluşmaya hazır. Lanet psikopat.

"Hazır mısın, *tesoro*?" Angelus Rafe'nin Bentayga'sını arkamıza alıp ön tarafa yanaşırken Genesis'e soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. Sabahtan beri sessizdi, Santorum'la buluşmaya bizimle geleceğini öğrendiğinden beri daha da sessiz. Aklının nerede olduğundan ya da ne hissettiğinden emin değilim. Bilmemekten nefret ediyorum. Ama onun da bildiğinden tam olarak emin değilim.

"Rafe ve ben seninle olacağız," diye mırıldanarak saçlarını omzundan geriye doğru tarıyorum. "Onunla yalnız kalmayacaksın. Sana dokunmayacak. Eğer izin vermek istemezsen sana doğru bakmayacak bile."

"Beni görmesini istiyorum." Zümrüt gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu ona yapanın ben olduğumu bilmesini istiyorum."

Korksa bile, o bir vahşidir. Kızgın olsa bile, o lanet bir kraliçe. Onun ayaklarına kapanmam şaşırtıcı mı? O her yönden mükemmel, ölümlüler arasında bir tanrıça. Yüzüğümü takana kadar bekleyemem. Çocuğumla birlikte olana kadar.

"O zaman seni görecek," diyorum basitçe. "Rafe cezasını verirken senin gözlerinin içine bakacak."

Vahşi bir memnuniyetle gülümsüyor.

Dudaklarından öpüyorum, cesaretini taşaklarım zonklayana ve ciğerlerim yanana kadar boğazımdan aşağı içiyorum.

Angelus sürücü koltuğundan boğazını temizleyerek bizi ayırıyor.

Genesis şişmiş dudakları ve şaşkın ifadesiyle bana bakıyor, fazlasıyla mükemmel. Çok fazla güzel. Umarım Santorum onun gözlerindeki tutkuyu görür ve tadına bakarken boğulur. Ondan bunu asla alamayacak. Onu ele geçirse bile, *onu* elde edemezdi.

Bir kraliçenin bakımı ve beslenmesi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor.

"Hadi gidelim, *piccola fiamma*."

Cipten birlikte çıkıyoruz, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş. Rafe ona bir bakış atıyor ve kaşları kalkıyor.

"O da bizimle geliyor," diyorum, o daha bir tartışma başlatamadan. O Kaptan olabilir ama ben emirlere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Bunun için fazla inatçıyım.

"*Cristo*, Gabriel. Bu kötü bir fikir," diye mırıldanıyor ve bana ters ters bakıyor. "*Omertà*, oturuma çağırdığımızda onurumuzu garanti eder. Hiçbir şey onunkini garanti etmez. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, onu tuzağa düşürmüş olursun."

Hayır, *Omertà* onurunu garanti ediyor. Bugün, bu benim için kesinlikle bir sik demek. Saygıyı hak ettiği yere borçluyum. Burada değil. Santorum bu hakkı kazanmadı. Bunun için kanını akıtmadı. Lanet bir domuzla tanışırken mafya kurallarına göre oynamak zorunda değilim. Özellikle de bana ait olanı talep etmeye çalışan biriyle karşılaştığımda.

Ama Rafe'e sırtımdaki silahtan bahsetmedim. Bu onu sadece strese sokar.

"Eğer bu bir tuzaksa, içinde öleceği bir tuzaktır," diyorum omuz silkerek. "Hadi şu boktan gösteriyi yola koyalım."

"*Mafankulo*," diye küfrediyor ağabeyim ve sonra kapıya doğru yürüyor.

Mattia bana bağıını sallıyor ve arkasından gidip kapıyı tutarak bizim için açıyor. Rafe bana doğru son bir kez pis pis bakarak içeri süzüldü.

"Gel, *tesoro*. Gidip çöpü dışarı çıkaralım."

Santorum çoktan içeride. Piç kurusu mavi elbisesi içinde, elleri arkasında, sanki geçit törenindeymiş gibi duruyor. Sanırım insanlar onu vahşi bir şekilde yakışıklı buluyor. Traşlı, sert bakışlı...

göt polisi. Ya da bir zamanlar öyleydi. Şimdi ise koruması gereken kardeşliğe ihanet ediyor.

"Bay Valentino," diyor Rafe'ye başıyla selam vererek. Bakışları bana ve yanımdaki kadına kayıyor. Kadının elinin benimkiyle birleştiğini görünce ifadesi on derece soğuyor. "Bay Valentino. Genesis."

"Santorum," diyor Rafe. "Benimle buluştuğun için teşekkürler. Bu Gabriel." Çenesini bana doğru salladı. "Ve sanırım Bayan Burbank'i zaten tanırıyorsunuz."

"Samimi olarak."

Yumruğumu yüzüne vurma isteğime karşı koyuyorum. Yalancı piç.

"Seni görmek güzel, Genesis. Senin için endişeleniyordum."

"Cehenneme kadar yolun var Alexander," diyor bana yaklaşarak. Artık aramıza bir kâğıt parçası bile sığmıyor. Hafifçe titriyor ama başını dik tutuyor.

Rafe'ye dönmeden önce Santorum'a, "Kes şu saçmalığı," diye homurdandım. "Şu işi artık bitirebilir miyiz?"

"Evet," diyor kardeşim, sesi düz.

"İyi fikir," der Santorum. "Onu bıraktığınız için size minnettarım beyefendi, ama onu alıp gideceğim. Dilleri oynatmanın ya da insanlara aramızdaki herhangi bir ilişki hakkında yanlış izlenim vermenin anlamı yok." Özür diler gibi gülümsüyor ama bu tamamen uydurma bir saçmalık.

Rafe, "Evet, böyle bir şey olmayacak," der.

Santorum saçma sapan cana yakın tavırlarını bıraktı. "O benim vesayetim altında, Valentino." "Uzun sürmeyecek, Santorum. Şu anda avukatım yargıçla görüşüyor.

vesayeti imzalayan kişi. Ona kendi özgür iradesiyle feshetme ya da tamamen akli başında olan bir kadını ilk başta böyle bir şeye zorlamak için neden sizinle işbirliği yaptığını halka açıklama seçeneği sunuyor.

yer." Rafe kollarını kavuşturur, sırtını duvara yaslar. "Bunun için yanlış politik ortamı seçtin Santorum. İnsanlar artık kadınlar üzerindeki otoritelerini kötüye kullanan erkeklere iyi gözle bakmıyor. Yetişkin kadınları vesayet altına almaya zorlayan erkeklere iyi gözle bakmıyorlar. Britney Spears'dan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"O hasta, Valentino," diye homurdanıyor Santorum.

"Hayır, değil. Sadece onun senin dünyanı yerle bir edebileceğini bilmek hoşuna gitmiyor," diyerek ona doğru bir adım atıyorum. "Sen onun babasını öldürdün."

"Oh, Tanrı aşkına. Sana böyle mi söyledi?" Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. "Komşularından birinden çaldığı dolu bir silahla evime girdi. Nefsi müdafaa için onu vurdum. Vurulma olayında aklandım." Genesis'e bakıyor. "İşte bu yüzden yardıma ihtiyacın var, Genesis. Gerçekle bağını koparmışsın."

"Onunla konuşma," diye homurdandım. "Ona tek kelime bile edemezsin."

"O hayal görüyor, Valentino. Gavin Burbank'ı neden öldüreyim ki? Adam benim avukatım ve yıllardır arkadaşımdı. Birlikte balığa giderdik, Tanrı aşkına."

"Neden senin evine girdi?" Rafe sorar.

"Ona kendimi zorla kabul ettirmeye çalıştığımı söyledi." Santorum tekrar başını sallıyor, mağdur bir kurban gibi davranıyor. "Dediğim gibi, hayal görüyor. Yardıma ihtiyacı var. Ama Gavin'in tek gördüğü kıızıydı. Onu suçlayabilir misiniz? Ben kesinlikle suçlamıyorum. Keşke her şey daha farklı olsaydı, ona kızımın kendisi gibi davranmadığını söylemeye çalıştığımda beni dinleseydi." Bir elini yüzünün önünden geçirerek ödüle layık bir performans sergiliyor. "Bunun yerine ben bir arkadaşımı, o da babasını kaybetti."

"Ve sen sadece ona göz kulak oluyorsun, değil mi?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Vesayetin amacı da bu zaten, onun iyiliğini istiyorsun, değil mi?"

"Benim hakkımda söylediklerine rağmen onu hâlâ önemsiyorum," diye yanıtlıyor. "Hâlâ onun için endişeleniyorum. Son bir yıldır aklımı kaçırarak kadar endişelendim, Tanrı'ya ona bir şey olmaması için dua ettim. Eğer bakımını üstlenecek başka biri olsaydı, onlara sorardım ama ailesi kalmadı."

"Sen tam bir yalancısın," diye tıslıyor Genesis, sonunda onun performansından bıkmış. "On sekiz yaşına girdiğim gün elini pantolonuma sokmaya çalıştın. Ama çenemi kapalı tuttum çünkü beni bunun sadece alkolün etkisi olduğuna ikna ettin. İki yıl önce tekrar denediğinde ağzımı kapalı tuttum. Beni köşeye sıkıştırdığında ve yardım için bağırarak tehdit edene kadar gitmeme izin vermediğinde bile çenemi kapalı tuttum. Babama hiç söylemedim çünkü senin nasıl bir domuz olduğunu bilmesini istemedim. Sevdiği birinden ne kadar nefret ettiğimi bilmesini istemedim."

"Böyle bir şey hiç olmadı Genesis," diye tersliyor Santorum, yüzündeki ifade çatlıyor. "Hiçbiri olmadı."

"Evet, öyle oldu. Ve şimdi burada durup babamın haberi bile olmayan bir şey yüzünden kendini kaybetmiş gibi davranman iğrenç," diye homurdanıyor ve ona ayakkabısının altındaki bir böcekmiş gibi bakıyor. "Beni iğrendiriyorsun, Alexander."

Ona doğru bir adım atıyor.

"Bir adım daha atarsan bu attığın son adım olur," diye uyarıyorum onu.

Duruyor ve bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Bu saçmalığı dinlemek zorunda değilim. Yardım istemiyorsa, bu onun ayrıcalığı. Sokaklar ona sahip olabilir."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," der Rafe, kapıyı engellemek için hareket ederek. "Ben karar verene kadar olmaz."

Santorum gözlerini kısar. "Beni zorlama, Valentino."

"Beni zorlayamazsın, orospu çocuğu," diye homurdanıyor Rafe. "Az önce söylediğin her şey saçmalık. Bu odadaki herkes bunu biliyor." Ceketinin içine uzanır ve Gavin Burbank'ın kayıtlarının bir kopyasını çıkarıp Santorum'un ayaklarının dibine fırlatır. "Gerçek orada."

Santorum'un bakışları dosyaya doğru kayıyor ama onu almak için bir hamle yapmıyor.

"İstiyorsan al," diye onu kışkırtır Rafe. "Yak onu. Duman dağıldıktan sonra bile iplerimin üzerinde dans etmeye devam edeceksin. Artık senin sahibin benim, orospu çocuğu."

"Oradaki her şey yalan."

"Öyle mi? O zaman belki de FBI'a teslim ederim ve biraz araştırma yapmalarına izin veririm. O zaman kimin doğruyu söylediğini görürüz."

Santorum'un üst dudağında boncuk boncuk ter var.

"Sana sahibim, orospu çocuğu," diye tekrarlar Rafe. Böbürlenmiyor. Sadece şu anda olduğu gibi gerçeği söylüyor. Santorum'un sefil hayatı bize ait. İstedığımız gibi davranabiliriz. Geleceği bizim ellerimizde.

"Ne istiyorsun?" "Diz
çökmeni." Buna karşı
çıkıyor.

"Diz çök," diye homurdanıyor Rafe.

Santorum'u yavaşça dizlerinin üzerine çökerken izlemiyorum. Genesis'i izliyorum. Gözlerini ona kilitlemiş, sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi izliyor. Belki de babasını öldürmeden çok önce bekliyordu. Onu saklanmaya göndermeden çok önce.

"Şimdi, Genesis'e sürün ve affedilmesi için yalvar."

"Hayır."

Rafe bana bakıyor.

"Oradan özür dileyebilir. Ona yaklaşmayacak, ne şimdi ne de bir daha asla."

Rafe başını sallayarak onaylar. Santorum'a, "Onu duydun," der. "Yalvar."

"Genesis, beni affet. Ben... Ben özür dilerim."

"Daha yüksek sesle!" Rafe talep ediyor.

"Özür dilerim. Lütfen beni affet."

"Affedilmeyi hak etmiyorsun," diye fısıldıyor Genesis. "Asla buna layık olamayacaksın." Başını kaldırıyor ve ona öyle tiksinti dolu bir bakış fırlatıyor ki adam irkiliyor. "Ve açıklığa kavuşturalım, ben asla sana ait olmayacağım. Bana asla dokunamayacaksın. Ben Gabriel Valentino'ya aitim." Bunu sesinde çınlayan bir gururla söylüyor. "Sen cehennemde çürürken, eli pantolonumun içinde olan o olacak. Yatağımı paylaşan o olacak."

Cristo. O bir tanrıça, güneş gibi parlıyor.

Santorum'dan gözlerini ayırıp benim bakışlarımla buluştu. "Sanırım şimdi arabada bekleyeceğim, Gabriel. Onu görmek beni hasta ediyor."

"Git, *tesoro*," diye mırıldanıyorum, yanağına dokunmak için uzanıyorum. "Senin için çöpü dışarı çıkaracağız."

On İkinci Bölüm

Genler si

I Şarküteriden ellerim titreyerek çıktım ama kendimi hiç bu kadar sakin hissetmemiştim. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Bir canavarla yüzleştim ve kazandım.

Bir şekilde ben kazandım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, rahatlama bir gelgit dalgası halinde içime çöküyor.

Mattia'nın beni ağlarken görmesini istemediğim için kaldırımda birkaç adım atıyorum. Üç adım atmıştım ki Gabriel yanıma gelip beni kollarının arasına aldı. Beni kucaklayıp sarıyor, dünyadan koruyor.

"*Tesoro*," diye fısıldıyor. "Benim küçük cesur *Regina*'m."

"Seni seviyorum, Gabriel." Yüzümü boğazına bastırıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Bu sefer acıtmıyorlar. Sanırım İskender'in ruhumda bıraktığı lekeleri temizliyor, kırık parçalarımı iyileştiriyorlar. Ya da belki Gabriel'in rahatlatıcı kucaklaması bunu yapıyor.

Gitmeme izin vermiyor. Gözyaşlarım kurduğunda bile. Sanki bugün yapması gereken en önemli şey buymuş gibi beni kaldırımda öylece tutuyor.

"İçeri dönebilirsin," diye fısıldadım. "Ben iyiyim."

"Evet, öylesin." Parmağını çenemin altından geçirerek yüzümü kendine doğru eğiyor. "Sen mükemmelsin, *piccola fiamma*. Ve ben de tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Orada neler olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Orada neler olduğunu biliyorum." Gülümsüyor, karanlık, vahşi bir gülümseme. "Rafe Santorum'u yeni gerçekliğiyle tanıştırıyor. Bundan hoşlanmayacak, *tesoro*. Her nefes alışında asit gibi yakacak. Ama akıllıysa Rafe'i karşısına almaz. Seni karşısına almaz. Geçerse olacıklardan hoşlanmayacaktır."

Söylenmemiş tehditten ve bunu söyleme şeklinden ürperiyorum. Sanki bir parçası Alexander'ın bunu bozmasını umuyormuş gibi. Sanırım onu öldürmek için bir sebep istiyor. I

Bence sadece bir bahane bekliyor.

Rafe ve Alexander on beş dakika daha şarküteride kaldıktan sonra nihayet dışarı çıkarlar. Alexander geldiğimizde olduğu gibi sarsılmaz bir adam değil. Hafifçe titriyor. İlk kez korkmuş görünüyor, sanki gerçeklik nihayet yerleşmeye başlamış gibi. Sanki onun için kaçış olmadığını biliyor.

Bu onun geleceği. Bu onun hayatı.

Bana yaptıklarını, hayatının sonuna kadar her gün ona yapacaklar. Onlar söyleyene kadar uyumayacak. Onlar izin vermedikçe yemek yemeyecek. Şu andan itibaren vereceği her karar önce Rafe'den geçecek. Kendi özgür iradenizden, kendi seçimlerinizden mahrum bırakılmanın anlamı budur. Mafya tarafından sahiplenilmenin anlamı budur.

Umarım prangaları onu boğar.

Bize doğru bakıyor. Bir an için korku yerini nefrete bırakıyor. Sonra Rafe ona bir şey söylüyor. Bakışlarını kaçırıyor, başını sallayarak sallıyor ve ters yöne doğru yürüyerek uzaklaşıyor.

Rafe ve Mattia bize katılmadan önce bir süre onu izliyoruz.

"İyi misin, *piccolina*?" Rafe bana soruyor, sesi nazik. Herkesin korktuğu biri olmasına rağmen çok nazik. En azından bana karşı. Alexander'ın aynı şeyi söyleyeceğini sanmıyorum. Düşmanlarından hiçbirinin de aynı şeyi söyleyeceğini sanmıyorum. Rafe Valentino tehlikeli bir adam.

Ama küçük kardeşi de öyle.

"Evet. Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Her şey için yani."

"Bana teşekkür borçlu değilsin, Genesis. Santorum gibi adamlara ihtiyacımız yok."

"*Brutto figlio di puttana bastardo*," diye mırıldanan Mattia, Gabriel'in başıyla onaylamasını sağladı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Mattia bana cevap vermeden önce Gabriel, "Çok fazla soru soruyorsun demek, *tesoro*," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. En azından niyetim buydu ama döndüğümde üçünün arkasındaki hareket dikkatimi çekiyor. Zihnimin gördüklerimi anlamlandırması bir saniye sürüyor ve sonra beni saf dehşet kaplıyor.

Alexander kaldırımdan bize doğru hışımla geliyor ve elinde bir silah var. Silahı Gabriel'e doğrulttu.

Çığlık atıyorum ama artık çok geç. Bir patlama havayı yırtıyor ve daha yeni bulduğum huzuru paramparça ediyor. Gabriel homurdanıyor, bir adım öne doğru tökezliyor ve sonra her yönden üzerimize kaos çöküyor.

Mattia beni belimden tutup yere fırlatıyor. Rafe Angelus ve Domani için bağıarak bir lanet savuruyor. Alexander tekrar ateş ediyor, sonra tekrar.

Pow.

Pow.

Pow.

Tuğla parçaları başımın üzerinde patlıyor. Ama onlara odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim Gabriel'in bir kan gölünün içinde yattığı ve hareket etmediği gerçeği.

Hayır, lütfen, Tanrım hayır.

Mattia'nın kollarından kurtulup Gabriel'e ulaşmak için deli gibi mücadele ediyorum. Birisi tekrar tekrar hayır diye bağıyor.

Mattia kulağıma, "Sakin ol, Genesis," diye bağıyor. "Sakin ol."

Ancak o zaman çığlık atanın ben olduğumu fark ediyorum. Yalvaran. Alexander'ın Gabriel'i benden almasına izin vermemesi için Tanrı'ya yalvaran. Bana söz vermişti. Gabriel

bana söz verdi.

Mattia'nın karnına olabildiğince sert bir dirsek attım. Üzerimdeki tutuşunu, sürünerek ondan kurtulmama yetecek kadar gevşetiyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde Gabriel'e doğru koşuyorum. Kaldırımda yüzüstü yatıyor, hareket etmiyor.

"Lütfen, Gabriel," diye hıçkırıyorum. "Lütfen."

Daha fazla silah sesi ve daha fazla bağırış.

Sol omzuna yakın, sırtının üst kısmındaki tek kurşun yarısından kan akıyor. Gömleği kanla ıslanmış. Onu sırt üstü yatırıp bir çıkış yarası aradım ama yoktu.

Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama çok fazla kan var ve durmuyor.

Ölmesine izin vermeyi reddediyorum. Bana söz vermişti.

Onu tekrar çeviriyorum, ellerimi yaranın üzerine bastırıyorum ve basınç uyguluyorum. "Lütfen," diye hıçkırıyorum. "Lütfen, Gabriel."

"*Tesoro*," diye fısıldıyor.

Zaman bulanık geçiyor, sanki birinin elinde dev bir kumanda varmış da zamanın ne zaman ne kadar hızlı akacağını kontrol ediyormuş gibi hızlanıp yavaşlıyor. Ambulans gelmeden önce sürükleniyor ve sağlık görevlileri yanımda diz çöktüğünde yarışıyor.

Biri nabzının atmadığını haykırdığında tekrar sürükleniyor. Ve sonra tıkırtılı bir nefes aldığı anda tekrar odaklanıyor.

Onu bindirip aceleyle oradan çıkardılar. Ben de onunla gittim, polisin bana soracağı soruları umursamadan. Akciğerinde kurşun olan adamdan başka hiçbir şey umurumda değil.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Hastanede de zaman garip bir şekilde ilerliyor. İnsanlar bana bağırarak sorular soruyor, birbirleriyle konuşuyorlar. Ne olduğunu, onu kimin vurduğunu, ne kadar süredir nefes almadığını bilmek istiyorlar. Onun hayatını kurtarmaları gerekirken çok fazla soru soruyorlar.

Rasyonel olarak, soruların önemli olduğunu biliyorum. Onun hayatını kurtarmanın bir *parçası* olduklarını. Ama şu anda mantıklı hissetmiyorum. Parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyorum.

Luca orada. Nico da öyle. Aynı Rafe'e benziyor, sadece daha hafif. İkisi de benim hissettiklerimi hissediyor, sanki tüm dünyaları dengede duruyormuş gibi.

Bir travma doktoru kurşunu çıkarmak için Gabriel'i acilen ameliyata alır.

Kısa bir süre sonra polis ortaya çıkar ve yepyeni sorular sorulmaya başlanır. Neyse ki Diego Butera hemen peşlerinden gelir. Öfkelenir ve bunu kimin yaptığını açıkça söyler. Bunu patronları yaptı. Alexander Santorum yaptı.

Rafe ve diğerlerinin hangi hikayeyi anlattığını bilmiyorum ama ben gerçeğin bir versiyonunu anlatıyorum... Alexander'ın kötü adam olduğu ve diğer herkesin sadece beni korumaya çalıştığı hikayeyi. Olan bu. Onlar benim için oradaydı çünkü Alexander kirli sırrını saklamak için babamı öldürdü.

Söylediğim hiçbir şey kimseyi şaşırtmıyor. Kimse bu konuda ne yapacağını da bilmiyor gibi görünüyor.

Beni sorgulamaları bitene kadar Alexander'ın öldüğünü öğreniyorum. Gabriell'in kapısının önünde günlerce oturup beni izleyen mafya ninjası Angelus da öyle.

Onun için ağlıyorum. Alexander için ağlamıyorum.

O noktada herkes beni yalnız bırakıyor. Doktordan haber beklerken zaman yine uza yı p gidiyor.

Bir süre sonra Rafe ve Mattia geldi. İkisi de benim gibi Gabriel'in kanıyla kaplıydı. Rafe yanımda oturuyor, bir milyon mil uzakta.

"Bana söz verdi," diye fısıldıyorum

ona. Dönüp bana bakıyor.

"Alexander'ın onu benden almayacağına söz verdi. Bu sözü tutmak zorunda." Daha azını kabul etmeyi reddediyorum. Hayatta kalacak çünkü kalmalı. Çünkü bir yemin etti. "Gabriel sözünden dönmez, bana karşı değil."

Rafe minnetle başını sallar.

Yarım saat sonra cerrah nihayet bizimle konuşmak için dışarı çıktı. Kalbim boğazımda ayağa fırladım. Kardeşleri de ayağa fırlıyor, etrafımı sarıyorlar. Sessizlik içinde doktorun bize ulaşmasını bekliyoruz.

"Kurşun bir atardamarı sıyırmış," diyor söze girmeden. "Kanamayı durdurmayı ve onu stabilize etmeyi başardık ama çok kan kaybetti."

"Söyle bana," diye homurdanıyorum, parmaklarım birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki protesto çığlıkları atıyorlar.

Doktor bana baktı. "Sağlık görevlileri gelene kadar yaraya kim baskı uyguladıysa muhtemelen hayatını kurtarmıştır. Birkaç hafta zor geçecek ama başaracak."

Dizlerim bükülüyor, rahatlama içime çökerken bacaklarım güç kaybediyor.

Kardeşleri beni yere akılmaktan alıkoyan tek şey.

On Üçüncü Bölüm

Gabriel

I Sanki ateşli bir rüyadan uyanır gibi yavaşça uyanıyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Bu tanıdık bir his. Bu yoldan daha önce de geçtim. Altı yıl önce aynı durumda uyandım... sadece hiç uyanmak istemedim.

Bu sefer farklı. Gözlerimi açmak için çaresizce yüzeye çıkmaya çalışıyorum. Yaşamak için çaresizce. Onun için. *Her zaman onun için.*

Onu yanımda hissediyorum, küçük eli elime yapışmış, tatlı sesi kulağıma fısıldıyor. Hem çok kızgın hem de yeterince kızgın değil. Sanırım rahatlamış. Ve korkuyor.

"*Tesoro*," diye mırıldanıyorum. Lanet olsun, boğazım çok fena acıyor. "Gabriel!" Yanımda irkiliyor ve beni yatağa itiyor.

Tıslayarak nefes alıyorum.

"Özür dilerim. Özür dilerim," diye ağlıyor.

Sonunda gözlerimi açmayı başarıyorum. Oda loş, tepedeki sert ışıklar kapalı. Makineler yanımda sürekli bip sesi çıkarıyor. Bandajlara ve kablolara sarılmış durumdayım. Bunların hiçbiri umurumda değil.

Tek umursadığım o.

Bir serap gibi görüş alanıma giriyor, bu dünya için fazla güzel. Gerçek olamayacak kadar mükemmel. Gözleri kırmızı ve şiş. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyor. Saçları dağınık. Ama yine de Tanrı'nın cephaneliğindeki en parlak alev o.

"Sana söylemiştim," diyorum, ağlıyor olmasından hoşlanmıyorum. Ona o orospu çocuğunun beni ondan alamayacağını söylememiş miydim? Gerekirse bu sözü tutmak için cehennemden tırnaklarımla kazıyarak çıkardım.

"Konuşma," diye hıçkırıyor. "Konuşmamalısın, Gabriel."

Ağzım iyi çalışıyor. Geri kalan kısmım sanki hızlı bir kurşunla vurulmuş ve sonra da beton zemine çakılmış gibi hissediyor.

"Su," diyorum.

Pes edip bana su getirmeden önce bir dakika endişelendi. Pipeti dudaklarıma götürerek uzun uzun içmeme izin veriyor.

Siktir, bu daha iyi.

Arkama yaslandım, çok
güçsüzdüm. "Ağlıyordun."

"Öleceğini sandım." Alt dudağı titriyor. "Öldün *zaten*."

P-nabzın yoktu."

Merda. Berbat durumda olmasına şaşmamalı. Rafe umarım Santorum'u öldürmüştür. Eğer öldürmediyse, bu konuda çok kızgın olacağım.

"Buraya gel, *tesoro*. Seni tutmama izin
ver." "Tutamazsın. Dinlenmen gerek,
Gabriel."

"Seninle kollarımda dinleneceğim, *piccola fiamma*."

Bir an tereddüt ettikten sonra isteksizce benimle birlikte yatağa giriyor. Yataktan gizlice çıkmaya çalışan küçük bir çocuk gibi hareket ediyor, o kadar yavaş hareket ediyor ki neredeyse komik. Ama beni çok fazla sarsmadan yanıma kıvrılmayı başarıyor.

"Söyle bana," diye
fısıldadım. "Seni
seviyorum."

Gözlerim kapanıyor, yumuşak sözleri içimi yıkıyor.

"*Ti amo, tesoro*," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

"*Ti amo*." "Sana kızgınlım."

Gülümsüyorum. Tabii ki öyle. Başka türlü olmasını istemezdim. "Bunu yarın telafi edeceğim, *piccola fiamma*. Şu anda aletimi çalıştırabileceğimi sanmıyorum."

"Yarın mı?" Homurdanıyor. "Haftalarca burada kalacaksın, Gabriel. Kurşun bir atardamarı deldi. Çok fazla kan kaybettin. İki kez kan nakli yapmak zorunda kaldılar." Serçe parmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Kardeşlerin bağışta bulundu. Üçü de."

"Buradalar mı?"

"Öyleydiler." Kaşları çatıldı. "Hastanede yeniden bir araya gelmeyi gerçekten bırakmanız gerekiyor, Gabriel. Dördünüzü aynı odaya sokmak için neredeyse ölmeniz gerekmemeli."

O haklı. Bu, ileride yapacağım değişikliklerden sadece biri. Yaşadığım şekilde yaşamaktan yoruldum... uzun zamandır yaşadığımız şekilde yaşamaktan. Biz bir aileyiz. Kardeşiz. Sanırım tekrar bir aile gibi davranmaya başlamanın zamanı geldi de geçiyor. Uzun zamandır böyle davranmadım. Kendi pisliğimin ötesini göremedim.

Bugün daha net
görüyorum. "Ne oldu?"

"Seni vurdu," diye fısıldıyor, sesi yine titriyor. "Domani onu öldürdü."

"Güzel," diye homurdanıyorum. Bu beni bunu yapmak zorunda kalmaktan kurtaracak. Bundan sonra hayatta kalamayacak. Beni vurduğu için değil, Genesis'e tekrar zarar verdiği için. Onu uyarmıştım ama dinlemedi.

"Sanırım onun planı buydu," diye fısıldıyor. "Çekip gitmeden önce yüzündeki ifadeyi görüp duruyorum. Asla dizlerinin üzerinde yaşamayacaktı, Gabriel. Sizden birinin onu öldürmesini istiyordu." Dudaklarından kederli bir iç çekiş çıkar. "Sanırım giderken beni ve seni de yanında götürmek istedi."

"Ona senin bana ait olduğunu söyledim. Beni dinlemeliydi."

"Domani'yi hapse attılar."

Gözlerimi tekrar açıyorum.

"Artık dışarıda. Sanırım memurları, meşru müdafaa olmasına rağmen Domani'yi onun ölümüyle suçlamanın bir yolunu bulabileceklerini düşündüler. Savcı hayır dedi." Memnun bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru kıvrıyor. "Tüm polis departmanı şu anda darmadağın olmuş durumda."

"Güzel. Umarım dağılır." Bahse girerim baş sorumlu orospu çocuğu hakkındaki gerçeği öğrenmek pek iyi gitmemiştir. Bir süre bu pislği temizlemek zorunda kalacaklar. Özellikle de tüm dünya onlarla aynı anda öğrendiği için.

Onların yerinde olmak berbat.

"Peki ya FBI?" Genesis bakışlarımla buluştu, onunki endişeliydi. "Bu onları sizden uzak tutmaya yardımcı olmayacak."

"Bir yolunu bulacağız, *tesoro*. Her zaman çözeriz."

Korktuğu kadar büyük bir sorun olacağını sanmıyorum. En azından hemen değil. Kimse kirli polislerden iyi polisler kadar nefret etmez. Santorum'u bulup ortaya çıkarmak bize bir erteleme kazandırmış olabilir... en azından şimdilik. En azından Rafe'in parmaklıklar ardında olmasını ve Valentino imparatorluğunun yıkılmasını istemek için başka bir neden bulana kadar.

Sonunda, her zaman başka bir neden bulurlar. Eninde sonunda, biz onlara bir tane veririz.

Bu lanet dünya böyle işliyor işte. Genesis'in dudaklarından bir esneme yuvarlanıyor.

"Dinlen, *tesoro*."

"Hemşireye uyanık olduğunu söylemeliyiz."

"Dinlenmeliyiz," diye düzeltiyorum. "Uyu hadi."

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Evet ve beni bu şekilde seviyorsun."

"Evet," diye fısıldıyor ve beni gülümsetiyor. "Seviyorum."

"Ne yapıyorsun sen?" Genesis iki gün sonra elleri kalçalarında odama girerek ağlıyor. "Yatağına geri dön."

"Hayır." Sol üst tarafım protesto çığlıkları atarken dişlerimi sıkarak pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekiyorum. *Cristo*. Sanırım bir arabanın çarpması vurulmaktan daha az acı veriyor. "Eve gidiyoruz, *piccola fiamma*."

"Eve gitmeye hazır değilsin, Gabriel!"

"Gözlerimi açtığımdan beri eve gitmeye hazırım," diye karşı çıkıyorum. "Bu orospu çocuklarının beni rehin tutmasına izin veriyorsun." Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum. "Bu intikam, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "İyileşiyorsun."

"Bunu bizim yatakta yapabilirim, *tesoro*. Bu çok küçük." Çoğu zaman, onu benimle birlikte sürünmeye bile ikna edemiyorum. Bu benim için işe yaramıyor. O kollarımda olmadan uyuyamıyorum. Bu yüzden durumu düzeltiyorum. Eve gidiyoruz. Orada da burada olduğu kadar iyi iyileşebilirim.

En azından orada biraz uyuyabilirim. Biri beni her saat uyandırırken hastanede bunu yapmak imkansız. Sonra da neden günün yarısında uyuduğumuzu merak ediyorlar. Biri bizi sürekli rahatsız etmeden uyuyabildiğimiz tek zaman bu.

"Rafe'e söyleyeceğim."

"Söyle ona." Onu bir saat önce aradım. Genesis'i ikna etmem için bana şans diledi ve gülerek telefonu yüzüme kapattı. Sanırım kardeşlerim onu seviyor. Ya da

benden bir bok almamasına bayılıyorlar. Her halükarda, her türlü tartışmada onun yanında yer alıyorlar.

Benim için fark etmez. Onunla sadece tartışıyorum çünkü onu kızdırmak şu anda en sevdiğim şey. Onu beceremem. Ben bile henüz o kadar iyileşmediğimi kabul ediyorum. Ama onu kızdırabilir ve yanışını izleyebilirim.

Söylediği her ukalaca şeyi daha sonra ödetmek için ezberliyorum.

"Gabriel, eve gitmiyorsun!" diye ağlıyor.

Kendimi ayağa kaldırıp yavaşça ona doğru ilerliyorum. Yerinde duruyor, yumrukları kalçalarında ve yüzü bana dönük.

"Ben eve gidiyorum, *mia vita*. Banyomda duş alacağım. Yatağında müstakbel eşimin yanında uyuyacağım. Ve sabah, yüzük alışverişine çıkacağım. O yüzden o güzel kışını kaldır ve kendine çeki düzen ver. Bir daha söyletme bana." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Şimdi, *tesoro*."

"Git..." Gözleri bir solukta açıldı. "Az önce müstakbel eşim dedin."

"Bunu fark ettin, ha?"

"*Yüzük alışverişi* mi?"

Sesinin bir oktav yükselişine gülümsüyorum. Elimi boğazına doluyorum. "Mm. Belki onun yerine sana bir tasma alırım. *Gabriel Valentino'nun malı* yazan bir tane." Bu düşünceyle sikim seğiriyor. "Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Siktir et, her şeyi göze alıp ikisini de alacağım.

"Tasma takmıyorum, Gabriel."

"Ama yüzüğümü takacaksın?"

"Olabilir. Benim çıkarıma ne olduğuna bağlı," diye şımarıyor, benimle dalga geçerek.

"Benimle bir ömür boyu, Genesis," diye homurdanıyorum. "Senin için olan bu. Benimle bir ömür boyu."

"Bu durumda, sanırım onu giyeceğim." Ellerini belime doluyor ve başını göğsümün bandaj ve  r klerle kaplı olmayan tarafına dikkatlice yaslıyor. "Ne de olsa ben  zg r bir kadınıam."

Vasiliği hızlı ve acısız bir şekilde öldü. Santorum ortalıkta dolaşıp durumu öğrenmeden önce yargıç, vasiliği sona erdirmek için dilekçeyi imzalamaya çoktan hazırdı. Santorum mafyaya karşı k  k intihar görevine çıkmaya karar verir vermez, yargıç bunu aceleyle imzaladı.

Bu onu kurtarmadı. şu anda ağır bir inceleme altında.

Birkaç saat içinde polis teşkilatı ve mahkemelerdeki dayanağımızı kaybettik. Bu konuda  zg n değilim. Genesis  zg r ve dünya artık onun hikayesini biliyor. Alexander Santorum lanet bir kötü adam olarak öldü. Ve o kendi hayatının kahramanı.

Bana kalırsa, bu kaybettiklerimizden çok daha değerli. Her şeye değer.

Sonsöz

Genler sl

S ix Yıllar Sonra

Gabriel yatak odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Yatakta kıpırdamadan yatıyorum, zar zor nefes alıyorum. Ağır adımları bana doğru ilerliyor ve sonra sessizleşiyor.

Gözlerini üzerimde hissediyorum, çıplak bedenime baktığını hissediyorum. "*Cristo*," diye inliyor. "Oynamak istiyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyorum. İhtiyacı olan tek cevap bu.

Tekrar inliyor, bu sefer daha yumuşak. Ve sonra fermuarının dişleri aşağı iniyor. Etrafında dönüyor, olabildiğince sessizce soyunuyor. Beni uyandırmamaya çalışıyormuş gibi yapıyor. Tıpkı benim uyuyormuş gibi yaptığım gibi.

Yanımda otururken yatak eğiliyor. Sert bir eli yan tarafımda geziniyor.

"*Bellissima*," diye nefes alıyor. Bunu hala biliyorum, ama sadece bu değil. Artık biliyorum. Yıllar içinde çok fazla İtalyanca öğrendim. Gabriel hala benimle konuştuğu her kelime hakkında yalan söylüyor, bu yüzden gerçekte ne dediğini anlamak için yaratıcı olmam gerekti.

Bazen Rafe'nin adamları bana yardım ediyor. Bu Gabriel'i hep kızdırır. Onun sözlerini bana tekrar etmelerinden nefret ediyor, sanki ondan başka birinden geldiğini düşünebilirmişim gibi. Sanki ondan başka birinin benimle konuşmasını isteyebilirmişim gibi.

Genellikle çevirmenlere ve mesaj panolarına güvenirim. İtalyanca'da en tatlı şeyleri, İngilizce'de ise en iğrenç şeyleri söylüyor. Büyüleyici bir ikilem. Büyüleyici bir ikilem.

Her zamanki gibi karmaşık ve karmaşıktır, ancak altı yıl onu değiştirmiştir. Geçmiş ve ona musallat olan şeytanları geride bıraktı. Kendini ve Rafe'i affetmeyi öğrendi. İlişkileri her zamankinden daha güçlü. Hepsi dört

ve Valentino imparatorluğu rakipsiz kaldı.

Yolda tümsekler vardı. Valentino kardeşler gibi erkekler için yolda her zaman tümsekler vardır. Ama ilk kez, bence hepsi sonunda hayatta tam olarak olmak istedikleri yerdeler. Hepsi iyileşti. Hepsi kendini bıraktı.

Ben de öyle. Altı yıl önce olduğum kişi değilim. Artık Alexander'ı düşündüğümde, öfke ya da nefretle düşünmüyorum. Kendisinden ve kendi arzularından başka kimseyi düşünemeyen hasta, sapkın bir adamdı. Etrafındaki herkesi kullandı, herkesi incitti.

Bunun yükünü ben çekmiş olabilirim ama tek çeken ben değildim. Chicago şehri de bunun bedelini ağır ödedi. Belki de benden daha ağır. Özgürlüğümü ve babamı kaybettim. Neredeyse sevdiğim adamı kaybediyordum. Onun ve sokaklara döktüğü silahların yüzünden bu şehrin kaç baba daha kaybettiğini sadece Tanrı bilir. Ölümünün ne zaman duracağını sadece Tanrı bilir.

O ve onun gibiler yüzünden polis teşkilatına olan inanç dibe vurdu. Onlar için derin bir çukurdan dik bir tırmanış oldu. Hala tırmanıyorlar. Önümüzdeki yıllarda da öyle olacak.

Eylemlerinin sonuçları hala dalgalar yaratıyor ve bu dalgalar genişlemeye devam ediyor. Ne zaman duracaklarını kim bilebilir? Ya da nerede? Yani hayır, incittiği tek kişi ben değildim. Bunu bilmek benim için çok şey ifade ediyor. Öfke ve nefreti bırakmamı sağladı çünkü bunun beni tüketmesine izin vermek istemiyorum.

Onun gölgesi üzerimdeyken yeterince uzun yaşadım. Hayatımın geri kalanını da beni rahatsız ederek geçirmeyi reddettim. Özellikle de o kazanmamışken. Gabriel'i benden alamadı. Yaptığı hiçbir şey yanına kâr kalmadı. Biz hala buradayız, hala geliyoruz... ve o tam da hak ettiği yerde çürüyor.

Gabriel'in avucu sanki gerçekten uyuyup uyumadığımı test ediyormuş gibi göğüs ucuma değiyor.

Kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Hep aynı çarpık oyunu oynuyoruz. Eğer yanılsaa, ikimizin de umurunda değil. Çok fazla oyun oynuyoruz. Birbirimizi öğrenmek için altı yılımız oldu. Altı yıl boyunca nefesimi kesecek kadar yoğun bir aşk ve beni hâlâ ateşe verecek kadar sıcak bir tutku yaşadık.

Onu neyin harekete geçirdiğini, neyin delirttiğini biliyorum. O da benim hakkımda aynı şeyi biliyor. Kocam sapık ve iğrenç... Ben de öyleyim.

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Merak ediyorum..." diye nefes alıyor. Ayağa kalktığında yatak tekrar eğiliyor.

Bir saniye sonra sikinin başı başparmağının yerini alıyor. Dudaklarımın üzerinde ileri geri hareket ettirerek ikimizi de tahrik ediyor. Bacaklarımı birbirine bastırmamak için mücadele ediyorum, oyunu bozmamak için. Zaten sırlıklam bir haldeyim.

Onunlayken genelde öyleyimdir.

Dört çocuğumuzun olmasının bir sebebi var. Sebebi o. Beni öpüyor ve beni ateşliyor. Bana dokunuyor ve ben tutuşuyorum. O benim gecenin en sevdiğim tonu, cehennemin en sevdiğim parçası.

Çeneme bastırarak dudaklarımı hafifçe aralıyor. Aletinin başı dudaklarımın arasından kayıyor.

"Siktir," diye inliyor, kalçalarını yavaş daireler çizerek sallıyor, böylece başı ağzıma girip çıkıyor. "Bu mükemmel ağız beni doğruca cehenneme gönderecek, Genesis."

Muhtemelen. Ama oyunlarımız için yanacaksak, en azından birlikte yanacağız.

Ağzımı daha geniş açmaya zorluyor, sikinin daha fazlasını dudaklarımın arasından geçiriyor. Kıpırdamadan durmak, uyuyormuş gibi yapmak için mücadele ediyorum. İkimizi de tahrik eden şey bu. İkimizi de vahşileştiren şey bu.

Serbest eli vücudumda geziniyor, bacaklarımın arasından geçiyor.

"Islak," diye homurdanıyor. "Uyurken bile bunun için yalvarıyorsun, *tesoro*. Uyurken bile bunun için acı çekiyorsun."

Başparmağını klitorisime dokunduruyor, benimle oynuyor, ben oyunu unutmadan önce beni ne kadar ileri götürebileceğini görüyor. Rol yapma yeteneğimi kaybetmeden önce. Nadiren uzun sürer. O sihirli parmaklarıyla çok iyi.

"Mükemmel boğazından aşağı boşalmalı ve tohumlarımla boğularak uyanmana izin vermeliyim. Gerçekten istediğin bu, değil mi? Bu küçük oyunu sonuna kadar götürmemi. Bunu gerçeğe dönüştürmemi."

Evet, evet. Tanrım, evet. Rol yapmak istemiyorum. Onun sikinde boğulurken uyanmak istiyorum. İçime gömülmüş halde uyanmak istiyorum. Ya da o işini bitirene ve ben yapış yapış olana kadar hiç uyanmamak.

Alexander'la yaşadıklarından sonra, sanırım o kadar ileri gitmekten korkuyor. Aramızda olanları kontrol ettiğimi, gücün bende olduğunu bilmem onun için önemli. Sanırım bunu bir oyun yerine gerçeğe dönüştürmenin güç dengesini biraz fazla kendi tarafına kaydıracağından endişeleniyor. Bana acı çektirmektense kendi kalbini sökmeyi tercih eder.

Ama ondan korkmuyorum. Kabuslarıma işkence eden adama hiç benzemiyor. Bu adam benim ruhum. Ben onun için yaşıyor ve nefes alıyorum, biliyorum ki o da benim için yaşıyor ve nefes alıyor. Ona tamamen güveniyorum.

"Belki de yaparım," diye fısıldıyor. "Belki bu gece sen uyuyana kadar beklerim ve tam olarak istediğimi alırım, *tesoro*." Başparmağını klitorisime sürüyor. "Eğer doğru hedeflersem, birkaç hafta içinde çocuğuma hamile olduğunu öğrenene kadar bunu yaptığımı bile bilmeyeceksin."

Kötücül sözleri beni çözüyor. Onun etrafında inliyorum, sanki kelimeleri kafamdan koparıp almış gibi bana tam olarak duymak istediklerimi söylerken rol yapmaya devam edemiyorum. Nereden biliyor? Her zaman nasıl biliyor?

Başımı çeviriyorum, onu ağzımın içine daha derine çekmek için yumruğumu uzunluğuna sarıyorum. Homurdanıyor ve üzerime eğiliyor, ağzını amıma sokabilmek için neredeyse üzerimde bir kalas gibi duruyor.

Ve sonra oraya ilk kimin varacağını görmek için bir yarış. Kazanamayacağımı zaten biliyorum. Onu birinci yapmama asla izin vermez. Ama yine de deli gibi deniyorum. Onu derinlere çekiyorum, boğazımın arkasına çarptığında uzunluğunun etrafında yutkunuyorum.

Klitorisime küfürler savurarak içeri doğru kayıyor.

Taşaklarını okşayarak sikinin üzerinde sallanıyorum.

Burası cennet. Ve ben bunun altı yılını yaşadım. Altmış yıl daha istiyorum. Yetmiş. Hayır. Hepsini istiyorum.

Klitorisimin etrafındaki dudakları ve kıkımdaki parmaklarıyla beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Onu yanıma alıyorum, siki boğazıma kaçıyor, tohumunda boğuluyorum.

"Lanet olsun, *tesoro*," diye homurdanıyor ve ikimiz de tatmin olduğumuzda beni kollarına sürüklüyor. "Lanet olası oyunların beni öldürecek."

"Yalancı," diye fısıldadım. "Onlar için yaşıyorsun."

"Hayır." Dudakları alnımı okşuyor. "Ben senin için yaşıyorum, *piccola fiamma*. Oyunlar sadece bir bonus."

Gülümsüyorum, kalbim eriyor ve sonra ona sarılıyorum. "Ciddi miydin?"

Ne demek istediğimi sormuyor. O biliyor.

"Uyu," diye fısıldıyor karanlığa. "Ve öğren."

Yazarın Notu

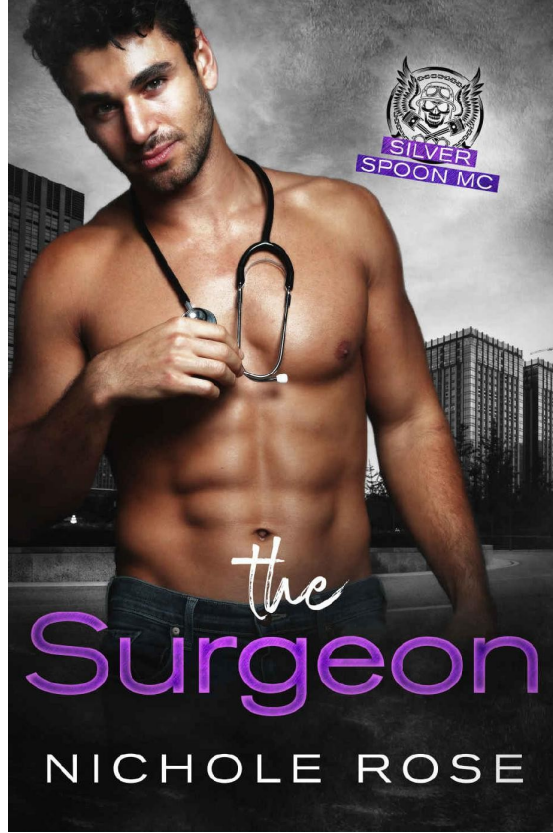
I Wicked'i beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Benim için çok şey ifade ediyorlar ve yazarlara inanılmaz derecede yardımcı oluyorlar!

Sırada Kris ve Kelsey'in Playing for Keeps serisinin Buz Gibi Soğuk kitabı var! Şimdi ön sipariş için hazır!

Valentino kardeşler, birbirlerine aşık olmadan önce Chicago'yu demir iradeleri ve kapalı yumruklarıyla yönetiyorlardı. Şimdi, yakın çevrelerindeki erkekler dizginleri ele alıyor ve kendi lezzetli, kötü sonsuza dek mutlu hayatlarına dalyorlar. Bu kötü çocuklar, kaderin onlar için sakladığı kıvrımlı kadınları evcilleştirmek için yola çıkarken Chicago sokakları kıpkırmızı olacak. Ve yol boyunca hiç esir almayacaklar.

Yasak Aşk serisi bu sonbaharda yayınlanmaya başlıyor! Diego'nun kitabı, **Irresistible**, şimdi ön sipariş için hazır!

Cerrah

Bir MC kız kardeşini öldürdü. Yeğenini kurtarmak için bu kıvrımlı kızın tek seçeneği, güvenini ve kalbini bir başkasının ellerine teslim etmektir.

Tate Grimes

İnsanlar motorcu deyince bela sanıyor. Bu ben ya da MC'm değil.

Ben saygın bir pediatrik cerrahım.

Ben sadece arkamdaki yolu, yüzümdeki rüzgarı ve MC kardeşliğini seviyorum.

Tek istediğim işim ve MC.

Ta ki Samara Lansing hayatıma girip her şeyi değiştirene kadar. O, yeğenini kurtarmaya kararlı vahşi bir savaşçı.

Ve benim bu iş için uygun cerrah olduğumu düşünüyor. İşle zevki hiç karıştırmadım.

Ama kurallar artık geçerli değil.

Samara henüz bilmiyor ama yeğeninin kalbini iyileştirir iyileştirmez... onunkini de alacağım.

Samara Lansing

Herkes Tate Grimes'ın Teksas'taki en iyi pediatrik kalp cerrahı olduğunu söylüyor. Beni onun muhteşem, otoriter ve biraz da ukala olduğu konusunda uyarmadılar. Yeğenimi kurtarmak için ona ihtiyacım var. Ona aşık olmayı beklemiyordum.

Ona direnmek nafiye.

Yine de onu sevmek korkutucu.

MC'ler ve onlara yapışan erkekler hakkında bir iki şey biliyorum. Biri kız kardeşimi öldürdü ve yeğenimi yetim bıraktı.

Tate farklı olduğuna yemin ediyor ve tüm içgüdülerim bana bunun doğru olduğunu söylüyor. Ama yeğenimin kalbini düzeltmesi için ona güvenmek başka bir şey.

Benimkiyle de ilgilenmesi için ona gerçekten

güvenebilir miyim? The Surgeon artık

mevcut.

Instalove Kitap Kulübü

Instalove Kitap Kulübü şimdi başlıyor!

En sevdiğiniz instalove yazarlarından içeriden bilgi alın, seveceğiniz yeni yazarlarla tanışın ve her ay öne çıkan yazarlardan ücretsiz ve bonus içerikler kapın. Instalove Kitap Kulübü bülteni haftada bir yayınlanır!

İlk altı yazarımızın bonus sahnelerine ve yepyeni, özel içeriklerine sahip olmak için hemen katılın.

Kulübe Katılın: <http://instalovebookclub.com>

Nichole'un Kitap Güzellikleri

Nichole ve diğer okuyucularla bağlantı kurmak ister misiniz? Bir kız çetesi kuruyoruz! Eğlence, oyunlar ve perde arkası ayrıcalıkları için Facebook'ta Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

Nichole'u takip edin

Kaydolun için Nichole'un postalama Liste
Tüm yeni sürümlerden haberdar olmak ve Nichole
Rose'dan özel ARC çekilişleri için <http://authornicholeroose.com/newsletter>
adresini ziyaret edin.

Nichole ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta
Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

Nichole Rose'dan daha fazlası

Alfa Serisi

Komşu Alfa Babası Gizli Alfa

Patronu Alfa'nın Gizli Bebeği

Alfa Koruyucusu

Bir Alfa ile Randevusu

Her Alpha: Serinin Tamamı

Onun_____Gelini

Serisi Geleceğin

Gelini Çalınmış

Gelini Gizli

Gelini Kıvrımlı

Gelini

Tutsak Gelini

Kızaran Gelini

Onun Gelini: Serinin Tamamı

Sahiplenilen Serisi

Özgürlüğe Sahip

Çıkmak Rowan'a

Öğretmek Caroline'a

Sahip Çıkmak

Kennedy'yi Öpmek

Sahiplenildi: Tüm Seri

Saatli Aşk Serisi

Adore You

Hold You

Keep You

Protect You

Saatli Aşk: Tüm Seri

Milyarderler Kulübü

Milyarderin Büyük Cesur Zayıflığı

Milyarderin Büyük Cesur Dileği
Milyarderin Büyük Cesur Kadını
Milyarderin Büyük Cesur Mucizesi
Milyarderler Kulübü: Serinin Tamamı

Tutunmak İçin Oynamak

Sevimli
Turta Buz
Kırıcı Buz
Prensi
Buz Devi
Buz Gibi Soğuk (yakında)

İkinci Nesil

Noel için Kızaran Bir Gelin

Aşk

Isırıkları

Çözülüyor

Damlayan

İnciler

Gümüş Kaşık MC

Cerrah

Varis

Avukat Dahi

The Bodyguard

Gümüş Kaşık MC Koleksiyonu: Nichole'un Ekibi

Sonsuzluğun

Yankıları Tetikçi

Tarafından Alınan Noel

Mucizesi

Kötü Aziz

Mahvolmuş Üçleme

Fizik Bilimi

Mahvoldu

Wanton

Wicked

Destinasyon Romantizmi

Kovboyla Romantizm

Sahil Evi Güzelliği

Bağımsız Başlıklar

Bir Tutam Yaz

Siyah Kadife

Gizli Saplantısı Kirli

Çocuk

Yaramaz Küçük Elf

Aralık Şeytanının

Aldatmacasına Kapıldı

Canavar için Bir Gelin (Fern Fraser ile birlikte

yazıyor) Onun için Bir Kahraman

Sevgili Bay Baba Bod

Easy **on Me**

Easy Ride Easy

Surrender

Seninle Bir Gece

Falling Hard

Model Davranış

Öğrenme Eğrisi

Melek Öpücükleri

Gümüş Kaşık

Düşüyor Xavier'in

Yavru Kedisi

Callum'un Umudu

Kar'ın Prensi

Aurora'nın

Şövalyesi

Loni Ree ile Loni Nichole olarak yazmak

Dillon'ın Kalbi

Jiletin Alevi

Ryker'ın Ödülü

Zane'in Asisi

Sözlü Tartışmalar

Grizz'in Tutkusu (yakında)

Garrett'in Saplantısı (yakında)

Nichole Rose Hakkında

Nichole Rose, kıvrımlı vücutlu okuyucular için müstehcen, iyi hissettiren romantizm yazıyor. Kitaplarında dik başlı, küstah kadınlar ve onları tüketen alfa erkekler yer alıyor. Huysuz dedektiflerden tavırlı taşralı erkeklere, aşka ve abartılı beyanlara kadar hiçbir şey sınır dışı değildir.

Nichole'un herkes için uygun, ateşli ve tatlı bir hikâyesi olduğundan emin olabilirsiniz. Aşık olmayı herkese uyan tek bir kutuya sığdırmaya çalışmadan da dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor.

Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanır. Hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var ve dünyanın en gülünç kürk bebeklerinin gururlu annesidir. O ve kocası Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor.

Sen olabilir öğrenmek daha fazla hakkında Nichole
ve onu kitaplar authornicholeroose.com adresinde.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>